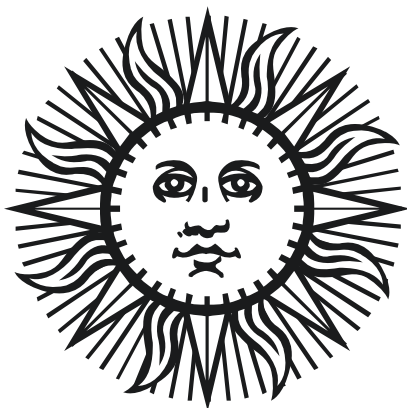

Турез Сафар

Р А В З А Н

И

Р О З

Душанбе
«Адиб»
2010

ББК 84 Тоҷик 7-5
С–35

Муҳаррир *Зиё Абдулло*

С–35 **Гурез Сафар. Равзани роз** (мунтахаби ашъор).
– Душанбе, «Адиб», 2010, 256 сах.

Табъи равон, лутфи забон, ҳаҷви гарон «Равзани роз»-и
Гурез Сафарро боби хондан, завқидан ва шавқидан карда.

ISBN 978-99947-64-57-0

© Гурез Сафар, 2010

ЧАШМИ ДИЛ

(шеърхо)

МАН ВАТАНДОРАМ

Ман Ватандорам, Ватан дорам,
Минбари розу сухан дорам.
Бо забони хеш аз минбар
Гуфтугӯ дар анҷуман дорам.

Кишвари ман, мулки озодӣ,
Кишвари ман, мулки ободӣ.
Онҷунон матбӯъу зебой,
Кишвари боғу чаман дорам.

Бар ман аз дунё ту болоӣ,
Модари ҷониву яктой.
Номи ту гар бар забон гирам,
Шаҳду шаққар бар даҳан дорам.

Ман Ватан дорам, тавоноям,
Аз тафохур сар ба болоям.
Баҳри ҳифзаш то нафас боқист,
Карда испар ҷону тан дорам.

Ман Ватандорам, Ватан дорам,
Пуштибоне таҳмтан дорам.
Нестам чун ту залилу хор,
Мурдаву гӯру кафан дорам.
Ман Ватандорам, Ватан дорам!

сентябри 2009

БОҒИ УСТОД РҶДАКӢ

Боз ою бин ту Боғи устод Рӯдакиро,
Рахшанда сад чароғи устод Рӯдакиро.

Гулбоғи хубу дилчӯ, рангобарангу хушбӯ,
Арзандаи димоғи устод Рӯдакиро.

Фаввораҳои нобаш май мекашанд аз обаш,
Пур кардаанд аёғи устод Рӯдакиро.

Зебопараст мардум, дастобадаст мардум,
Ояндаи суроғи устод Рӯдакиро.

Ҳам панди ӯ шиносанд, гулқанди ӯ шиносанд,
Донанд сӯзи доғи устод Рӯдакиро.

Чун пайкараш бубинӣ, нури фараши бубинӣ,
Болидае фароғи устод Рӯдакиро.

октябри 2009

ХИТОБИ КИТОБ

Китобам ман, бувад обод дунёи башар аз ман,
Бидон, ки олами зулмот гардад шӯълавар аз ман.
Худатро хуб бишноӣ, шавӣ чун бохабар ман,
Яқинан обрӯ гириву гардӣ мӯътабар аз ман,
Бигӯ, эй ҳамдами чонӣ, чӣ меҳохӣ дигар аз ман?!

Ба дунё ҳамнишину ошноҳоям чӣ бисёранд,
Чу Сукроту Фалотуну чу Синоям чӣ бисёранд.
Азизони хирадманду тавоноям чӣ бисёранд,
Ба рағми тирагиҳо нурполоям чӣ бисёранд,
Ки пайғамбар, ту донӣ, ки шуда пайғомбар аз ман?!

Манам ганчинаи бинхуфтаи маънии бисёре,
Ки бо ман мекушой пардаи сад розу асроре.
Набинӣ зинҳор аз ман сари як мӯй озоре,
Нагардӣ ҳеч гоҳу ҳеч чо бечораву хоре,
Ту ро то бар фалакҳо мерасад аз фаҳр сар аз ман.

Аниси ман ту бошӣ, ҳар кучо бологузар гардӣ,
Ҷамеша дастболое чу як соҳибҳунар гардӣ.
Падар бошӣ, ачаб як раҳнамое бар писар гардӣ,
Писар бошӣ, падарро тақяву нури басар гардӣ,
Барорӣ дар фазои орзуҳо болу пар аз ман.

Ту, ки имрӯз сарват дорию «дасти расо» дорӣ,
Зи ман дурӣ ҳамечӯӣ, хато андар хато дорӣ.
Ба пеши рӯӣ ҳар дам як бало не, сад бало дорӣ,
Зи нодонӣ ба хони умр дунёи вабо дорӣ,
«Чаро, эй бемурувват, мегурезӣ ин қадар аз ман?»¹
июни 2009

НАВРҶЗӢ

Бар мардуми фарзона Наврӯз муборак бод,
Бо шеваи меҳрона Наврӯз муборак бод!

Шуд гарм замини сард, гардид фано ҳар дард,
Сабзид чу ҳар дона, Наврӯз муборак бод!

Имрӯз чу маҷнунбед бо панҷаи нури шед
Мӯяш бизанад шона, Наврӯз муборак бод!

¹ Мисраъ аз Сайидои Насафист.

Хушранг ки бустон шуд, ҳар мурғ ғазалхон шуд,
Бардор ту паймона, Наврӯз муборак бод!

Бигзашта ба худ бигзор, оянда ба ёдат н-ор,
Берун бишав аз хона, Наврӯз муборак бод!

Эй дӯст, биё, хезем, бар якдигар омезем,
«Ман масту ту девона»,¹ Наврӯз муборак бод!

мартӣ 2009

* * *

Хуб ё ки гандаам, чон меканам,
Дар ғами ояндаам, чон меканам.
Заррае то суд бар мардум расад,
То даме ки зиндаам, чон меканам.
Фориғ ар як дам зи халқу Меҳанам,
Заҳр бодо шири модар бар танам!

Пос дорам шаъну шони рафтаҳо,
Панд гирам аз чаҳони рафтаҳо.
Пайрави неки раҳи онҳо шудам,
Бишканад то ормони рафтаҳо.
Фориғ ар як дам зи халқу Меҳанам,
Заҳр бодо шири модар бар танам!

Бо талошу кӯшиши худ зиндаам,
Бо дилу бо сӯзиши худ зиндаам.
Зиндаанд арчи басо бо чаҳди ғайр,
Ман вале бо чунбиши худ зиндаам.
Фориғ ар як дам зи халқу Меҳанам,
Заҳр бодо шири модар бар танам!

¹ Аз Мавлавӣ.

Гуфтаанду боз мегӯям, шунав
(Гарчи ҳарфам нест, гӯй, ҳарфи нав):
Бар Ватан, бар халқи некачдоди худ
Бемуҳобо, чону дил монам гарав.

Фориғ ар як дам зи халқу Меҳанам,
Заҳр бодо шири модар бар танам!

июни 2009

БА МОДАР

Дилхун шудӣ аз ранчу ғам, то мо калон гардидаем,
Бо роҳи неки ростон то мо равон гардидаем.
Дар гирудори зиндагӣ дар сояи лутфи хушат
Афтодаю бархоста, марди замон гардидаем.
Эй модари чон, модарам, моро саробон модарам.

Дарвозаи меҳру вафо бар рӯи мо бикшодаӣ,
То аз вафо н-оём дур, дарси муҳаббат додаӣ.
Поку ҳалолӣ сарбасар мо худ зи ту омӯхтем,
Балки ту моро бо умед бо рӯҳи поке содаӣ,
Эй модари чон, модарам, моро дабистон модарам.

Аз ҳиммати волои ту дасти саҳо гул мекунад,
Аз шеваи меҳронаат ҳарфу ҳичо гул мекунад.
Чун офтоби зарфишон аз хона меоӣ бадар,
Аз рӯи нурунии ту ҳавлии мо гул мекунад,
Эй модари чон, модарам, эӣ нурафшон модарам.

Бигашта саҳтии зиёд, арчи туй як мушти пар,
Зӯрат дучандон гаштаву бигрифтай чоӣ падар.
Фарзанди ту сӯи фалак дасти дуо бикшодааст:
Бошад нигаҳбонат Худо, эӣ давлати болои сар!
Эй модари чон, модарам, яктоӣ даврон модарам.

майи 2009

СУЛҲИ ВАТАН

Дорам Ватане, ки чун гулу гулзор аст,
Бар дидаи ман азизу нотақрор аст.
Чун ӯ чамани хубу дилоро набувад,
Зебои яғонаву қадамбардор аст.

Баҳри Ватанам рӯзу шабон мекӯшам,
Ободтаре шавад, ба чон мекӯшам.
Сад чон ба яке ишораташ мебахшам,
Ҷонбахш чу ман дар Ватанам бисёр аст.

Озодаву осуда ба хоки Ватанам,
Аз ранҷ ки полуда ба хоки Ватанам.
Ҳар ғам, ки ба дил ғитад, ғано мегардад,
Зеро ки Ватан ба ҷони ман ғамхор аст.

То ҳаст зи чон рамақ, Ватан мегӯям,
Андар сари ҳар варақ Ватан мегӯям.
Шукронаи обу хоку нуру бодаш,
Шукрона, ки Сулҳ дар Ватан подор аст.

сентябри 2009

* * *

Ту ғами ман нахӯрӣ,
Ман ғами ту нахӯрам,
Ту дили ман набарӣ,
Ман дили ту набарам.
Ту ба худ дарбадарӣ,
Ман ба худ дарбадарам.
Ту маро дарди сарӣ,
Ман туро дарди сарам.
Ту ба ман сарбасарӣ,
Ман ба ту сарбасарам.

Ту аз ин беҳабарӣ,
Ман аз ин беҳабарам –
К-аз ҷаҳон даргузарӣ,
К-аз ҷаҳон даргузарам.
Накашам пеши барат,
Накашӣ пеши барам.
Набубахшам агарат,
Набубахшӣ агарам,
Ҳайфи умри ҳадарат,
Ҳайфи умри ҳадарам.

июли 1998

* * *

Бор борон,
Бор борон!
Пур шавад ҳар ҷой гандум.
Бор борон,
Бор борон!
То бигардад
Гарду чанг аз дидаҳо гум.

Бор борон,
Бор борон!
Абрҳоро кун сабукбол,
Бодҳоро кун сабукҳол
То кушояд моҳу анҷум.

Бор борон,
Бор борон!
Бор борон, як замоне
Ҷони ман ёбад навозиш,
Ҷону ҷисми ман аз аввал
Бо ғубору чанги ғам не,
Бо ту дорад сахт созиш.

Бор борон,
 Бор борон!
 Ёд кардам нам-нами ту,
 Ширшири бешу ками ту,
 Тозадори олами ту.

Бор борон,
 Бор борон!
 Эй, умеди рӯзгорон,
 Эй, ту зеби навбахорон!
 Бор борон!..

соли 1998

ОДИНА ҲОШИМ ДИГАР АСТ

Бо лаҳни булбулсони худ,
 Бо думраи хушхони худ,
 Бо шеваи мастонааш
 Дар оламу кайҳони худ
 Одина Ҳошим дигар аст,
 Савту навояш дилбар аст.

Мехонд ҳар гоҳе «фалак»,
 Мастак ҳамерафтӣ малак.
 Авчи фиғону шеванаш
 Мерафт то гӯши фалак.
 Одина Ҳошим дигар аст,
 Ў аз малак болотар аст.

Чун зодаи шеъри баланд,
 Дилдодаи шеъри баланд,
 Байте ачаб меёфт ӯ
 Дар чодаи шеъри баланд.
 Одина Ҳошим дигар аст,
 Аз шеър тоҷе бар сар аст.

Кони зарофат буд ў,
Чони маҳорат буд ў.
Дарёи шеърӯ маърифат,
Дунёи ҳикмат буд ў.
Одина Ҳошим дигар аст,
Овозаи баҳру бар аст.

Аз Мавлавӣ буд боҳабар,
Мафтуни ў буд сарбасар.
Девони Ҳофиз ҳар кучо
Будаш ҳамеша ҳамсафар.
Одина Ҳошим дигар аст,
Масти китобу дафтар аст.

Чун чашмсери ин ҷаҳон,
Чун хоксоре дар замон,
Дар хизмати мардум будӣ
Беминнате рӯзу шабон.
Одина Ҳошим дигар аст,
Волотарин хунёгар аст.

Савту навояш тоҷикӣ,
Ҳарфу ҳичояш тоҷикӣ.
Бар гӯш ояд то кунун
Ҳусни садояш тоҷикӣ.
Одина Ҳошим дигар аст,
Сад хумби тиллову зар аст.

Ҳофиз шудасти ин замон,
Ҳарфу каломатро бидон!
Аз чӣ намегирӣ сабақ
3-ӯ, ки бувад худ ҷовидон?!
Одина Ҳошим дигар аст,
Ў рӯҳи моро раҳбар аст.

БАРОИ БАРОДАР

Чӣ шуд аз мо чудоӣ, эй бародар,
 Рамида ё зи моӣ, эй бародар.
 Ба дури чустану фанду дурӯғат
 Накӯиро рабой, эй бародар.
 Намедонам, чӣ гӯям бо дили худ,
 Зи мо не, ҳам зи моӣ, эй бародар.
 Чӣ гӯям, ки чудоӣ нест аз ту,
 Чудои ошноӣ, эй бародар.
 Ғаматро ман чӣ сон дар дил нагирам,
 Ки охир ғамкироӣ, эй бародар.
 Гумонам, ки бароям чун ба кӯча,
 Сари роҳам бароӣ, эй бародар.
 Вале ҳайҳот, аз мо дар гурезӣ,
 Кучоиву кучоӣ, эй бародар.
 Тани ҳар ду зи як хун гарм бошад,
 Хунук ин сон чароӣ, эй бародар?!
 Намедонам, чӣ сон бар ту расам ман,
 Заминӣ ё самоӣ, эй бародар?!
 Агарчанде зи дида дур бошӣ,
 Вале дар дил ту чоӣ, эй бародар.

феврели 2001

МОДАР

Ҷону дилам фидои ту, модари қаҳрамони ман,
 Садкаи хоки пои ту, модари қаҳрамони ман.

Бе ту зи худ беҳабарам, дар ду ҷаҳон намехарам
 Ҳеч киро ба чоӣ ту модари қаҳрамони ман.

Ман накунам дард писанд, бал накунам марг писанд.
 Бишнавам ар садои ту, модари қаҳрамони ман.

Чонкани бекарор ман, дидаи интизор ман,
Кош зи дар дарой ту, модари қаҳрамони ман.

Шоҳу гадо дар ин чаҳон беш буванд бегумон,
Шаҳ туву ман гадои ту, модари қаҳрамони ман.

Дард накаш, ки мекашам сад карат аз ту дард беш,
Мемурам аз барои ту, модари қаҳрамони ман.

феврели 2003

* * *

Барои Мирзо Файзалӣ

Будаам бисёрҳо дар хони Мирзо Файзалӣ,
Пур чашидам нони дастархони Мирзо Файзалӣ.

Ҳам дараш бикшодаву ҳам чехрааш бикшода аст
Бар касе ки мешавад меҳмони Мирзо Файзалӣ.

Ў нагашта монеи бишкастани армони кас,
Бишканад, эй кош, ҳар армони Мирзо Файзалӣ.

Ханда бошад, ҳазл бошад, ҳачв бошад дар гапаш,
Садкаи шеъри тару дастони Мирзо Файзалӣ.

Дидаам норозиянд аз буди фарзандон базе,
Бехтаринҳоянд фарзандони Мирзо Файзалӣ.

Ғофил аз дарду ғами даврон бимонад то абад,
Ҳар касе ки зист дар даврони Мирзо Файзалӣ.

Дар замоне ки шикамро сер гардонӣ ба зӯр,
Тез бодо сию ду дандони Мирзо Файзалӣ.

Бо чунин дасти кушоду бо чунин рӯи кушод,
Чони ман бодо фидои чони Мирзо Файзалӣ.

январӣ 1999

САБАҚОМУЎЗ

Барои Кароматулло Мирзоев

Эй адибе дар чаҳони зиндагӣ,
Эй сабақомӯзи ҷони зиндагӣ.

Тухми эҷоди суханро киштай,
Посбону боғбони зиндагӣ.

Аз «Маоши аввал»-ат фаҳмидаем,
Ки гулӣ дар гулситони зиндагӣ.

«Дарди ишқ»-атро надорад ҳеҷ кас,
Ҳам замону ҳам макони зиндагӣ.

Нест он ки нони ту нохӯрдааст,
Соҳиби дасторхони зиндагӣ.

«Аз касе як хас намомонад»¹ ба даҳр,
Аз ту мемонад «Нишони зиндагӣ».

* * *

Чому сабӯву бодаро,
Дарди ба сар фитодаро.
Сӯзи ба дил ниҳодаро,
Пои ба тан пиёдаро,
Содаву хӯи содаро
Зикр намуда меравем.

Золимии замонаро –
Оташи пурзабонаро,
Чангу ҷидоли хонаро,
Мастии пурбаҳонаро,
Зиндагии сағонаро
Зикр намуда меравем.

¹ Таъбири Лоик.

Садкаи олами ачиб!—
Хор бувад каси начиб.
Эй ки туй савори «Чип»,
Ханда занӣ мани адиб,
Кай бихӯрӣ ғами ғариб?!
Зикр намуда меравем.

Ҳошими мо, ки буд, ку?!
Табъи дилам суруд ку?!
Маъракаро намуд ку?!
Кайфияти вучуд ку?!
З-ин ҳама гуфта суд ку?!
Зикр намуда меравем.

Очизи бебало кучост?—
Дарди маро даво кучост?
Як каси ғамрабо кучост?
Марҳамати дадо кучост?
Мурдаму як садо кучост?
Зикр намуда меравем.

майи 2004

УСТОДИ АЗИЗ

Ба ёди устод Қутбӣ Қиром

Дар бар дили сода дошт устои азиз,
Бо меҳр ифода дошт устои азиз.

Чашмаш, ки зи моли ин чаҳон сер будӣ,
Ду дасти кушода дошт устои азиз.

Оташ ба даҳан зи мисраи Бедил дошт,
Маҳкам, ки ирода дошт устои азиз.

Бар давлату бар маснаду бар мансаби давр
Ду пои пиёда дошт устои азиз.

Дорои Сари баланд буду чое
Сар хам наниҳода дошт устои азиз.

Дар пои сухан, ки арҷ мебахшидаш,
Зонуи фитода дошт устои азиз.

октябри 2004

* * *

Ба ёди падарам

Поку бегаш дил туро дар сина буд,
Софтар он балки аз ойина буд.

Сӯҳбати гарме, ки бо мо доштӣ,
Ростӣ, беҳтар зи сад ганчина буд.

Ҳар гаҳе ки ханда мекардӣ зи шавк,
Хандаи ту хандаи бекина буд...

Шуд замона дигару дигар шудӣ,
Дар вучудат ханда гӯё ки набуд.

Чун сухан беқадр шуд, гирён шудӣ,
Гиряи ту гиряи одӣ набуд.

Мӯчиби дарди дили ту, марги ту
Даргузашти Қутбию Одина буд.

июли 2008

СЎГВОРӢ

*(Навҳаи Абдуҷаббор Зардиев ба марги
нобаҳангоми ҷигарбандаи Муҳаммадишариф)*

Хона оям, нестӣ пушти дарам,
Пушти дар вомонда мебинам сарам.
Осмон бинам нагун чун соғарам,
Соғари чонам нагун дар пайкарам.
Устухонам об шуд аз дурият,
Мекушад охир маро маҳчурият.

Гуфта будам, пушт бар пуштам ниҳӣ,
Дасти чархи қач сари муштам ниҳӣ.
Пои тобутат ниҳодӣ бар қафам,
Рӯи дасти ғам кашидӣ чун дафам.
Устухонам об шуд аз дурият,
Мекушад охир маро маҳчурият.

Боғи умрам аз қадат қад мекашид,
Қадди ту як дидаву сад мекашид.
Мазраи сабзи фалакро дид хушк,
Осмонро панҷаи рад чид хушк.
Устухонам об шуд аз дурият,
Мекушад охир маро маҳчурият.

Пеш аз ин буд пои ман рӯи замин,
Погузории замин рӯям бубин.
Киштгардони замин будам шиор,
Мекунам акнун замини дил шиёр.
Устухонам об шуд аз дурият,
Мекушад охир маро маҳчурият.

Ҳар саҳар мепурсад аз ман офтоб,
– Кай чунин буд ҳамдами ман дерхоб?!
Гӯ бихезад зуд, зӯри ҳам шавем,
Тирагӣ афзуд, нури ҳам шавем.
Устухонам об шуд аз дурият,
Мекушад охир маро маҳчурият.

марти 2007

ДАРД

Дард кашидаам гарон, хоб кучову ман кучо,
Дарди замини осмон, хоб кучову ман кучо?!

Ними бадан даридагӣ, ними дигар буридагӣ,
Аз ғаму фикри чисму чон хоб кучову ман кучо?!

Дар дами рӯзгори пир ҳамчу ҳадаф ба пеши тир,
Ҳайф шудам мани чавон, хоб кучову ман кучо?!

Шукр, ҳазор шукри он, дасти маро гирифт саҳт
Дасти худои ломакон, хоб кучову ман кучо?!

Дарди худам намекушад, ҳаст яқин, маро кушад
Дарди кушандаи замон, хоб кучову ман кучо?!

Беморхона, феввали 2008

АФСОНАИ НЕК

Барои академик Фиёсиддин Меъроҷов

Бемор будам чун ба шифохонаи ту,
Гӯё ки будам бар дари кошонаи ту.

Аз лафзи хушат чон ба танам болида,
Бахшид даво шеваи меҳронаи ту.

Дар мазраи дил донаи меҳрат корӣ,
Пурбор шавад ҳосили ҳар донаи ту.

Дарди ҳамаро дарди худат медонӣ,
Зинҳор касе нестӣ бегонаи ту.

Чони ту зи дарди дигарон месӯзад,
Ту шамъию мо шавем парвонаи ту.

Рӯзу шабӣ ту дар ғами беморонат,
Дард аст фақат бор ба ду шонаи ту.

Дунё гузарад, нишонааш мемонад,
Некии ту мемонаду афсонаи ту.

феврали 2008

ҲУНАРМАНД

Барои Хошим Гадо

Ҳар кӣ бошад ғофил аз дунёи мо,
Аз сиришти мо ҳамечӯяд хато.

Аз хатокорӣ ҳазар дорем пур,
Комилӣ буд пешаи мо доимо.

Аз ҳамон пири хирадманду закӣ
То ханӯз ояд ба гӯши мо нидо, –

Кӯш, то ки дар ҳунар боло шавӣ,
Ки ҳунар бошад калиди ганҷҳо.

Чун ҳунарвар аз пайи мақсад шудем,
Бо талошу заҳмати беинтиҳо.

Он қадар илми ҳунар омӯхтем,
Пухта шуд дар мо тамоми хоми мо...

* * *

Бар ҳунар дил нуқтаи таммат гузошт,
Чун бидидӣ «Эдип»-и Ҳошим Гадо.

октябри 2009

СОЛИ НАВАТ МУБОРАК!

Имсол соли муш аст,
Дилҳо чӣ дар хурӯш аст.
Сардӣ бувад ба ҷавлон,
Барқам вале хамӯш аст.
Соли нават муборак!

Имсол соли зӯр аст,
«Чашми ҳасуд кӯр аст».
То фатҳи куллаи нав
Ин кадр роҳ дур аст.
Соли нават муборак!

Имсол соли хуб аст,
Пурфайзтар ҷануб аст.
Хуршеди толеи мо
Барвақт дар ғуруб аст.
Соли нават муборак!..

Эй дил, машав ту ғамгин,
Бо як қарор маншин.
Ояндаро дурахшон
Бо чашми нек мебин.
Соли нават муборак!

Беморхона, январи 2008

МУБОРАКБОДӢ

Дар рӯзи мавлуди Мирзо Файзали

Даме ки офарӣ ҳарфу ҳичое,
Замина дорӣ аз доди Худое.
Ба сӯи бадниҳодони замона
Равон тират бисозӣ беҳатое.
Самар баҳшида ширин боғи ранчат,
Муборакбод гӯям шасту панчат.

Ғазал гӯӣ гаҳе аз шӯри илҳом,
Ғазалҳое, ки ҳикмат бидҳад анҷом.
Гаҳе бар кӯдакон шеър бигӯӣ,
Гаҳе афсона, гоҳе қиссаи том.
Самар баҳшида ширин боғи ранчат,
Муборакбод гӯям шасту панчат.

Ба мисли сӯҳбатат сӯҳбат надидам,
Дар он ман кинаву ғайбат надидам.
Саропо сӯҳбатат шеър асту танз аст,
Ба дигар ҷо чунин санъат надидам.
Самар баҳшида ширин боғи ранчат,
Муборакбод гӯям шасту панчат.

Ба гӯшам мерасад «Шов-шови мардум»,
 Ки Мирзо ҳачв гӯяд, ҳаст раҳгум.
 Вале дил бар ту хоҳад роҳи испед,
 Чунин роҳе расад то моҳу анчум.
 Самар бахшида ширин боғи ранчат,
 Муборакбод гӯям шасту панчат!

9 майи 2007

БАРОИ СУРАЙЁ ҚОСИМОВА

Беҳабар аз дори дунё меравам,
 Ташнаи эҷоди воло меравам.

Зиндагӣ гармову сармо дидан аст,
 Дида сад гармову сармо меравам.

Дар дилам шавқу таманно мурдааст,
 Бе ягон шавқу таманно меравам.

Бӯи хоре бар димоғам мерасад,
 Гарчи аз мобайни гулҳо меравам.

Хайрият ту ҳастиву овози ту,
 Варна чун коҳе ба савдо меравам.

Дӯст медорам навои дилкашат,
 Бо навоят сӯи боло меравам.

Дар хуморат аз биёбони азоб
 Чониби тӯйу тамошо меравам.

Хоҳ лангам, хоҳ кӯрам, хоҳ кар,
 Дар суроғат то Сурайё меравам.

марти 1999

ЧОНФИДО*Барои Файзалӣ Ҳасан*

Гоҳ мехонӣ зи Ҳофиз,
 Гоҳ мехонӣ зи Бедил,
 Гоҳ Румиро тараннум мекунӣ.
 Менавозӣ созҳои дилнавоз,
 Хештанро дар фазои созҳо гум мекунӣ.

Шеваи Одина Ҳошим бурда дар гуфтор ту,
 Маншаи Одина Ҳошим карда дар рафтор ту.
 Хуб мехонӣ чу як шайдо бани бисёрҳо,
 Дар нигоҳам аз ҳама бисёрҳо бисёр ту.

Созҳои шодию ғам мезанӣ,
 Гоҳ оламро ба олам мезанӣ.
 Ранҷҳои носазое ёдбар,
 Гоҳ фарёде зи одам мезанӣ.

Баҳри ҳар як мухлиси худ
 Мекунӣ чонро фидо ту.
 Мешавам обу адоят,
 Мекунам чонро фидоят...
 То бубахшам дардхоятро даво,
 Мекунам аз хеш ҳар дарду балоят.

*июни 1999***АҲМАДШОҲИ МО***Ба ёди Аҳмадшо Маҳмадшо*

Чавҳари чон буд Аҳмадшоҳи мо,
 Ҷону чонон буд Аҳмадшоҳи мо.

«Холаи Маҳтоб»-ро хандиду рафт,
 Чехрахандон буд Аҳмадшоҳи мо.

Зиндагониро ба чон омехта,
Дарду дармон буд Аҳмадшоҳи мо.

Бо чунин табъи латифу шӯху танз,
Марҳами чон буд Аҳмадшоҳи мо.

Эй, чӣ мегӯй ту аз мову зи худ,
Зеби даврон буд Аҳмадшоҳи мо.

Чун муҳаррир дар хиёбони «Адиб»
Гулбури шон буд Аҳмадшоҳи мо.

Аз кучо донем, ки дар байни мо
Ҷамчу меҳмон буд Аҳмадшоҳи мо.

апрели 2004

БАЗМИ СУРАЙЁ

Шеваи гӯёро бубин,
Лаҳни гувороро бубин.
Саҳнаи зеборо бубин,
Шодии дилҳоро бубин.
Ишваи раъноро бубин,
Тӯйу тамошоро бубин.
Лӯълуи лолоро бубин,
Санъати волоро бубин.
Қимати тиллоро бубин,
Сарвати дунёро бубин –
Базми Сурайёро бубин.

ноябри 2001

ОБОДИИ РОҒУН

Пулу моли бешумар ғун кардай,
Бойтар худро зи Қорун кардай.
Мо нағӯем аз кучо, чун кардай,
Ҳар чӣ бошад, заҳмат афзун кардай,
Аз чигар кам қатраи хун кардай.

Тоҷириву пасту боло гаштай,
Осиёву Африқоро гаштай.
Аврупову Амриқоро гаштай,
Аз замин то бар саморо гаштай,
Аз сафарҳо хеш мамнун кардай.

Метавонӣ кӯшқо барпо кунӣ,
Чои нозебе хушу зебо кунӣ,
Олами афсонае эҳё кунӣ,
Балки шаҳре нав дар ин дунё кунӣ,
Хешро дорои гардун кардай...

Пулу молат нӯш гардад бар танат,
Тоҷикӣ бас, Тоҷикистон меҳанат,
Ёд бодо ин суҳанҳо аз манат,
Ёд овар кори неке карданат,
Чӣ ба нафъи халқ акнун кардай?!

Ҳеч донӣ, бо ҳама моли зиёд
Умр рӯзе меравад бар чанги бод.
То ба некӣ номи ту оранд ёд,
Кош бинемат чу як олинаждо,
Фикри ободии Роғун кардай!

декабри 2009

ГУЛНОЗ

(Ғазалҳо)

* * *

Шом бо нури қамар пухта шавад,
Писар аз панди падар пухта шавад.

Меvaro ғӯра макан аз раҳи шавқ,
Мон, ки дар шохи шачар пухта шавад.

Ҳар қадар мард кунад сайру сафар,
Дар дами сайру сафар пухта шавад.

Ғайри заҳмат бувад ар сабр ба дил,
Охируламр самар пухта шавад.

Табъи мо, ки каму хом аст ханӯз,
Кош, чун табъи падар пухта шавад.

Мехӯрам хуни дилам то дами субҳ,
Ба умеде, ки саҳар пухта шавад.

сентябри 2009

* * *

Эй дӯст, ба чуз ҳарфи меҳрона нагӯ моро,
Бо мардуми аҳли дард бегона нагӯ моро.

Чун ошиқи дилхӯрда мо сӯхта он кадрем,
Аз ошиқии шамъу парвона нагӯ моро.

Завқе ки тапиш дорад, раҳбурдаи ҳар кӯест,
Дар хонаи дил ҳастем, бехона нагӯ моро.

Мо дар дили нури худ, ту дар дили гӯри худ,
Ҳушёртарем аз ту, девона нагӯ моро.

Ин оламу он олам рӯи кафи илм омад,
Дигар нашнавеҷ афсун, афсона нагӯ моро.

январӣ 2009

* * *

Басо касон дили худро ба мол бохтаанд,
Зи кибри беш сари худ ачаб фарохтаанд.

Канора аз ғаму ранчу ба ганчи муфт нигар,
Чӣ қасрҳои баланду базоб сохтаанд.

Тамоми умр вучуди касифу олуда
Ба нори макру фиребу ҳиял гудохтаанд.

Вазифадор шуда бо усули гирубидех,
Кучо дигар ғаму дарди ҷаҳон шинохтаанд.

Ба созҳои пур аз ваъдаву газофи зиёд
Чӣ нағмаҳо, ки ба гӯши замон навохтаанд.

Хушо ба ҳоли авоме, ки дур аз эшонанд,
Ки чорҳез гирифта саманд тохтаанд.

мартӣ 2009

* * *

Воқиф ки наед аз ғаму аз дарди сари мо,
Зинҳор магӯед баде бар зарари мо.

Эй беҳабарони раҳи пурпечухами шеър,
Нодида магиред мақому ҳунари мо.

Дидем бaсе чашми тар аз гардиши айём,
Эй кош, набинед шумо чашми тари мо.

Мероси падар касби падар ҳаст, – бигӯянд,
Мерос бувад сӯзи чигар аз падари мо.

Мо, ки ба сад уммед пару бол кушодем,
Микроз бубандед зи парвозу пари мо.

Сад бор агар дафтари мо фол кушод,
Чуз ҳарфи садоқат набувад дар гуҳари мо.

сентябри 2009

* * *

Гарчи пур дар зиндагӣ чабру чафоро дидаем,
Маззаи ширинии аҳду вафоро дидаем.

Кина дар дилҳо намегирем аз ваҳдат, зи бас
Осмони беғаши сулҳу сафоро дидаем.

Мо, ки худ парвардаи як обу як хоку гилем,
Дур дигар байни ҳам рӯю риёро дидаем.

Якдигарфаҳмӣ агар дорем, подорем мо,
Якдигарнофаҳмҳои бебақоро дидаем.

Рӯзи сахтӣ дасти ҳам гирем аз рӯи саҳо,
Ҷовидониҳои мардони сахоро дидаем.

Дардхоро бехтарин доруст меҳри якдигар,
Меҳр агар бошад, давои дардхоро дидаем.

сентябри 2009

* * *

Об аз сарчашмаи сидку сафо нӯшидаем,
Дар гудози оташи мехру вафо чӯшидаем.

То бадар созем бухлу кинаро аз синаҳо,
Рӯ ба сӯи олами боло ба чон кӯшидаем.

Чустучӯ як умр мо кардем айби хештан,
Чашмро аз дидани айби касон пӯшидаем.

Чашмсерӣ пешаи мо буду мемонад мудом,
Орро то мо ба моли даҳр нафрӯшидаем.

Аз раҳи покӣ кадам берун намонем ҳеч,
Қатраҳои охири шири ҳаё дӯшидаем.

июни 2009

* * *

Ҳарфи талхат ба рӯзи ид мазан,
Пардаи қуфл бар калид мазан.

Гул кунад мон, ки оташи уммед,
Об бар шӯълаи умед мазан.

Ранги шаб бар дурахши субҳ мarez,
Доғ бар куртаи сафед мазан.

Аз суханҳои пурҳасодати ту
Чони ман бар лабам расид, мазан.

Эй қаламдор, ҳукми бесанадат
Бар сари халқ чун навид мазан.

Шаъшаъапош гашт шеди хирад,
Хок дигар ба чашми шед мазан.

ноябри 2009

* * *

Ин қадр дур аз хираду аз фазилатӣ,
К-арзандаи ҳазор пичингу мазамматӣ.

Боде чу садр бар кулаҳи худ фикандай,
Гӯё ки комилан ту каси босаодатӣ.

Як дам сақич дар даҳанат ист кай кунад?!
Кафки даҳан чу кафки гави кафшаодатӣ.

Як ҳарфи гарм аз даҳанат кай бадар шавад?!
Бегонаи каломи бавазну саноатӣ.

Дар чайби пеши курта ту пулат ниҳодай,
То пай барем мо, ки ту шахси бадавлатӣ.

Раҳ меравӣ ба ноз ачаб неш-неши по,
Манфуртар ба чашм ту соат ба соатӣ.

Боке наяст аз он ки ба мо зулм мекунӣ,
Ғам мехӯрам аз он, ки ту як бефаросатӣ.

* * *

Падар, мондасту мемонад хама панди ту дар гӯшам,
Намегардад ягон пандат зи хотирхо фаромӯшам.

Ба мисли ту ҳақиқатчӯву ҳақгӯ меравам аз даҳр,
Зи беадлӣ ба монанди шароби кӯҳна мечӯшам.

Ба ҳар пасту баланди зиндагонӣ тоб меорам,
Зи ту омӯхтам дарси тааммулрову бохушам.

Чӣ некӯбахт будастӣ, ки ҳам хӯрдиву ҳам додӣ,
Шавад дастам кушода то чу дастат, сахт мекӯшам.

Надорам тоби дидан ҳеҷ худхоҳони ҷоҳилро,
Агарчанде зи ночорӣ гаҳе чун гунг хомӯшам.

Агар тақдири шеъри мо ба дасти лангу кӯр афтад,
Худоро илтиҷо дорам, ки гирӣ ту дар оғӯшам.

сентябри 2009

* * *

Ба Сайидалӣ Маъмур

Дили мо, ки ҳамеша доварӣ хоҳад,
Камоли шавқу завқу боварӣ хоҳад.

Касе парвои шеъри мо надорад ҳеч,
Зи турсунзодаҳо ёдоварӣ хоҳад.

Намедонад, ки бар кӣ роз бикшояд,
Зи ҳар кӣ пеш ояд, ёварӣ хоҳад.

Дилам то бо ҳама ғамдор мегиряд,
Ба худ як ғамшарики дигаре хоҳад.

Чу ту ҷое надида ғамзудоеро,
Ки пешат ҳар замон ғамгустарӣ хоҳад.

Гумонам, ҳар дили ғамдор дар дунё
Зи ту имдоди дасти раҳбарӣ хоҳад.

сентябри 2009

* * *

Гуфтори туро ба чон парастам,
Шахду шакари забон парастам.

Хайрам бишикаст дасти Ҳотам,
Ҳар макдами меҳмон парастам.

Дар роҳи адаб, ки сарсупурда-м,
Абёти тару равон парастам.

Дар бодияи вафо равонам,
Зангӯлаи корвон парастам.

Ҳар чабри ту, эй бути ситамгар,
Андар ивази чаҳон парастам.

Дилдодаи рӯи ту бимирам,
Ман ин Ватану макон парастам.

августии 2009

* * *

Эҳдо ба табиб Соҳибназар Раҳмонов

Дарде намондааст, ки мо нокашидаем,
Таъми тамоми дарди замонро чашидаем.

Овардаем гар ба каф аз сад диле яке,
Аз шодии зиёд зи ҷомон паридаем.

Аз он ки дур ҳаст зи одоби рӯзгор,
Чун оҳувон зи даҳшати гургон рамидаем.

Дил ранҷо кашида басо дар раҳи мурод,
То манзили мурод вале норасидаем.

Табъе равон зи шеъри замон чустаем агар,
Табъе чу табъи ҳазрати Лоиқ надидаем.

Эй он ки дар замонаи бесидқ содиқӣ,
Ҷон додаему ҷони туро мо харидаем.

августии 2009

* * *

Ба ёд оварда хун гилям, шабу рӯзи ҷудоиро,
Худовандо, макун кӯтоҳ даври ошноиро.

Дили мо, ки набудӣ як дам аз роҳи вафо берун,
Парастиду парастад дар ду олам бовафоиро.

Ба оне ки ба васли ёр умре роҳпо будӣ,
Таманно мекунам кӯтаҳшавии роҳпоиро.

Чӣ дуздӣ, ки хӯрӣ хуни касону боз носерӣ?!
Зи дуздии ту авло мешуморам ман гадоиро.

Чу донам, хоксорӣ шавкату хусни дигар дорад,
Надорам тоби дидан худпарасту худнамоиро.

Ба ҳангоми ғазаб бинам агар, беормон мирам, –
Азизам, ёд гири ҳар гаҳе ту бархудоиро.

сентябри 2009

* * *

Аз заҳмати беҳосили ҷон метарсам,
Аз бебарии умри равон метарсам.

Бо шавқу ҳавас ниҳоли биншондаи мо
Ногоҳ шавад зарду хазон, метарсам.

Бо вожаи бегонаву беқурбу ҳаром
Олуда шавад агар забон, метарсам.

Аз тире туфангу зи камон бохабарам,
Аз хашми ҳамон абрукамон метарсам.

Бокам набувад аз каси бар фаҳм шинос,
Аз саркаши охируззамон метарсам.

Ин пайраҳае, ки пеш бигрифтам ман,
Рӯзе набарад роҳи калон, метарсам.

сентябри 2009

* * *

Дили мо, ки кабоб асту кабоб аст,
Бадан моро хароб асту хароб аст.

Навои он, ки пурдарду ҳазин аст,
Ба нолиш ҳамчу нойеву рубоб аст.

Биё, муштоқи худро даст мегир,
Гирифтан дасти муштоқон савоб аст.

Машав дилдодаи хоби гарон ҳеч,
Бидон, ки додаре бар марг хоб аст.

Наёбӣ дӯсти беминнатеро,
Тамоми кардаи шонро ҷавоб аст.

Ягона дӯсти беминнати мо
Китоб асту китоб асту китоб аст.

сентябри 2009

* * *

Дар синаи бекинаи мо кина нагунчад,
Чуз ёди рухи дилбари дерина нагунчад.

Аз аҳли чафо бӯи вафо ояд агар пеш,
Дил шод шуда дар қафаси сина нагунчад.

Равшан шуда оинаи мо аз амали пок,
Куфру гунаҳе бар дили оина нагунчад.

Моро, ки ҳама дар талаби завқи баландем,
Дар гӯш ба чуз шеваи Одина нагунчад.

Сад шукр, ки дар дафтари мо аз ҳунари мо
Шеъре тихӣ аз дард ҳар оина нагунчад.

сентябри 2009

* * *

Ин ҳама ободие, ки ҳамчу ганҷ овардаем,
Бо талошу заҳмату бо дарду ранҷ овардаем.

Ончунон ибрат гирифтем аз китоби рӯзгор,
З-имтиҳонҳо дафтари худ пур зи панҷ овардаем.

То ғуборе бар дили ҳамсӯҳбатон н-орем мо,
Чехраи бикшода, абрӯ бешиканҷ овардаем.

Ўқдаи дил мекушояд, бемуҳобо, он замон,
Пеши рӯ ҳар гоҳ ёри нуктасанҷ овардаем.

Аз азал гавҳаршиносӣ дар замири мо бувад,
Дурри шеъри нобро аз рӯди Панҷ овардаем.¹

Гум намегардад ба зудӣ номи мо аз ин ҷаҳон,
Ёдгоре шеър дар даҳри сипанҷ² овардаем.

сентябри 2009

¹ Ишора ба шеъри устод Рӯдакӣ.

² Сипанҷ – гузаранда.

* * *

То ду чашми хешро бар сӯи чонон дӯхтем,
Аз шарори чехраву барки нигоҳаш сӯхтем.

Бо чароғи дил ба ёди васли ӯ то субҳидам
Машъале андар шабони тор мо афрӯхтем.

Баҳраҳо бигрифтаем аз дарсҳои рӯзгор,
То ҳаводис дафъ гардад, тачриба андӯхтем.

Мо равону чӯ равону зиндагӣ бошад равон,
Чӣ кафанҳое ба худ аз ормонҳо дӯхтем.

Нест нуқсе дар равону дар ниҳоди шеъри мо,
Гуфтани шеъри дарӣ аз Рӯдакӣ омӯхтем.

сентябри 2009

* * *

Эй дӯст, бар ниёгон ин қадр носипосӣ,
Чое намеравӣ ту бе хештаншиносӣ.

Зебой ар бичӯӣ, зебой аз сиришт аст,
То чанд бинӣ онро дар хонаву палосе?!

Дар торикӣ бимонӣ, бас тоҷикӣ надонӣ,
Аз лафзи модариат дар тарсу дар харосӣ.

Пиндорадат чу доно, балки каси тавоно,
Ҳар кӣ туро бубинад бо ин сару либосе.

Дар асл бесаводӣ, балки ба чанги бодӣ,
Усто ба чоплюсӣ, қадхам ба мисли досӣ.

Бо ин кадӯи калла рӯзе шавӣ ту чаппа,
Ҳарчанд бо калонон пайванду сахт мосӣ.

сентябри 2009

* * *

Моро, нигор, дидаву нодида меравӣ,
Ҷарфам зи меҳр бошаду нашнида меравӣ.

Парвардаам зи ишқи гулат боғи орзу,
Гулҳои орзуи маро чида меравӣ.

Як умр бар гудозиши ишқи ту содиқам,
Бовар намекуни туву санчида меравӣ.

Бар ҳоли зори ошиқи афтодаву низор
Эй сангдил, зи чист, ки хандида меравӣ?!

Як лаҳза ист мекуну гӯ, то кай аз Гурез
Андар гурез, ёри писандида, меравӣ?!

сентябри 2009

* * *

Мо, ки аз ҳастӣ хабар дорем,
Оламу рози дигар дорем.

Бо хаёли дилрабои худ
Гуфтугӯҳо то сахар дорем.

Пой бар ҳар ҷо, ки бигзорем,
Аз бадандешӣ ҳазар дорем.

Қалби мо соф аст аз кина,
Бар ғараз ду гӯши кар дорем.

Нахли бебар бар чӣ кор ояд?
Гарчи кам бошад, самар дорем.

Беадаб не, боадаб ҳастем,
Бепадар нею падар дорем.

сентябри 2009

* * *

Чун сӯхтан надорӣ, аз сохтан чӣ гӯӣ,
Дил бурдан ар надонӣ, дил бохтан чӣ гӯӣ?!

Коре накардаӣ нағз, чун нест дар сарат мағз,
Аз ҳар баландие сар афрохтан чӣ гӯӣ?!

Бечон бувад тани ту, тарсуи майҳанӣ ту,
Аз тиру аз камону сайф охтан¹ чӣ гӯӣ?!

Бо ганчи ройгонат-бо пореае зи ҷонат
Боре ятимакero бинвохтан чӣ гӯӣ?!

Чӯӣ фақат худой, дурӣ зи бархудой,
Аз Ҳаққу роҳи Ҳақро бишнохтан чӣ гӯӣ?!

Умрест менавозӣ сози ҳазини ботил,
Аз сози адлу инсоф бинвохтан чӣ гӯӣ?!

октябри 2009

¹ Охтан – баровардан, аз ғилоф бадар кардан.

* * *

Солҳое кардай ту азми шеър,
Гаштай мафтуни азму ҷазми шеър.

Дар гумонат, дар сухан ғолиб туй,
Ҷамчунон сарлашқаре дар разми шеър.

Чун муаммо ришҳанде мезанӣ
Аз Ҷироту Балх то Хоразми шеър.

Бар гулӯи ақли ту сӯзад дилам,
То кунун нокардай ту ҳазми шеър.

Навқаламҳое маҳи шомӣ адаб,
Гаштай умре ту меғу назми¹ шеър.

Айби вазни шеъри моро мекунӣ,
Худ чӣ вазне дорӣ андар базми шеър?!

октябри 2009

¹ Назм – бухор, туман.

* * *

Эй дил, аниси хубу дилдор ҷустуҷӯ кун,
Ағёр мон ба ағёр, ту ёр ҷустуҷӯ кун.

То чанд дар чаҳи ғам афтодаву забунӣ,
Бархезу рӯи дунё ғамхор ҷустуҷӯ кун.

То дар раҳи муродат дар нимараҳ намонӣ,
Аз ҳикмати бузургон бисёр ҷустуҷӯ кун.

Бекор чанд шинӣ, афгор чанд шинӣ,
Ризқи ҳалоли худро аз кор ҷустуҷӯ кун.

Сирри ба Ҳақ расидан, дидори ёр дидан
Аз Мавлавии Балху Аттор ҷустуҷӯ кун.

То шеъри ту ба дилҳо бо меҳр хона монад,
Ширинтарин калому гуфтор ҷустуҷӯ кун.

октябри 2009

* * *

Ё раб, ту мани чавон ниғаҳ дор,
Аз ҳодисаи замон ниғаҳ дор.

Чун нони ҳалол мехӯрам ман,
Аз тӯҳмати ноғаҳон ниғаҳ дор.

То ки бувадам ба сар ниғаҳбон,
Андар даҳанам забон ниғаҳ дор.

Як баччаи дардманд дорам,
Ўро зи ғами гарон ниғаҳ дор.

Раҳме бикуну ба боғи умрам
Садбарги тар аз хазон ниғаҳ дор.

Бемории беш хастаам кард,
Қону дили нотавон ниғаҳ дор.

Дар дил ҳаваси зиёд дорам,
Начмам ту дар осмон ниғаҳ дор!

майи 2009

* * *

Эй ёри тунду тез,
Камтар ба ман ситез.

Аз чашмаи висол
Оби сафо бирез.

Ҳоло, ки н-омадаст
Айёми баргрез –

Хокам ба ғайби ман
Чун элаке мабез.

Дунёст бебақо,
Нагрез аз Гурез!

майи 2009

* * *

Дил дар қафаси сина ғамдидаву танг омад,
Ҳар лукма ба коми ман монандаи санг омад.

Ҳамсоя, ки ҳаққашро чун ҳаққи Худо гӯянд,
Дар рӯзи саиди фитр бо мо чӣ ба чанг омад.

Аз мавҷи нигоҳи ӯ тӯфони ғазаб хезад,
Киштии салоҳи мо бар коми наҳанг омад.

Не ақл ба сар ӯро, не раҳм ба дил ӯро,
Гӯй ки зи май масту девона зи банг омад.

Аз дард, ки нолонам, бечораву ҳайронам,
Бар чони мани мискин чун шеру паланг омад.

Бо ҳар чӣ ки меояд, бар сулҳ бикӯш, эй дил,
Зеро ки маро авло Сулҳ аз ҳама Ҷанг омад.

июни 2009

* * *

То ба кай, эй дилбари ҷонӣ,
Мебарӣ моро ба вайронӣ?!

Сахт омад бе ту буданҳо,
Ин қадар аз мо гурезонӣ?!

Дарди дилро бе ту дармон нест,
Дардро танҳо ту дармонӣ.

Ҳар гаҳе ки роз мегӯям,
Мезанӣ худро ба нодонӣ.

Дида ҳоли зори ошиқро,
Мекашӣ худро ба ҳайронӣ...

Мешавӣ рӯзе пушаймоне,
Суд кай орад пушаймонӣ?!

июни 2009

* * *

Барои ҷарроҳ Юсуф Ҳасанов

Дасти гулпарвари ту дард набинад ҳаргиз,
Гули парвардаи ту гард набинад ҳаргиз.

Он ки бемор шуду аз ту мадад ёфт танаш,
Шукри дасти ту, дами сард набинад ҳаргиз.

Чун ба дарёи даво киштии касбат фиканӣ,
Дардро боди чаҳонгард набинад ҳаргиз.

Ба сад уммед, ки ту боғи вафо сабзонӣ,
Боғи ту рӯи гули зард набинад ҳаргиз.

Эй, ҳалолат бувад ин ҳурмати мардум, ки турост,
Ҷони ту тӯҳмати номард набинад ҳаргиз.

июни 2009

ҒАЗАЛИ ДАВРОН

Дунё чапагардон шуд, бинанда чӣ хайрон шуд,
Дар чиллаи тобистон барф омаду борон шуд.

Бархе пайи ободӣ, бархест ба бедодӣ,
Они дигар аз ҳар ду бингар, ки гурезон шуд.

Гардид замон дигар, гардид макон дигар,
Ду додари аз як хун дастобагиребон шуд.

Пурганҷ чу нодон аст, бедарду ғазалхон аст,
Доно, ки бувад нодор, безор зи сад чон шуд.

Лаққӣ сари минбар шуд, гӯши ҳавасам кар шуд,
Афтода ба рӯи роҳ устои сухандон шуд.

Озурда шуда булбул, чун гашт чудо аз гул,
Дар гӯши гули хандон ҳар зоғ ғазалхон шуд.

Одоб кучо рафта, яъне ки зи мо рафта,
Айби падару модар ё айби дабистон шуд?!

Ҳамдил ту чӣ мечӯӣ, маҳфил ту чӣ мечӯӣ?!
Бемехр шуда ҳар дил, бегонаи даврон шуд.

Ноаҳл писарро бин, ин хуни чигарро бин,
Баҳри падари бемор сарборию товон шуд.

То чанд фарозӣ кад, бешарм туй беҳад,
Эй хор, намедонӣ, гул зеби гулистон шуд?!

Дил хун шуда аз бозор, афсурда шуда бисёр,
Гоҳе ки дучоре ӯ бо тоҷири имон шуд.

Ҳайфи дили беморам, ҳайфи дили афгорам,
Навмед аз ин савдо, афтодаю ғалтон шуд.

Кам гашт дили ошиқ, ҳар чост пур аз фосиқ,
Ошиқ ту чӣ мепурсӣ, фосиқ чу ба ҷавлон шуд?!

Он нозираки носер, к-имрӯз бувад чун шер,
Бар ҷони заифи мо даррандатар аз он шуд.

Эй ёри ғамомӯзам, боз о, ки зи ғам сӯзам,
Бикшо дили зиндонӣ, бечора ба зиндон шуд!

октябри 2009

* * *

Гуфтам зи паяш дидаи мастам наравад, рафт,
Гуфтам зи ғамаш қалб зи дастам наравад, рафт.

Гуфтам, ки маро тарки вафо ӯ накунад, кард,
Моҳии тило аз дами шастам наравад, рафт.

Гуфтам, ки чудо аз мани мискин нашавад, шуд,
Он ёр, ки ӯро бипарастам, наравад, рафт.

Гуфтам, ки ба дил хори ҷафо ӯ назанад, зад,
Оне, ки ба ӯ меҳр бубастам, наравад, рафт.

Гуфтам, ки зи ман риштаи меҳраш наканад, канд,
Сармояи ободию ҳастам наравад, рафт.

октябри 2009

* * *

Дилро ҳаваси дидани ёр омада бошад,
Дар ёди вай афтодаву зор омада бошад.

Сайд аст ачаб бисмилу афтода ба хоке,
Эй кош, варо майли шикор омада бошад.

То ин ки даме рӯи дилоро-ш бубинам,
Ду дидаи ман зору низор омада бошад.

Бемораму танҳост давои дили ман ӯ,
Пеши назарам чангу ғубор омада бошад.

Бар мулки дили сарду хазонам нафаси ёр
Ҷонбахш чу анфоси баҳор омада бошад.

октябри 2009

* * *

Пок дорй ҷону дил, дилдода пайдо мешавад,
Ғамгусоре бар дили афтода пайдо мешавад.

Эй ки дар даври пур аз ҷаҳли мураккаб метапй,
Шод зй, ки ҳамдами озода пайдо мешавад.

Ту мағӯ, ки ғамзудое нестам дар зиндагй,
Ҳеч не, як ғамзудо чун бода пайдо мешавад.

Фитнакору гапкашон дар ҳар кучо рӯ оваранд,
Буз, бихоҳй ё ки не, дар пода пайдо мешавад.

Зиндагй дорад аҷобатҳои хоси хешро,
Мешавад, ки гоҳ нар чун мода пайдо мешавад.

Аз ҷаҳолатпешагии олами фонй манол,
Ғам маҳӯр бисёр, ки ғамбода пайдо мешавад.

октябри 2009

* * *

То хусни туро ғулом моем,
Дасту дили эҳтиром моем.

Сўзе, ки ниҳон ба сина дорем,
Сад қиссаи нотамом моем.

То сабзаи ишқи ту чаридем,
Афтода туро ба дом моем.

Бедор ба ёди рӯи моҳат
То субҳ тамоми шом моем.

Ҳарчанд ки сўхтем аз ишқ,
Дар чашми ту лек хом моем.

Чон дар раҳи ту нисор орем,
Шоистаи як паём моем.

октябри 2009

* * *

Кам ҳалолам бишмарам пур аз ҳароми дигарон,
Ҷоми худ бар даст дорам ҷои ҷоми дигарон.

Ҷаҳд дорам то биёбам фикри бикру пухтае,
Чун туе пайрав набошам фикри хоми дигарон.

Сарбаландам з-он, ки як фармонравои ман дил аст,
Нестам фармонпазиреву ғуломи дигарон.

Ин манам як кафтари биншаста рӯи боми хеш,
Дил надорад майл ҳаргиз рӯи боми дигарон.

Ин туй, ки бар саломи кас ҷавобе нестат,
Дастҳо пеши барам ман бар саломи дигарон.

Дур дорам аз дилам мағрурию худдонамӣ,
Хешро ҳурмат кунам бар эҳтироми дигарон.

ноябри 2009

* * *

Эй воизи чон, бар ту чону дили мо банда,
Сӯзанда магӯ ҳарфе, гӯ матлаби созанда.

Донанда туй, донем, ронанда туй, донем,
Мошин таҳи ғор афтад, маст аст чу ронанда.

Моем чу ғамдида, бисёр аламдида,
Дигар ба ҳазор оҳе надҳем яке ханда.

Дил рӯзи хуше хоҳад, имрӯзи хуше хоҳад,
Фардо ки Худо донад, кӣ мурдаву кӣ зинда.

Аз кина магӯ дигар, дерина магӯ дигар,
Наврӯз шаву навпӯш, бигзар зи сари чанда.

Бо он ки сухан дорӣ, бо нанги ватандорӣ
Созанда бигӯ ҳарфат бар хизмати оянда.

ноябри 2009

* * *

Аз он нозам, сухансанчу сухангӯ зиндагӣ кардам,
Ба зери сояи он чашму абрӯ зиндагӣ кардам.

Ба шеъре тар агар шодоб кардам гӯшаи қалбе,
Ҳазорон шукр мегӯям, ки чун чӯ зиндагӣ кардам.

Таҳаммулпешаам дар гирудори даври ҳичронаш,
Ба ёди васли рӯяш ҳамчу раҳпӯ зиндагӣ кардам.

Ҳавас нобурдаам ҳаргиз гули гулзори дигарро,
Шамида як гули хушрангу хушбӯ, зиндагӣ кардам.

Мунофиқ аз мувофиқ гарчи дидам рӯзи беҳ дорад,
Мани якдил вале якҳарфу якрӯ зиндагӣ кардам.

Ба ёди шеър умрамро ба дасти бод биспурдам,
Ба уммеде барад бодаш ба ҳар сӯ, зиндагӣ кардам.

октябри 2009

* * *

Ханда дар лабҳои ёрам гул кунад,
Ҳарфиҳои гул ба қорам гул кунад.

Онҷунон дастам диҳад авҷу барор,
К-обруву эътиборам гул кунад.

Чун бирезад шаҳду шаккар аз лабаш,
Хорҳои рӯзгорам гул кунад.

Ҳар гаҳе бинам руҳи хандони ӯ,
Дидаи уммедворам гул кунад.

Чун бигирам танг ӯро дар қанор,
Сад қаман андар қанорам гул кунад.

Боди ғам аз қеҳраи гул дур бод,
То саропои баҳорам гул кунад.

октябри 2009

* * *

Чуз пулу ҳисоб аз кучо медонӣ,
Чуз хӯрдану хоб аз кучо медонӣ?!

Писханд ҳамезанӣ китоби дастам,
Ту кайфи китоб аз кучо медонӣ?!

Гуфтӣ ту маро, ки мекунӣ бӯи шароб,
Ту бӯи шароб аз кучо медонӣ?!

Бо рӯю риё маро савоб омӯзӣ,
Худ кори савоб аз кучо медонӣ?!

Як умр чу садр айшу ишрат дорӣ,
Ту халқу азоб аз кучо медонӣ?!

Фарбеҳ шудаву харобро ханда занӣ,
Номуси хароб аз кучо медонӣ?!

декабри 2008

* * *

Хешро аз ҷустучӯ дарёфтам,
Маъние дар тори мӯ дарёфтам.

Морро аз лонааш кардам бадар,
То тариқи гуфтугӯ дарёфтам.

Андаке фориғ шудан аз ранҷу ғам
Аз майу ҷомӯ сабӯ дарёфтам.

То каме ширин намояд зиндагӣ,
Парваридан орзу дарёфтам.

Умри худро сарфи захмат кардаам,
Обрӯ аз оби рӯ дарёфтам.

апрели 2009

* * *

Девонаро ба гӯш садо мавч мезанад,
Дар косаи фақир ҳаво мавч мезанад.

Чӯши баҳор мечамад аз барг-барги шох,
Нози нигори сабзнамо мавч мезанад.

Осуда аз ҳунар бишаву молчӯ машав,
Дар кӯи молдор бало мавч мезанад.

То ки шаванд соҳиби чоҳу чалолҳо,
Бешармӣ аз кучо ба кучо мезанад.

Аз комилӣ ачаб, ки басо дур мондаем,
Ҳар сӯ кунӣ нигоҳ, хато мавч мезанад.

Хоб аст кор як тарафу бор як тараф,
«Зери сипеҳр дасти дуо мавч мезанад».¹

апрели 2009

¹ Аз Соиб.

* * *

Ту аз ҷаҳони дигарӣ ман аз ҷаҳони дигарам,
Ту дар замони дигарӣ, ман дар замони дигарам.

Ту мекунӣ танҳо ҳисоб, ман сачда орам бар китоб,
Ту ёри чони дигарӣ, ман ёри чони дигарам.

Бишкастӣ ту фарҳангро, ман дӯст дорам нангро,
Ту комрони дигарӣ, ман комрони дигарам.

Ту мекунӣ тавсифи пул, ман мекунам тавсифи гул,
Ту боғбони дигарӣ, ман боғбони дигарам.

Ту дӯстдори мансабӣ, бегонаи тобу табӣ,
Ту аз макони дигарӣ, ман аз макони дигарам.

Бигзашта солу моҳи мо, фарқ аст байни роҳи мо,
Ту достони дигарӣ, ман достони дигарам.

январӣ 1999

* * *

Мерасадам дам ба дам чабру ҷафои дурӯғ,
Мекушадам оқибат ҳарфу ҳичои дурӯғ.

Гуфтаи даври дурӯғ рафту пароканда шуд,
Лек биёяд ба гӯш боз садои дурӯғ.

Аз сари минбар дурӯғ, балки саросар дурӯғ,
Гӯй нафас гирам аз обу ҳавои дурӯғ.

Сӯҳбати додар дурӯғ, шафқати хоҳар дурӯғ,
Соф натобад дигар пешу қафои дурӯғ.

Шавҳару зан чун сагу гурба паноҳӣ бувад,
Карда ба берун вале сулҳу сафои дурӯғ.

Ғалча бигӯяд дурӯғ, калча бигӯяд дурӯғ,
Ку ҳакаме то диҳад доду ҷазои дурӯғ?!

августӣ 1998

* * *

Бишканам, ё нашканам куфли сари ин шишаро,
Тавба хоҳам, ё ки бидҳам ман давом ин пешаро?!

Сар маро з-андешаву андеша аз сар дур шуд,
Бигзарам з-андеша ё бар сар кунам андешаро?!

Пеши ҳар бишкаста кӯза кӯзаҳои нав раванд,
Шох афтад, анде афтад, нек бингар решаро.

З-ин ҷаҳон бар он ҷаҳон бо сад гуноҳе бигзарам,
Эй Худо, бар қасди қабрам тез бинмо тешаро.

Сар кашад оташ, дигар хомӯш кардан мушкил аст,
Ҳуш дор, аз чашми шӯъла дор эмин бешаро.

ноябри 2003

* * *

Ёрони дар садорат моро гузар надоданд,
Ғутида дар сиёсаг, моро гузар надоданд.

Хамқоматон ба боло рафтанд зина-зина,
Моем росткомат, моро гузар надоданд.

Девори кӯшкҳошон чун маҳбас аст боло,
Бас дур аз саховат, моро гузар надоданд.

Чуз хештан касеро одам намешуморанд,
Бо кинаву адоват, моро гузар надоданд.

Мо ошно адабро, ҳам ғуссаву тарабро,
Бегонаҳои санъат, моро гузар надоданд.

Бечораву гадоем, бемолу бетағоем,
Эй вой бар раият, моро гузар надоданд.

Ин кадр носипосӣ, ин кадрношиносӣ
Рӯзе шавад ҳикоят, моро гузар надоданд.

июни 2001

* * *

Қадри коно беш аз доно бувад,
Чой дар боло зибас коно бувад.

Зиндагонӣ рафта-рафта зӯр шуд,
Баски давра давраи доро бувад.

Нест банде то намоям худкушӣ,
Ҷамчу ман бадбахт дар дунё бувад?!

Рафт даври одаму одамгарӣ,
Молу пул аз одамӣ боло бувад.

Рӯзи мо бехтар нагардад, то даме
Дар таҳи по шеъри Мавлоно бувад.

августу 1997

* * *

Зиндагонӣ арсаи чаъду чадалҳо будааст,
Ҳайфи оне, ки таҳи пой дағалҳо будааст.

Сарф кардам нисфи умрам дар раҳи номи накӯ,
Лек олам олами кӯрону калҳо будааст.

Бори дигар корсозии замонам шуд аён:
Қисмати ҷоҳу ҷалоле бар маҳалҳо будааст.

Ҳаст бесоҳиб агар кас, қадру қимат несташ,
Қимати ӯ паст аз сангу шағалҳо будааст.

Баҳри нодоре, ки дорад бар дари доро ниёз,
Шодию фаҳр обмонӣ байни палҳо будааст.

Чораи дарди дилам аз ҷабру аз зулми замон
Як назар бар гӯрҳои кӯҳу талҳо будааст.

Дар ҷавоби ин ҳама дорумадору гирумон,
Дар забонам заҳр ширин аз асалҳо будааст.

августии 2000

* * *

Жолаву борону барф аз абр пайдо мешавад,
Нобасомонии мо аз чабр пайдо мешавад.

Эй бародар, бар дари мо бетамаллуқ по бинех,
Варна ҳар чо чомаи истабр пайдо мешавад.

Ҳар қадар заҳмат кашидам, талхкомам то ҳанӯз,
Гӯиё ҳалво фақат аз сабр пайдо мешавад.

Дил маро аз дасти нодонии даврон мекафад,
Хайрият, ки чой-чое ҳабр¹ пайдо мешавад.

Ин ҷаҳон чун ҷангалистон асту харгӯшаш манам,
Ҳар кучо бар қасди ҷонам бабр пайдо мешавад.

Шоиро, аз тангдастият шикоят кам биёр,
Мур, агар мемурада бошӣ, қабр пайдо мешавад.

июни 2001

¹ Ҳабр – доно.

* * *

Булбулему зиндагонӣ дар чаман дорем мо,
Лек қадри чун хасе пеши заған дорем мо.

Риштае бошем, бе дурру гуҳар афтодаем,
Ҷои гавҳар сад гиреҳ андар бадан дорем мо.

Як дари бикшода бошад, сад дари пӯшида аст,
Зиндагонӣ чун ғарибе дар Ватан дорем мо.

Ё зи нодорӣ бувад, ё нангу номуси зиёд,
Устухону пӯст зери пираҳан дорем мо.

Давлататро, савлататро ман нагирам ним чав,
На матое гарчи аз баҳри кафан дорем мо.

Дар худат гум гаштай, андак фууро аз аспи кибр,
Ҳар чӣ бошад, хизмате аз қону тан дорем мо.

феврели 2002

* * *

Дилдорҳо зиёданд ё дилбарон зиёданд,
Сардорҳо зиёданд ё бесарон зиёданд.

Дунёст пур зи заҳмат ё пур бувад зи роҳат,
Бешанд коргарҳо ё сарварон зиёданд.

Дар байни халки деҳқон-халке, ки офарад нон
Ғамдида беш ё ки ғампарварон зиёданд.

Бечорамардҳоро ё рангзардҳоро,
Бозударозашон пур ё шалпарон зиёданд.

Имрӯз дар гулистон ё байни боғу бўстон,
Камчин шудааст булбул, зоғу «қар»-он зиёданд.

Дилмонда менагардем, гар бишнавам гоҳе:
Мансабфурӯш як сӯ, мансабхарон зиёданд.

мартӣ 2004

* * *

Чун шамъ сӯхтам ман, парвонаро биёред,
Хушёр нестам ҳеч, девонаро биёред.

Бе бол тойиреро дидӣ бувад ба парвоз?!
Ман ошиқи май астам, паймонаро биёред.

Афсонаву ҳақиқат мавҳум ҳасту мафҳум,
Аз ҳақ чу дур гаштем, афсонаро биёред.

Аз дарду сӯзи ҳичрон то рӯз сӯзадам қон,
Дурӯзаам чу меҳмон, қононаро биёред.

Аз ноҳақии даврон, аз фаҳру нози нодон,
Бешона аст мӯи ман, шонаро биёред.

То неку бад ба чашмам як лаҳза хуб тобад,
Сад илтичову зорӣ, ойинаро биёред.

Аз ҳофизони «пурдон» бешанд бас ғалатхон,
Дилгир гаштаам ман, Одинаро биёред.

сентябри 2003

* * *

Мо зи худмон беҳабар афтодаем,
Баски дар фикри башар афтодаем.

Эй бародар, бо ҳама мастии худ,
Аз ту мо хушёртар афтодаем.

Аз чӣ менозӣ ба моли беши худ,
Мо зи ту бологузар афтодаем.

Хоби роҳатбахш дар ту нест ҳеч,
Мо на чун ту дар хатар афтодаем.

Номедиरो ба дил надҳем чо,
Бо замона сарбасар афтодаем.

Ҳар кие бошӣ, раҳат бодо сафед,
Мо пайи касби падар афтодаем.

сентябри 2003

* * *

Ба Афзалишоҳи Шодӣ

Суруди ту бувад чаззобу шоик,
Чӣ зебо мисли садбаргу шақоик.

Бисозад зинда қалби мурдари бал,
Ту гӯӣ, ки ҳама раъд асту бориқ.

Саропо тоҷик асту Тоҷикистон,
Зибаски худ туй фарзанди тоҷик.

Ғазалҳоят пур аз меҳру муҳаббат,
Шарарбахшандаи дилҳои ошиқ.

Чӣ лаҳни тоҷикии тоза дорӣ,
Чу шеъри шаккари Махдуми Ҳозик.

Ҳамеша номи меҳан бар забонат,
Ватанро ин қадар бошӣ ту содиқ!

Яқин донам, ба ин фазлу камолат,
Сабак бигрифтай з-устод Лоик.

октябри 2003

* * *

Бандаи чехраи маҳвора манам,
Дар ғамаш бо дили садпора манам.

Садқаи ваъдаи ширинаки ӯ,
Интизораш ба лаби бора манам.

Кори сад мард ҳамекардам пеш,
Ҳолиё як каси нокора манам.

Гаштам аз бебасарӣ пур хаста,
Гаҳ чу мачнуну чу майхора манам.

Баракат аз бари ман рафт, дареғ,
Ин қадар муфлису бечора манам.

Ҳар кӣ ҳастам, ҳастам беозор,
Ба ҳаёли худам овора манам.

июли 1998

* * *

Ба хок афтод қадри «Шоҳнома»,
Намедонанд аксар сеҳри хома.

Ба садри маърифат додам китобам,
Агарчи нестам худ як алома.

Ба ман писханд зад он бесаводак,
Ба ҷои он ки бидҳад шодкома.¹

Маро аҳвол то ҷое расидаст,
Ки бар тан бошадам як кӯҳнаҷома.

Зи ҳарзагӯйҳо дилгир гаштам,
Бикардам ёд Қутбии Кирома.

Дар айёме, ки завқи шеър мурдаст,
Бигӯям шеър ё надҳам идома?!

августии 1999

¹ Ҳаққи қалам.

* * *

Ҳачри ёрам тоқату сабру қарорам мебарад,
Дидани рӯ-ш аз зимистон бар баҳорам мебарад.

Сӯҳбати ҳамсӯҳбати фарҳангдурам мекушад,
Сӯҳбати фарҳангдор аз дил ғуборам мебарад.

«Дил зи танҳой ба чон омад», ба сӯи зодгоҳ
Орзуи дидани хешу таборам мебарад.

Пеши чоҳил гар кунад гарданкачиҳо оқиле,
Дида ин гарданкачиҳо, сахт орам мебарад.

Додарам, бемораму, боре намегирад хабар,
Сардию бемехрияш аз тан мадорам мебарад.

Чашмсерам, нестам парвои молу чизи даҳр,
«Ту чӣ дорӣ, ӯ чиҳо дорад, пашорам мебарад».¹

Гарчи чанде дур сарсон аз диёрам гаштаам,
Оқибат аспи ачал то бар диёрам мебарад.

январӣ 2004

¹ Аз Ашӯр Сафар.

* * *

Дил гувоҳӣ медиҳад чонона меҳмон мешавад,
Торикистон манзили мо равшанистон мешавад.

Мезудояд аз дилам дарду ғубору хастагӣ,
Пуртароват осмон аз резаборон мешавад.

Дарди дилро дар ҷаҳон дармон намеёбам агар,
Ҷарфи хубаш беҳтарин доруву дармон мешавад.

Ёр ноаҳл ар бувад, мушкил шавад осони ту,
Аҳл бошад ёр агар, сад мушкил осон мешавад.

Гар ҳунармандӣ, ба қадри хештан бояд расӣ,
Сад ҳунар медон, ки аз як айб пинҳон мешавад.

Дар дилаш дорад агар ҳар тоҷике меҳри Ватан,
Ҷаннатосо сарзамини Тоҷикистон мешавад.

январӣ 2004

* * *

Омадам, ки як нафас бо ман ғазалхонӣ кунӣ,
Сӯҳбате аз чону дил чун дӯсти чонӣ кунӣ.

Дӯст дорам беҳ зи зебой фазилатҳои ту,
Беҳтар он аст аз фазилатҳо суханронӣ кунӣ.

Ҳам зи Ҳофиз хонию аз Бедилу аз Мавлавӣ,
Дар миёни зулмати шаб партавафшонӣ кунӣ.

Дил маро дар сина аз дурии ту девона шуд,
Ин дили девонаро як дам саробонӣ кунӣ.

Қалби хомӯши маро боре ба таҳрик оварӣ,
Хомаамро дар равуо хомаи Монӣ кунӣ.

Ташнаи лутфи туам, уммед дорам дар дилам,
Иди Қурбон омаду як бўса қурбонӣ кунӣ.

феврели 2001

* * *

Ошиқи Ҳофизаму мухлиси Соибаме,
Лек аз субҳ ба шаб лукмае толибаме.

Сар ба сад дар бизадам, кори ман буд нашуд,
Садр чӣ, рӯи хуше н-омад аз хоҷибаме.

Дар дами зиндагиям чун зағире ба чувоз,
Об шуд ҷону танам, дар назар қолибаме.

Буд як вақт маро шавкату шаъни дигар,
Хомаам ёд бувад, хомаи қолибаме.

Нест дар хона маро, нест дар кӯча маро
Як каси нуктарасе, як каси қолибаме.

Ёд кардам, ба Худо, дасти пурмеҳри падар,
Ба кучо сар бизанам, сари бесоҳибаме.

апрели 2001

* * *

Умр бошаст равон аст, равон,
Аз танам дур тавон аст, тавон.

Башироб аспи ҷавонӣ аз ҷӣ
Ин қадар сахт давон аст, давон?!

Холӣ аз майлу ҳавас қалби ҳазин,
Роҳии роҳи замон аст, замон.

Ҳар қадар ҷаҳду ҷадал бинмояд,
Дасткӯтоҳтар он аст, ки он.

Худ ҷавону дилакам пир шудааст,
Зинда будан ба гумон аст, гумон.

Орзуҳои дили хаста вале
Сад дареге, ки гарон аст, гарон –

Бурдани номи нақӯ аз олам
Дар дилам, ҳайф, ниҳон аст, ниҳон.

августии 2000

* * *

Умрам ба охир омад дар раҳгузории ту,
Ду чашм хона карда дар интизории ту.

Фасли баҳор омад, гул бешумор омад,
Садбарги тозарӯи фасли баҳории ту.

Бе васли ту малолам, танг аст рӯзу ҳолам,
Эй ёр, ман фидои ду дасти ёрии ту.

Бигзашт Мору омад Аспи даванду тозӣ,
Эй кош, асп бошад аспи савории ту.

Чашми ғизол дидам, донӣ чӣ ҳол дидам,
Мекушту мекушад ду чашми хумории ту.

Дунёст пур зи мағрур (афти ғурур дар гӯр),
Дилдори хоксори хубу қатории ту.

Моро писанд бошӣ, толеъбаланд бошӣ,
Зинҳор менахоҳам эй ёр, хории ту.

январӣ 2002

* * *

Гарчи худ як марди раҳ афтодаам,
Зор аз чашми пагаҳ афтодаам.

Дасткӯтоҳӣ чӣ тобам додааст,
Ҳамчу ришта пургирах афтодаам.

Дар ҳунар асло надорам дасти кам,
Аз чӣ бошад пургунаҳ афтодаам.

Ё ки ҷои ростон ояд агар,
Ман сабук монанди қаҳ афтодаам?!

Садри кори мо намебинад магар,
Ё ки аз чашмаш панаҳ афтодаам.

Эй ки хондӣ шеъраки манро, бубахш,
Баски пур бо оҳу ваҳ афтодаам.

Ҳар чӣ бошад, дӯст, манро ёд ор,
Чунки бар ҳоли табаҳ афтодаам.

феврели 2002

* * *

Зулм дориву қарибам мекушӣ,
Бо усули пур ачибам мекушӣ.

«Хонаи мо он қадар ҳам дур нест»,
Дар Ватан ранги ғарибам мекушӣ.

Пеши зулми ту надорад фарқ ҳеч,
Олимам ё ки адибам, мекушӣ.

Мезадӣ лофи вафою аҳдро,
Ин замон мисли рақибам мекушӣ.

Сер аз он кулчаи рӯят наям,
Аз чамолат бенасибам мекушӣ.

Шукр дорам, нест дигар чорае,
Ки ту манро, эй базебам мекушӣ.

феврели 2002

* * *

Ёр, гардам қавақ андохтанат,
Сад карат дидану нашнохтанат.

Хушам ояд зи раҳи нозу адо
Сар бар афлок барафрохтанат.

Дили мо бурдаиву ман наканам
Чашми уммед зи дил бохтанат.

Гӯши дил ташнаву пазмон шудааст
Ба навои сара бинвохтанат.

Эй дилам, ки зи ғамаш сӯхтай,
Зиҳй ин сӯхтану сохтанат!

ноябри 2009

* * *

На ҳамеша обрӯ дар калла аст,
Гох-гоҳе обрӯ дар салла аст.

Эй Худо! Наврӯзи пурборон биёр,
Чашмсери чаҳон аз ғалла аст.

Гови момои Асал зояд агар,
Чошнӣ ҳамсояҳоро фалла аст.

Аз гапи ноҷо дилам маҳзун шавад,
Хоби роҳатбахши тифл аз алла аст.

Рост шину рост хезу рост рав,
Рӯсияҳ як умр 3-он ки далла аст.

феврали 2002

ИЛТИЧО

Барои табиби дил Соҳиб Боқӣ

Нагӯям, эй Худо, бар ман сарӣ дех,
Ва ё фарру шукӯху акбарӣ дех...

Наёзорам дили бечораеро,
Маро дилдор бошу дилбарӣ дех.

Зи шеъри Хоча то ки гардам огах,
Ту ёдам шеваю лафзи дарӣ дех.

Дили пурдардро дармон бубахшо,
На ин ки рӯи сурхам асфарӣ¹ дех.

Нагардам сарддил то ин қадар ман,
Камеам шавку завку боварӣ дех.

Кушо ду панҷаи афшурдаамро,
Ба монанди падар хонгустарӣ дех.

Ба дилҳо хона монад то ки мехрам,
Чу Соҳиб Боқиям одамгарӣ дех!

феврели 2004

¹ Асфарӣ – зардӣ.

* * *

Қалби мо пурорзӯ бошад,
Доимо дар ҷустуҷӯ бошад.

Аз шунуди бад ҷӣ пурдард аст,
Ҳасраташ ҳарфи накӯ бошад.

Чун ниҳоле боғбон хоҳад,
То ки дар нашъунумӯ бошад.

Бо ҳабибе, к-оғаҳи он аст,
Ташнаи як гуфтугӯ бошад.

Бе ҳавасҳояш назиям ман,
Ҷом пурмай аз сабӯ бошад.

Бо ғаму дардаш азиз астӣ,
Гул азиз аз рангу бӯ бошад.

мартӣ 2004

* * *

Барои дӯстам Фозил

Шеър гуфтан агарчи мушкил ҳаст,
Лек бо амру хоҳиши дил ҳаст.

Дил гаҳе ҳамраҳи замон астӣ,
Гоҳ бо ин замон муқобил ҳаст.

Оқилон кам ба чашми дил тобанд,
Гирду атроф пур зи чоҳил ҳаст.

Ҳобилу хулқи ӯ фаромӯш шуд,
Ҳар кучо васфи хулқи Қобил ҳаст.

Панди пире ба гӯши дил мондаст, –
Мулк хуррам зи шоҳи одил ҳаст.

Заҳми дил андаке шифо ёбад,
Ҳар гаҳе ҳамнишини Фозил ҳаст.

мартӣ 2004

* * *

Эй дилам, дар сӯхтан чун машъалӣ,
Лек танҳо мондаиву бевалӣ.

Бо ҳаводисҳои даврон мард бош,
Ғолиб ояд ҳар касе дорад ялӣ.

Ранҷ бурдӣ, ганҷ пайдо мешавад,
Орзу пайдо шавад аз танбалӣ.

Як нигоҳи гарм таскинам диҳад,
Дарди по ёбад шифо аз сандалӣ.

Гул кунад дар лаб табассум, бегумон,
Ёд ар ояд лутфи Мирзо Файзалӣ.

мартӣ 2004

ҒАЗАЛЕ ПЕШ АЗ МАРҒ

Ҷонам раҳо шуд охир аз каш-каши замона,
Бори дигар надидам афсӯс лек хона.

Ҳам лутфу меҳри модар, ҳам шафқати бародар, –
Оне, ки монда будӣ аз қиблагаҳ нишона.

Зебост гуфтӣ олам, шодӣ куну махӯр ғам,
Ҷуз ғам вале надидам, дар гӯр ин фасона.

Оне, ки рост мерафт, ному нишон надорад,
Оне, ки қач нишаста, мондаст пурнишона.

Аз кардаву зи гуфта гаштам басо пушаймон,
Оё ки карда бошам кори дуруст ё на?!

Аз дард пуразобам, ҷони дар изтиробам,
Танҳо ба хона хобам, чун мурда дар миёна.

Аз ёри сангдил ҷуз дарду алам надидам,
Аз даҳр меравам, хайф, бе шафқати занона.

Ҳамсӯхбате набудам ғайри падар ба дунё,
Сад шукр, гаштам инак, пеши падар равона.

* * *

Ба ёди падарам

Дар таҳи пой касон чун намадам,
Ҳамчу ту сактаи дил мекушаддам.

Дар чунин рӯз, ки аз мо гузарад,
Гум шавад ким-куҷое ҷасадам.

Эй Худо, рӯзу шабон нола кунам,
Ки бубахшой ту ҳар неку бадам.

Хӯрдаам хуни дилам беш, бидон,
Ҳар гаҳе ки гапи ночой задам.

Танам андар дами марг аст мудом,
Бахш осудагие дар лаҳадам.

Монд мероси зиёд аз падарам,
Кошки табъи равонаш расадам.

июли 1998

* * *

Войи ҷони ба танам, шод бимон,
Меравад аз баданам, шод бимон.

Қаҳру нози ту дилам бигрифтаст,
Нашунидӣ суханам, шод бимон.

Ончунон заҳри ҷудой хӯрдам,
Талх бошад даҳанам, шод бимон.

Нохун аз гӯшт чӣ сон партоянд?!
Эй, ту ними баданам, шод бимон.

Ту чӣ? Дигар нашиносам худро,
Ин манам ё на манам, шод бимон.

Гули бехор набошад ба ҷаҳон,
Гули зеби ҷаманам, шод бимон!

феврели 2002

* * *

Умри ширини чавонӣ бигзарад,
Чехраҳои арғувонӣ бигзарад.

Ёри қонӣ то абад монад ба қон,
Ёри нониву забонӣ бигзарад.

Мекунам бо сояи худ ҷанг, агар
Тофта рӯ, ёри қонӣ бигзарад.

Бар зану шӯ пойгаҳ хандидааст,
Шӯрдозии фалонӣ бигзарад.

Қони ширини маро дигар марон,
Ё биронӣ, ё наронӣ, бигзарад.

«Соқиё паймона дех, паймона дех»,
Рӯз зуду ногаҳонӣ бигзарад.

Он қадар нодида бошам, дидаам,
Хуб донам, зиндагонӣ бигзарад.

Хезу о бар хонаи сарди Гурез,
Мавсими оташфишонӣ бигзарад.

феврари 2002

* * *

Рӯи бистар чанд рӯзеам касал,
Бар димоғам мерасад бӯи ачал.

Одамӣ ояд ба дунё, меравад,
Тарс дорам, меравам ман бемаҳал.

Чомҳое, ки паёпай хӯрдаам,
Заҳр будастанду хӯрдам чун асал.

Эҳ, ачаб пур аз хатое зистам,
Гарчи бишнидам ҳазору як масал.

Дӯстонам дар суроғам нестанд,
Ёд кардам шоиру шеърӯ ғазал.

Шояд ором аст гӯри тангу тор,
Меравам, пур хаста гаштам аз мағал.

феврели 2002

* * *

Дунёи бемадоро дидам, надида будам,
Дунёи пур зи ғавфо дидам, надида будам.

Бигрифта ӯ ба ногоҳ аз ҷаҳл риши додо,
Ин сон ҷавони расво дидам, надида будам.

Як сӯ манолу молаш, раҳм оядам ба ҳолаш,
Бозори пур зи савдо дидам, надида будам.

Музди ҳади ақалро бобо харад ду собун,
Беиззатии бобо дидам, надида будам.

Дидам гаҳе гадоро дар зиндагӣ, валекин
Беқадрии гадоро дидам, надида будам.

Нотик зи рӯи минбар гӯяд дурӯғи зебо,
Макру дурӯғи зебо дидам, надида будам.

Аз ноҳақии дунё дилмурдаам, диламро
Бешавку бетаманно дидам, надида будам.

майи 2004

* * *

Ба чуз амри дилам амре пазируфтан намехоҳам,
Хушомад пеша карда, чун ту бишкуфтан намехоҳам.

Ту дар банди шикам ҳастиву дарди дил намедонӣ,
Аз ин рӯ дарди дилро пеши ту гуфтан намехоҳам.

Ба он махфил, ки гуфтан шеър азон дар гӯши хар бошад,
Ғазалгӯиву хушхониву дур суфтан намехоҳам.

Агар ҳамсӯҳбате дорам, ба дарди дил расад қадре,
Шавам то рӯз банди сӯҳбаташ, хуфтан намехоҳам.

Чу донам, воизо, буду набуду тору пудатро,
Ягон ҳарфи туро бо меҳр бишнуфтан намехоҳам.

Ба рӯзи ростон айбу гуноҳу макру фандатро
Саросар фош хоҳам гуфт, бинҳуфтан намехоҳам.

* * *

Мо аз сари симу зари дунё гузаштаем,
Аз баҳри чоҳу курсии боло гузаштаем.

Аз дарси рӯзгор ба мӯҳои рехта
Чун мӯшикоф аз ҳади дилҳо гузаштаем.

То он ки даррасем ба ҷои муносибе,
Аз имтиҳони мардуми доно гузаштаем.

Бо ёди як карашмаи Лайлии хештан,
Мачнунсифат зи домани саҳро гузаштаем.

Бал бо адӯи хеш наварзем мо бадӣ,
Аз кӯчаи салоҳу мадоро гузаштаем.

Дар ҷанги тан ба тан ба даду деви зиндагӣ
Чун Рустами далеру тавоно гузаштаем.

июни 2008

* * *

Натавонам ба замон ҳеҷ мутобиқ бишавам,
Ба ҳаромиву пули муфт мувофиқ бишавам.

Чор сӯ менигарӣ, ҳилаву макр асту фиреб,
Эй Худо, дор ниғаҳ з-он, ки мунофиқ бишавам.

Гум шуда меҳру вафо, чои варо пул гирифт,
Садкаи ҳамнафасу ҳамдами содиқ бишавам.

Дилам аз зиндагии сарду хунук танг омад,
Ба замон бори дигар кошки ошиқ бишавам.

Шавам осуда каме аз ғаму дарди дунё,
Ҳар гаҳе ғарқ ба шеъри тари Лоиқ бишавам.

августӣ 2004

* * *

Ҳар чехра сазовори ойина намебошад,
Ҳар дил чу дили шоир бекина намебошад.

Моем, ки сар то по бошафқату бораҳмем,
Санг аст турову дил дар сина намебошад.

Могу зари бисёре чамъ орию баҳри мо
Монандаи «Шаҳнома» ганчина намебошад.

Гуфтӣ ту карахтиҳо даврони азизи мо,
Имрӯзу пагоҳи ту бе дина намебошад.

Сад зинаи тайкарди нодони амалдоре
Дар пеши мани доно як зина намебошад.

Эй дӯст «Фалак»-ро гар то бар фалак афрозӣ,
Овози ту овози Одина намебошад.

майи 2004

* * *

Ҳар гуноҳи карда бо ранҷу азобам мекушад,
Дар тарозуи амал тарси ҷавобам мекушад.

Дасткӯтоҳам, надорам қудрати кори савоб,
Ҳасрати бинмудани кори савобам мекушад.

Мезанӣ бангу китоберо варақ кай мезанӣ,
Ин қадар беқадрии килку китобам мекушад.

Ҳоли зори модари фарзанддури бенаво
Бо дили садпораву чашми пуробам мекушад.

Қордро бинҳодай дар гардани моли хароб,
Зории чашмони ин моли харобам мекушад.

Раҳму меҳр андар дили бедардҳо кай чо шавад?!
Орзуи раҳму меҳри касмаёбам мекушад.

Воизи минбар, ки маккор асту мегӯяд дурӯғ,
Ҳилаву макру фиреби ин ҷанобам мекушад.

Чун наёбам бо ҳунар рӯзе забони даҳрро,
Ин фиребо бо дили пурсӯзу тобам мекушад.

майи 2004

* * *

Дили ман бемаҳал аз дарди дунё пир мегардад,
Гумонам ин замон побастаи занчир мегардад.

Калоба карда гум ҳаргиз намеёбам сару нӯгаш,
Ба дафтар ин ҳама кай бо қалам тасвир мегардад?!

Бидидам, ки чавоне қадри пиронро намедонад,
Бадавлат он ки гирди пири ботадбир мегардад.

Фанои ҳеракаш бар қаъри қонам кора бинмояд,
Чуноне ҳероин дар устухон чоғир мегардад.

Амалдоре бидидам, хуни мардум мехӯрад умре,
Ду чашми ҳайратам сӯяш, ки ӯ кай сер мегардад.

Касе ки аз замона хӯрда бошад як лагад боре,
Гурезон аз ҳаромӣ то абад чун тир мегардад.

* * *

Нахоҳад дил ба чуз наззораи дилдор майлеро,
Ба чонам дӯст дорам рӯи пурнури сухайлиро.

Ба қадри ошиқиҳо кай расӣ, эй булҳавас охир,
Агар воқиф набошӣ қиссаи Мачнуну Лайлиро.

Туи сиҳҳат чӣ медонӣ ғаму дарди мани бемор,
Ки нобино бидонад қимати ҳарфи Брайлиро.

Надорӣ сӯз агар дар дил, машав меҳмони ин маҳфил,
Ки шоирҳо намехоҳанд меҳмони туфайлиро.

августу 2004

* * *

Ёр аз хона бадар меояд,
Ин қадар тозаву тар меояд.

Ба назар дилкашу зебост ачаб,
Чун гули вақти сахар меояд.

Зи қудумаш ба тани хастаи мо
Қони рафта зи дигар меояд.

Сӯхт аз дарду алам қону цигар,
Доруи қону цигар меояд.

Кошки лаҳзаяке лутф кунад,
Варна моро чӣ хатар меояд?!

Бе висолаш, ба Худо, хор шуда,
Умри ширин ба ҳадар меояд.

ноябри 2007

ҒАЗАЛИ МУФЛИС

Эй пул, агар ба чебакам ой, чӣ мешавад,
Боре ба мо ту рӯй намой, чӣ мешавад?!

Дар баҳри қарзи барқу газам ғӯтавар мудом,
Моро зи баҳри қарз рабой, чӣ мешавад?!

Ҷон меканам зи субҳ ба шаб дар талоши ту,
«Бар чашми ман чу сурма дарой, чӣ мешавад?!»¹

То чанд ҳамчу хасм гурезӣ зи мо ба қаҳр,
Бо мо суруди сулҳ сарой, чӣ мешавад?!

Бечорагиву камбағалӣ гӯй, то ба кай,
Эй ҷон, агар зи тан бибарой, чӣ мешавад?!

¹ Аз Сайидои Насафӣ.

* * *

Қомат аз бори замон мешиканад,
Пирро фасли хазон мешиканад.

Навниҳоле, ки шуда сабз ба боғ,
Сахт шуд бод вазон, мешиканад.

Беадаб ҳеч ба мақсад нарасад,
Ачалаш шохчавон мешиканад.

Эй ки болойфуку баддаҳанӣ,
Ҳаст муште, ки даҳон мешиканад.

По қади кӯрпа бинмой дароз,
«Зӯри беҳуда миён мешиканад».

Бода пеш ор, сабуҳӣ бикунем,
Сарам аз дарди гарон мешиканад.

октябри 2004

* * *

Барои ҳамсарам

Дили мо аз ту як соат чудоиро намедонад,
Зи худ рафтасту ҳаргиз бархудоиро намедонад.

Надорад ғайри ту дар рӯи олам ҳеч ғамхоре,
Ба ҷуз ту бо дигар кас ошноиро намедонад.

Қасам бар чонамози ҳазрати Хизри Масеходам,
Вафодор асту ҳаргиз бевафоиро намедонад.

Намегирад гапамро, медиҳам ҳарчанд таскинаш,
Ки саркаш гашта ӯву гапдароиро намедонад.

Зи даргоҳат марон ӯро, ки металбад зи ту лутфе,
Тамоми умр гарчанде гадоиро намедонад.

Мабодо, ки хатое рафта бошад, дор маъзурам,
Ба олам ку ҳамоне, ки хатоеро намедонад?!

октябри 2004

* * *

Моем, ки аз марҳамати ёр фитодем,
Дур аз ниғаҳи ҳамдаму ғамхор фитодем.

Дар шаҳри пури фанду пури ҳилаву найранг
Бисёр дилозурдаву афгор фитодем.

Шуд ном маро майзада дар кӯчаву бозор,
Ҳарчанд ки дар майкада як бор фитодем.

Ҳар рӯз шавад дарди сари мо чӣ зиёда,
Саргаштаи ин оламу бозор фитодем.

Як чав нахарам, додаракам, кибру ғурурат,
Одамгарие, чӯра, харидор фитодем.

мартӣ 2007

* * *

Барои Қиёмиддин Чақал

Рӯи пурнурат бубинам, дил мунаввар мешавад,
Даҳр равшан з-офтобу моҳу ахтар мешавад.

Хуб медонам зи тақдири бузургон, ҳар замон
Меҳӯрад хуни чигар, ҳар кас ҳунарвар мешавад.

Нест нақше зиндагиро бе шумо, санъатварон,
Кулча хушрӯву базеб аз холи муғпар мешавад.

Ҳар кӣ бинад санъати волои ту боре агар,
Бемуҳобо, бо ту дар дунёи дигар мешавад.

Баҳс ҳар гоҳе равад аз одаму одамгарӣ,
Қимати ту бо хуми тилло баробар мешавад.

Мерасад бар қуллаи уммед рӯзе бегумон,
Ҳар киро вичдону заҳмат ёру раҳбар мешавад.

апрели 2005

* * *

Чафодида сари бозор моем,
Ки афтода зи рӯи кор моем.

Биёяд шеъри мо аз ростихо,
Ки мухлис гуфтаи Гаффор¹ моем.

Наранҷонем ҳаргиз мо дилеро,
Канор аз ранҷу аз озор моем.

Ба ин нодорӣ аз ту беш бошем,
Мапиндорӣ, ки як нодор моем.

Туй бешафқату бераҳму дилсанг,
Ба ҳар дил мушфиқу ғамхор моем.

Бувад ағёр баҳри мо чу ағёр,
Барои ёр ҳар ҷо ёр моем.

декабри 2005

¹ Гаффор Мирзо.

* * *

Бар дари ман нигор меояд,
Дар зимистон баҳор меояд.

Жолаву барф бенишон гашта,
Сабзаву гул қатор меояд.

Қар-қари зоғ меравад аз боғ,
Савти хуби ҳазор меояд.

Лашкари ғам зи мулки дил рафта,
Шодӣ андар канор меояд.

Табъи мастам зи завқи рӯи ӯ
Бар саманде савор меояд.

Навниҳоли умеди ҳастиям
Ғунча баста, ба бор меояд.

июли 2006

* * *

Дилам аз ғайбати бисёр бигрифта,
Зи кӯву кӯчаву бозор бигрифта.

Ба кӯву кӯчаву бозор пур беор,
Дилам аз галлаи беор бигрифта.

Намеёбӣ гули бехор дар олам,
Дилам аз ҳар гули пурхор бигрифта.

Ба чуз озору ранҷ аз кас намебинам,
Дилам аз ранҷу аз озор бигрифта.

Ҳама неъмат насиби морбозон¹ аст,
Дилам аз бозию аз мор бигрифта.

Шавад обод ин дунё зи корубор,
Дилам аз тӯдаи бекор бигрифта.

мартӣ 2003

¹ Ба маънои ҳилагар.

САД БАРГИ ТАР

(рубоиҳо)

*Эй он, ки туй соҳиби озода назар,
«Сад барги тар»-у тозаи мо хонӣ агар,
Чун рӯи хушу бӯи хуши вақти сахар
Садбарги тару тоза биёбӣ яксар.*

Бархе ба сари роҳи хато афтоданд,
Аз бебасарӣ бин, ба кучо афтоданд.
Бегонаи одобу тамизанд, ачаб,
Яъне, ки зи маърифат чудо афтоданд.

Ман садқаи ту, мулки тарабободам,
Қурбони туам, эй Ватани озодам.
Дар ишқи ту аз бешарафӣ парҳезам,
Шодам, ки шарафзода бувад бунёдам.

Ман шефтаи шеъру сухан мебошам,
Ошиқ ба дами мурғи чаман мебошам.
Асло ҳаваси мулки дигарро нахӯрам,
Як шукргузори ин Ватан мебошам.

Чун аз ниғаҳат бӯи вафо меояд,
Боде ба муроди дили мо меояд.
Ҳар зарраи ҷони рафта кайҳо зи танам
Баргашта ба тан чудо-чудо меояд.

Хушбахт касе, ки аз худаш бохабар аст,
Бар ҳар чӣ ки ояд ба сараш, бозафар аст.
Дар ҷанги ҳаводиси замон медонӣ,
Авлойтирин силаҳ дуои падар аст?!

Дар ишқу вафо ҷон, дилакам, яктой,
Чун ошиқи сарсупор беҳамтой.
Ҳаргиз нашавӣ хор ту, чун рӯзу шабон
Бо дарду ғами мардуми худ якҷой.

Дил ҳусни таваччуҳи замон мехоҳад,
Бечора, ба худ нигоҳбон мехоҳад.
Чун наводаниҳоли зи назар дуршуда
Парвою нигоҳи боғбон мехоҳад.

Хушбахт манам, ки дар барам ёри ман аст,
Дар печухами ҳаёт ғамхори ман аст.
Атре ки дили мурдаи ман зинда кунад,
Атри нафаси ёри вафодори ман аст.

Бар мулки сухан чу эҳтиром овардам,
Бар ёри сухансанҷ салом овардам.
Завқе агарам бар сухану шеър бувад,
Аз сӯхбати Қутбии Киром овардам.

Моро ба ҳунар завқи назар афтодаст,
Боло зи ҳама касб ҳунар афтодаст.
Авчи «Фалак»-у сӯзи ғамомӯзи фалак
Дар хониши Гулчеҳра¹ дигар афтодаст.

Аз одами бадҷаҳл ниғаҳ дор, Худо,
Аз ҳар сари беақл ниғаҳ дор, Худо.
Чун озими роҳи сафари дур манам,
Аз ҳамраҳи ноақл ниғаҳ дор, Худо.

Дар кишвари ишқ ҷонфишон бояд буд,
Дилдаркафу сарбози замон бояд буд.
Хоҳӣ, ки Ватан хурраму обод шавад,
Дунболи раҳи сарвари он бояд буд.

¹ Гулчеҳра Содик.

Дил шефтаи ҳусни каломи Бозор,¹
Ҳар рӯз варо ёд кунад сесад бор.
Як шеъри тараш ба шеъри мо гардонӣ,
Чевон бишавад пур зи китоби ашъор.

Эй дӯст, биё, ба пешвозат хезам,
Гулчанбари меҳр гарданат овезам.
Оне ба дарам бе ғаразу кина шавад,
Пеши қадамаш ҷону дилам мерезам.

Аз дарди сухан дур наям, шукрона,
Ҳарчанд ки машҳур наям, шукрона.
Бо чашми дилам дарди замонро бинам,
Чун ту сари дилкӯр наям, шукрона.

Дар покдилӣ мо дигару ту дигарӣ,
Моем ҳунарманд, ту як беҳунарӣ.
Зинҳор, ки дар хонаи дил ҷо нақунӣ,
Чун қачталабу қачнигаҳу қачназарӣ.

Ҳар тифл ки лаб кушод, Модар гӯяд,
Ҳар гаҳ ки зи по фитод, Модар гӯяд.
Чун аввалу охири ҷаҳон Модар ҳаст,
Ку саркашу бадниҳод, Модар гӯяд?!

Шеър аст маро дилбару дилдода манам,
Як шоири бекинаи озода манам.
Дар даҳри мураккабе, ки дил монда шавад,
Бар рағми фиребу макр як сода манам.

¹ Бозор Собир.

Рӯи падарам намеравад аз ёдам,
 Шеъри падарам бувад беҳин устодам.
 Ҳар гоҳ ки дил додрасе меҳоҳад,
 Панди падарам ҳамерасад бар додам.

Ҷонам, падарам, китоби ту мебӯям,
 Дар сафҳаи он бӯи туро меҷӯям.
 Роҳе, ки ту рафтаӣ, ба ҷовидон бод,
 То ҳаст нафас, роҳи туро мепӯям.

«Гулбоғ»-и¹ туро кушода, хонам ҳар бор,
 «Ояд ба машомам ҳама дам»² бӯи баҳор.
 Андар сари ҳар сатр шавам ғарқи хаёл:
 Бошад, ки чу ту боз биёяд ба диёр?!

То ақл бувад, чашми замона боз аст,
 То шӯр бувад, нағмаву чангу соз аст.
 То шавқ бувад, ба сар хаёле печад,
 То завқ бувад, шеър танинандоз аст.

Омад хабаре, ки ёр ояд ба суроғ,
 Бишкуфта аз ин мужда дилам ҳамчун боғ.
 Аз омаданаи бӯи хазон мерезад,
 Дил тоза шавад зи ғуссаи ҳасрату доғ.

Эй дӯст, назебадат чунин боди бурут,
 Сархам шаву беҳуда мағӯ, варз сукут.
 Гофил машав аз фишори пайдарпайи даҳр,
 Обат бикунанд яқин, ба монанди курут.

¹ «Гулбоғ»- номи китоби ашъори Ашӯр Сафар.

² Таъбири Бозор Собир.

Шукрона, ки ман рӯ ба сухан зистаам,
Дилшефтаи мурғи чаман зистаам.
З-овози ту дил сер нашуд, Одина,¹
Сад шукр, ки дар даври ту ман зистаам.

Хоҳам, ки фақат пайрави Қосим² хонад,
Бар гӯши дилам башавқ доим хонад.
Ду-соата концерти радио шунавам,
Шояд, ки яке Одина Ҳошим хонад.

Чун роҳгузори падару чад бошам,
Воқиф зи ҷаҳони неку аз бад бошам.
Ҳар гоҳ дилам байти баланде хоҳад,
Ҷуёи ту, эй Одинааҳмад,³ бошам.

Бо ту дилам осудаву тинч афтодаст,
Бе ту набзаш чу бонги синч⁴ афтодаст.
Як рӯз бубинӣ, аз ғамат реза шуда,
Дар хок ба монанди биринч афтодаст.

Эй ёр, чу омадӣ, дилам гул бинӣ,
Лаҳни хуши ман чу лаҳни булбул бинӣ.
Аз шодии барзиёд чун донаи наск,
Бозии дилам ба рӯи чулчул⁵ бинӣ.

¹ Одина Ҳошим.

² Қосим Ҳошим – падари Одина Ҳошим.

³ Одина Ҳошим.

⁴ Синч – яке аз асбоби мусиқӣ; ду табакчаи филизини доирашакл,
ки ба ҳамдигар мезананд.

⁵ Чулчул – доира, даф.

Бар ҳар дили номурод хун мегирам,
Ояд ҳама дам ба ёд, хун мегирам.
Эй кош, зи чо сикҳату бардам хезӣ,
Бар бистари умрбод хун мегирам.

Гӯянд: зи боғи маърифат гул чинӣ,
Дидори накӯи ёрро мебинӣ.
Эй дил, ту бирав, маърифат омӯз дигар,
То чанд чудо зи талъаташ мешинӣ?!

Оинаи беғубор бошад дили мо,
Ҳарчанд ки бекарор бошад дили мо.
Шодам, ки дар ин замонаи меҳргусил
Ҳамранги дили нигор бошад дили мо.

Об аст, ки бар ташна шифо мебинам,
Офоқ пур аз оби сафо мебинам.
Обе, ки зи чашмаи хирад меояд,
Бомаззатар аз оби бақо мебинам.

Эй дил, ки шудӣ зи дарду ғам полуда,
Ғамдор машав зи будаву нобуда,
Чанде ки будӣ худкушу бегонапараст,
Акнун ба сари хеш¹ бизӣ осуда.

Эй ёр, биё, ба тан мадорам, ту биё,
Дил сард шудааст, навбахорам, ту биё.
Дар давраи ҳукмронии мағрурӣ
Эй ёри азизи хоксорам, ту биё.

¹ Ишора ба Истиклол.

Бигзашт зимистону баҳор омадааст,
Моро ҳаваси рӯи нигор омадааст.
Шодам, ки қатори ҳама гулҳои баҳор,
Гулҳои муроди дил ба бор омадааст.

Мӯру малахи ғам ба дилам тунд шудааст,
Бар дил ғами беш яккаохунд шудааст.
Бе ту бувадам мурғи сухан парканда,
Боз ой, ки нӯги қаламам кунд шудааст.

Озодию хуррамии чон мегузарад,
Як рӯз ба дасти чонситон мегузарад.
Бо чашми дилат зеби чаҳонро бинигар,
Шерозаи зебои чаҳон мегузарад.

Маъмур,¹ ғаме, ки дар чаҳони ту бувад,
Сад қиссаи ногуфтаи чони ту бувад.
Зинҳор мағӯ хонаи дил вайронаст,
Маъмурии дил шеърӣ равони ту бувад.

Шукрона, ки обод Ватан афтодаст,
Сарсабз чу гулбоғу чаман афтодаст.
Шодоб шавад «Адиб»-и мо низ, даме
Фарҳоди Карим кӯҳкан афтодаст.

Бар дафтари мо нуру сафо меборад,
Нурест, ба чону тани мо меборад.
Нури хираду фалсафаву нури сухан
Якҷой шудасту аз Зиё² меборад.

¹ Сайидали Маъмур дар назар аст.

² Зиё Абдулло дар назар аст.

Гулбонии боғи орзу ёд бигир,
 Пайванди ниҳолони накӯ ёд бигир.
 Эй дил, ту бирав, забони тоҷикии ноб
 Аз «Гардиши девбод»-и¹ ӯ ёд бигир.

Наврӯз, ки дар фасли баҳор омадааст,
 Гулҳои шукуфта дар канор омадааст.
 Ҳар гул ки ба лаб хандаи ширин дорад,
 З-он ханда кунад, ки пеши ёр омадааст.

Гаҳ з-ин бари кӯҳ руҳат намоён мешуд,
 Гаҳ з-он сари кӯҳ рӯи ту хандон мешуд.
 Пурнур Ҳабибуллоҳ² буд чехракушод
 Чун шед, к-аз ӯ чаҳон дурахшон мешуд.

Чун садр, ки қарсақат ба гӯшам ояд,
 Ронда шуда, пак-пакат ба гӯшам ояд.
 Чун халтаи ҷурғоти ба шох овезон
 Мегирийю чак-чакат ба гӯшам ояд.

Эй ёр, бувад бӯи баҳорон дар ту,
 Ҳам нуру сафои рӯзгорон дар ту.
 Ҷонбахш бувад ҳар нафасат баҳри дилам,
 Покиза ҳавои баъди борон дар ту.

Аз рӯзи азал бо дили боз омадай,
 Покизапарасту покбоз омадай.
 Ҳарчанд ки номи ту ниҳоданд Ниёз,³
 Бо дидаи сер бениёз омадай.

¹ Китоби Абдулҳамид Самад.

² Ҳабибулло Файзулло дар назар аст.

³ Амакам Ниёз Сафар дар назар аст.

Бар хонаи тори худ сафо мечӯям,
Аз ҳар дили бемехр вафо мечӯям.
Бе дӯст кӣ дидаст сафои дили худ?!
Эй дӯст, биё, ки ман туро мечӯям!

Гум бе рухат аз чашми тарам хоб шавад,
То рӯз назар ба сӯи маҳтоб шавад.
Тарсам, гузарам ба ормон аз ғами ту,
Як рӯз дилам дар ғами ту об шавад.

Хоҳад дилакам, ҷои хуше сайр равад,
Ё дар пайи як-ду амали хайр шавад.
Лекин зи ғами замони бе мехру вафо,
Саркаш шуда, по ба ҷониби дайр¹ давад.

Дигар ба сари роҳи хато мо наравем,
Дигар ба ҷафои ошно мо наравем.
Акнун ки раҳи банури худ медонем,
Дигар зи пасат, таккаи расво, наравем.

Оҳиста гузорем қадам ҳар яки мо,
Шоиста гузорем қадам ҳар яки мо.
То хуни Ватан бурун наояд зи дигар,
Дониста гузорем қадам ҳар яки мо.

Зинҳор дигар маҳалпарастӣ накунем,
Санги дағалу шағалпарастӣ накунем.
Тоҷе бикунем фикри пурнури замон,
Афкори каму касалпарастӣ накунем.

¹ Дайр – майхона.

Оби дараи Сулҳу Сафо менӯшам,
Аз шаршарои Сулҳу Сафо менӯшам.
Шукрона, ки ҷону тан ҳаловат бурда,
Аз манзараи Сулҳу Сафо менӯшам.

Хушбахт касе бо дили пок омадааст,
Дар хизмати халқ синачок омадааст.
Ғижжак ба наво ҳамедарояд ширин,
То аз думи асп симачок¹ омадааст.

Ваҳдат, ки зари қимати мо ҳаст, бидон,
Ҳифзи дари он санъати мо ҳаст, бидон!
Роҳе, ки барад ҷумлаи мардум ба мурод,
Ин роҳ раҳи Ваҳдати мо ҳаст, бидон!

Ҳарчанд ки ман нони на осон хӯрдам,
Ҳар лукмаи худ ба заҳмати ҷон хӯрдам.
Эй гурсначашм, байни мо фарқ бувад,
Серӣ ки зи хони падарам нон хӯрдам.

На аз дами сарди як-ду тан метарсам,
Аз чашми ниқори анҷуман метарсам.
Аз оқибати захми бадан бокам нест,
Аз оқибати захми сухан метарсам.

Ў донаду ман бидонамат-нодонӣ,
Гарчи калапо фишонамат, нодонӣ.
Яъне, ки саропои ту нодон бошад,
Аз ду тараф ар бихонамат, нодонӣ.

¹ Симачок – асбобе аз қил, ки бо он ғижжакро менавозанд.

Завқест маро, неку бадат мефаҳмад,
Бар шеър дили нобаладат мефаҳмад.
Нозӣ ту ба хонандаи беши суханат,
Хонандаи ту чени худат мефаҳмад.

Эй ёр, биё, дар бадани ман чон шав,
Бар дарди дили хастаи ман дармон шав.
Бо ёди ту хонаву дарам норуфтаст,
Бар хонаи норуфтаи ман меҳмон шав.

Ободгарӣ буду бувад пешаи дил,
Полудаи ҳар гард бувад шишаи дил.
Зинҳор дар ӯ рози ниҳоне набувад,
Дар рӯи варақ рехта андешаи дил.

Дил аз ғами пур хаставу ранчур шуда,
Оянда ачаб хароб манзур шуда.
Азбаски намондааст қадре ба сухан,
Чашми ҳавасам сӯи замон кӯр шуда.

Бонангу бавичдону баимон моем,
Ободгари ҳар дили вайрон моем.
Бар дарди касон чорагаре ноёбем,
Дар чораи дарди хеш хайрон моем.

Дигар ту мағӯ зи ғам, ки мо ғамзадаем,
Дар кӯи мурод балки мотамзадаем.
Будем ниҳоли бебаре, рост будем,
Акнун ки бабар шудем, як хамзадаем.

Як умр чалолеву шукӯхе кобӣ,
Биллаҳ ба гумон аст, ки онро ёбӣ.
Аз зук-зуку аз хушодаду даври зиёд
Чун аспӣ чувоз дар назар метобӣ.

Имрӯз ҳама ба гирумон афтодаст,
Бар аҳли қалам чафои чон афтодаст.
Ман тарки китобу дафтарама хоҳам кард,
Дунё чу ба дасти нокасон афтодаст.

Сад шукр, маро каме ки файзу самар аст,
Аз неку бади замона моро хабар аст.
Бар ходисаи замона тоб орам ман,
Бар гӯш зи бас панди Ашӯри Сафар аст.

Эй хома, маро ба чои чонам бошӣ,
Андар баданам зӯру тавонам бошӣ.
Рӯзе, ки аз ин ҷаҳон равам, ғам нахӯрам,
Донам, ки чу нахл соябонам бошӣ.

Эй шеър, маро ҷабру чафой, донам,
Ҳастии маро амну бақой, донам.
Зинҳор мабод он, ки бе дасти расост,
То умр бувад, дасти расой, донам.

Аз омади Наврӯз маро мефорад,
Наврӯз фақат тухми муҳаббат корад.
Бархезу биё ба хонаи мо, додар,
Наврӯз зи сина кина берун орад.

Наврӯз шуду туро ҷавон мехоҳам,
Монандаи боғ гулфишон мехоҳам.
Абрӯт каме ту, ёр, бикшода бигир,
Зебо дамаке зи бас ҷаҳон мехоҳам.

Наврӯз ба шои тор нурам ту бидех,
Афсурдааму тавону зӯрам ту бидех.
Аз дӯстӣ зиндагӣ биёбад зиннат,
Одинаву Қутбию Ашӯрам ту бидех.

Наврӯз, зи ту насиб мехоҳам ман,
Дурафтода қариб мехоҳам ман.
Сарсабзии мардум аз адаб ҳаст, яқин,
Сарсабзии ҳар адиб мехоҳам ман.

Аз оташи ишқ баҳравар бояд буд,
Аз сӯзиши ишқ бохабар бояд буд.
То ки раҳи бенури ту равшан гардад,
Аз шӯълаи ишқ шӯълавар бояд буд.

Ободии шаҳр аз маҳал мебошад,
Дору ба тани ҳаста асал мебошад.
Зинҳор нахоҳам, ки равам бар маҳале,
Пайваста агар шӯру мағал мебошад.

Дар шаҳри калон одами бисёр бувад,
Ағёр яке, они дигар ёр бувад.
Аз ҳамгузарон азиз аст он, ки маро
Дар мурдаву дар зинда мададгор бувад.

Дар синаи бемор ғами бисёр аст,
Аллоҳ тасаллои дили бемор аст.
Ширин бувад ин зиндагии зудгузар,
Зеро ки насиби ҳама кас як бор аст.

Аз мақдами ту¹ хонаи дил шод шуда,
Вайронаи деринаам обод шуда.
Дарду аламу ғуссаву сӯзи куҳанам
Аз бӯи нафасҳои ту барбод шуда.

Аз шеваи он нигор гул мерезад,
Гӯё зи дами баҳор гул мерезад.
Чун дидаи эътибор бар мо дӯзад,
Аз дидаи эътибор гул мерезад.

Аз ишқ, ки як ғамзадаи нокомам,
Овораву раҳгумзадаи айёмам.
Он гуна ки имрӯз таҳаккум дорад,
Ман садқаи нури қадаҳи Хайёмам.

Эй ёраки сабзинаи деринаи мо,
Равшан бувад аз рӯи ту оинаи мо.
Он кадр зи ишқи ту ғазалҳо гуфтем,
Ёде бикун аз булбули дар синаи мо.

Имрӯз, ки ёри нозанин омадааст,
Моҳе зи само рӯи замин омадааст.
Чун рамзи расидаи муҳаббат дар дил
«Себе ба даруни остин омадааст».

¹ Дӯстам Абдучаббор дар назар аст.

Фирдавсии Тӯси сахтсар аз сангам,
«Шахнома»-и ту маншаи ору нангам.
Бо деви сиёҳе, ки туро кадр нахонд,
Чун Рустами Дастиони ту ман мечангам.

Дар аҳду вафо на ҳар кӣ содиқ бошад,
Содиқ бувад он касе, ки ошиқ бошад.
Боде ба муроди дили ошиқ бивазад
Ҳар шеър, агар чу шеъри Лоиқ бошад.

Ман ёди туро зи рӯзгорон чӯям,
Бӯи хуши ту зи барги торон чӯям.
Мавзунии шеъри ба алам гуфтаи худ
Аз шим-шими борони баҳорон чӯям.

Ҳар кадр ки дилсанг туй, нарм манам,
Ҳар кадр ки дилсард туй, гарм манам.
Аз шарм гаҳе сурх шавад ду бари рӯ-т,
Ошиқ ба ду рухсори пур аз шарм манам.

Рафтию дилам гум зада аз раҳпой,
Мӯест ба каф маро зи ту савғое.
Эй кошки афсона гаҳе рост шудӣ,
То мӯи ту оташ бизанам, боз ой.

Об аст, ки бар ташна равонаш донем,
Сарсабзии боғу бӯстонаш донем.
Обе, ки зи чашми модарон мерезанд,
Бадбахтии сад мулку чаҳонаш донем.

Холи дили мо фақат қалам медонад,
Ҳар қатраи ашки мо алам медонад.
Бедард ба чони мо ситам медорад,
Қадри ғами мо сӯхтағам медонад.

Бечораву хор меравам, рост равам,
Овораву зор меравам, рост равам.
Зинҳор чу ту ҳарфи хушомад назанам,
Гар бар сари дор меравам, рост равам.

Фарзанди падар, кай ба Ватан меой?!
Эй чони равон, кай ту ба тан меой?!
Рӯзе, ки агар кӯр шавам чун Яъқуб,
Дигар чӣ ту бар суроғи ман меой?!

Боре ту биё суроғи мо, Олуфта,
То кай дилам аз ёди ту бод ошуфта?!
Боз ой, ки мо ташнаи дидори туем,
Дар дил бувадам сад сухани ногуфта.

Бо шеъри равон рафту равон рафту равон,
Чун баҳри дамон рафту дамон рафту дамон.
Шерафкани майдони сухан буд Лоиқ,
Ҳарчанд чавон рафту чавон рафту чавон.

Ҳаргиз ҳавасу майли газофе накунам,
Чашме тарафи чуз майи софе накунам.
Умрам гузарад чу боди зулфи сари шеър,
Чун Лоиқ агар мӯйшикофӣ накунам.

Панчоҳ баҳори умри ман рафту гузашт,
Дар ёди рухи хуби сухан рафту гузашт.
Гар хуб бигуфтаам сухан ё нохуб,
Дар ёди Ватан, ёди Ватан рафту гузашт.

Гоҳе сухане чу нуктадон овардам,
Дар рӯи варақ пораи чон овардам.
Бар ҳар чӣ ки оварда манам, хуш бошам,
Киштест маро, чу деҳқон овардам.

Қононаи мо зеби ба зеб омадааст,
Аз шарм рухаш сурх чу себ омадааст.
Шаҳбачча шуда шефтаи ҳусни накӯ-ш,
Аз тахт нигар, ки сарнишеб омадааст.

Бо ёди ту дар дилам чӣ ғам афтода,
Бар дидаи ман ашки алам афтода.
Дар золимию саркашию сангдилӣ
Монандаи ту ками ба кам афтода.

Эй ғунҷаи зебояки нашкуфтаи ман,
Эй гавҳари пинҳонаки носуфтаи ман.
Мӯи сияҳам дар ғами ту гашт сафед,
Эй шеъраки нобудаву ногуфтаи ман.

ДУБАЙТИҲО

Зи қарзи беш аз мардум гурезам,
Зи нодорӣ гаҳе бо худ ситезам.
Намози шому ҳар кас дар сучуд аст,
Худо, хобам барад, дигар нахезам.

Бародар, ман туро пур ёд кардам,
Агарчи кам бувад, дил шод кардам.
Набудам раҳкирое пешат оям,
Зи муфлис буданам фарёд кардам.

Сари кӯҳи баланду нест зина,
Чавониҳо гузашту нест дина.
Агар хуни падар чорист дар ту,
Биё пеши ману андоз кина.

Чавонӣ рафтаасту ёри содик,
Гузашт он рӯз, ки ман буда ошиқ.
Зи садҳо ошиқиву содиқиҳо
Ба ёдам мондааст абёти Лоиқ.

Ситора мезанад чашмак паси ҳам,
Набошад ҳеч касро сина беғам.
«Худоё аз балоҳоят ниғаҳ дор»,
Ки дар дунё набошад дасти ман кам.

Худо, то зиндаам, номам ниғаҳ дор,
На захре, шаҳд дар комам ниғаҳ дор.
Ба чо меоварам ҳар фарзу суннат,
Ки ту аз нони ҳарромам ниғаҳ дор.

Биё, бе ту чу Маҷнун мешавам ман,
Ба қаъри ноумедӣ меравам ман.
Биё, мегирамат рӯ-рӯи дастам,
Ба чо нам мехӯрам садҳо қасам ман.

Туро бо қаҳру нозат дӯст дорам,
Ба гашничу пиёзат дӯст дорам.
Намеранҷӣ, агар лутфе бигӯям –
Ба нози думдарозат дӯст дорам.

Чу меҳрат дар дили ман хона дорад,
Дилам парвои қаҳри ту надорад.
Яқин донам, ки рӯзе гашта ой,
Ки қадре шоири девона дорад.

На ғофил аз чаҳон бояд зиҳӣ ту,
Тавонои замон бояд зиҳӣ ту.
Чу дигарҳо бароят чон фишонданд,
Барои дигарон бояд зиҳӣ ту.

**ПУШТИ ГАП
ЧЇ МЕГАРДЇ?**

(ашъори ҳаҷвӣ)

ЗАМОНИ КИСАГӢ

Мондаем андар замони кисагӢ,
Нардбонаш нардбони кисагӢ.
Посбонаш посбони кисагӢ,
Боғбонаш боғбони кисагӢ.

Киса пур кун, то зи ғам гардӢ раҳо,
Киса пур кун, дард то ёбад шифо.
Киса пур кун, то тамошо меравӢ,
Чони мо гӯест чони кисагӢ.

Додаре хоҳӢ, нигар бар кисаат,
Хоҳаре хоҳӢ, нигар бар кисаат.
Чони ман, зинҳор осоне магир
Зистанро дар ҷаҳони кисагӢ.

Гар саломе оварӢ, аз киса пурс,
Эҳтироме оварӢ, аз киса пурс.
ҲолпурсӢ гум шуда дар кӯчаҳо
Ҳамчунон дар телефони кисагӢ.

Чустуҷӯҳо чустӯҷӯи кисагӢ,
Гуфтугӯҳо гуфтугӯи кисагӢ,
Обрӯҳо обрӯи кисагӢ,
Чони манро вораҳонӢ, эй Худо,
Аз замону аз макони кисагӢ!

июни 2009

* * *

Кам нест касоне, ки дур аз хирад афтада,
Ҳамсоия тори сар моро чӢ бад афтада.

Ҳамвора кунад ғавғо, беист бикӯбад по,
Бар хони ман оромӢ пур нобалад афтада.

Дорам чу дили пурғам, мондаст зи умрам кам,
Гӯё ки дар ин дунё ӯ то абад афтода.

Оташ бифирӯзонад аз хору хаси ғайбат,
То дар дили танги ӯ рашку ҳасад афтода.

Чун гапкашу гапчин аст, олам ҳама бадбин аст,
Гап дар дами гарми ӯ як нею сад афтода.

Чун нек назар мондам бар чехраи ӯ, хондам:
Бераҳмию дилсардӣ ӯро зи ҷад афтода.

майи 2009

БА ҲОФИЗОНИ ТҶҲҲҲҲ

Бо шавқ саро, майле:
«Эй ёр, биё, майле!

Меҳмон шаву меҳмон шав
Моро ба саро, майле.

Бо мӯзаи пурлоят
Бар хона даро, майле.

Чун мӯза набикшодӣ,
Бикшой қабо, майле.

Чун занчабили сурхӣ,
Аз қаҳр фууро, майле.

Андар сари бемӯям
Эй мӯй баро, майле.

Раққоса, ки дар чӯш аст,
Рақсад калапо, майле.

Чун барф биборад пул
Аз тори ҳаво, майле.

Бар каллаи бемағзам
Эй мағз, даро, майле!»

майи 2009

* * *

Ачаб раҳбар, ки ман дидам, чи фарёд аз цигар мезад,
Ба марги мансаби чонаш думушта тори сар мезад.

Ҳамекардӣ ба доду шеванаш гӯши фалакро кар,
Падар танҳо чунин фарёд дар сӯғи писар мезад.

Ба ҳасрат ёд карда давраю даврони хушнозӣ,
Маломатҳо ба даврею ба даврони дигар мезад.

Агарчи бо гуноҳу айби худ аз давра берун шуд,
Ба дигарҳо зи нафрин ҳамчу каждум неши тар мезад.

Ту гӯй умр бе мансаб ба поён омада ўро,
Ба гӯри тангу торике худаширо беҳабар мезад.

Ба тобуташи бубардореду мири гӯр хонедаш,
Вагарна гӯри модарро сари гӯри падар мезад.

июни 2009

* * *

Кӣ гуфт, ки пора ту нагирӣ?!
Дар олами пора чун амирӣ.

Бе пора ба кас ниғаҳ насозӣ,
Аз пора турост сарфарозӣ,

Рӯзу шаби ту ба пора мондаст,
Тобу таби ту ба пора мондаст.

Ин қасри баланди ту зи пора-ст,
Ин аспи саманди ту зи пора-ст.

Ин карру фарат зи пора бошад,
«Фатҳу зафар»-ат зи пора бошад.

Қуз порахӯрӣ ҳунар надорӣ,
Аз покхӯрӣ хабар надорӣ.

Бар пора вучуди худ фурушӣ,
Пайваста агарчи медурушӣ, –

Зинҳор надидамат, ки серӣ,
Балки ту зи мурда пора гириӣ.

Як рӯз, ки пора ту нагириӣ
Қонпора шавӣ, ба ҷо бимириӣ.

июни 2009

* * *

Алҳақ, ки ту носеҳи замонӣ,
Бо тарзи худат сухан биронӣ.

Чун олим агар ба гап дароӣ,
Гӯё ки салим фикр ронӣ.

Худро шумарӣ ба пандҳоят
Чун «сарви ҳадиқаи маонӣ»¹.

Бо фалсафаву ба ҳикмати худ
Гӯё ки ягонаи замонӣ.

«Олам ҳама даргузар» бигӯӣ,
Қуз хеш, ки хеш ҷовидонӣ.

¹ Таъбири Саъдӣ.

Лекин нашунидаам, ки боре
Бесаҳв ту шеъраке бихонӣ.

Охир ту кучову шеър? Баргӯ!
Вақте ки Арӯзро надонӣ?!

июли 2009

БА РОҒУН РАВ!

Яқин аст ин зи оғозат –
Надорад шира овозат.
Лаёқат ҳам надорӣ ҳеч,
Набошад чӯр дар созат.
Мақун моро цигархун, рав!
Биё, бас кун, ба Роғун рав!

Чӣ китфу бозуе дорӣ,
Ки дусад тонна бардорӣ,
Расад судат ба Меҳан беш,
Агар нанге ба дил дорӣ.
Ба дашту кӯху ҳомун рав,
Биё, бас кун, ба Роғун рав!

Китоберо намедонӣ,
Намедонам, чӣ мехонӣ.
Ба ҳарфи пучу бемағзат
Дили моро биранҷонӣ.
Зи рӯи саҳна акнун рав,
Биё, бас кун, ба Роғун рав!

На шармею ҳаё дорӣ,
Чу духтар ишваҳо дорӣ.
Ба ин чашмакзаниҳоят
Ишора бар кучо дорӣ?!
Мақун бозии маймун, рав,
Биё, бас кун, ба Роғун рав!

Ба Роғун рав, ки нур орӣ,
 Ба чону дил сурур орӣ.
 Бидонӣ қадри заҳматро,
 Бурун худро зи гӯр орӣ.
 Зи ту гардем мамнун, рав,
 Биё, бас кун, ба Роғун рав!

августу 2009

* * *

Андеша бикун, эй дӯст, то ҳарфи даҳан гӯй,
 Носи даҳанат парто, он гоҳ сухан гӯй.

Оҳиста бигӯ ҳарфат, дониста бигӯ ҳарфат,
 Дархӯрд бувад то он бар чону ба тан, гӯй.

Дар курсии мурватдор як лаҳза худатро дор,
 То ки сухани пучат бар ўву ба ман гӯй.

Хониш ки надорӣ ту, дониш ки надорӣ ту,
 Қар-қар суханат бошад, чун зоғу заған гӯй.

Гоҳе ки кунӣ ғайбат бо ҳилаву бо санъат,
 Андар назарам тобад, монандаи зан гӯй.

Дил дор ту дар сина покиза зи ҳар кина,
 Аввал даҳанат чайқон, в-он гоҳ Ватан гӯй.

сентябри 2009

МУҲАММАСИ ЗАМОН

Чӣ сон ҳамдеҳае бошӣ, ки ҳастӣ беҳабар аз мо,
 Чу чинне, ки зи бисмиллаҳ гурезад, дар ҳазар аз мо?!
 Натарс аз мо, биё бо мо, намебинӣ зарар аз мо,
 Худатро чанд мегирӣ каси волоғуҳар аз мо?!
 Таваққуф кун, даме бишнавад каломи мухтасар аз мо.

Туро мо хуб бишносем умре, ки ба сар дорем,
Зи пиндору зи гуфтору зи кирдорат хабар дорем.
Назорат тарзи аъмоли туру шому сахар дорем,
Туро дунёи дигар ҳасту дунёи дигар дорем,
Ки воқиф кай шавӣ охир ту бо ду гӯши кар аз мо.

Ту онӣ, ки ба чоӣ мо сари сардорҳо будӣ,
Ба дастат куфлу мифтоҳи тамоми корҳо будӣ.
Ба ҳукму ихтиёри ту ҳама анборҳо будӣ,
Ҳамеша дастболое сари бозорҳо будӣ,
Ҳама айши ҷаҳон аз ту буду ҳуни ҷигар аз мо.

Чу узви ҳизб гӯё росткору ростгӯ будӣ,
Ҳақиқатро, адолатро ҳаме дар ҷустуҷӯ будӣ.
Зи инсофу зи вичдон ҳар кучо дар гуфтугӯ будӣ,
Ба дил аммо дигар нийят, дигар сон орзӯ будӣ,
Ки пинҳон розу асрорат будӣ шому сахар аз мо.

Вале аслат ба дарди муфт хӯрдан мубтало будӣ,
Чу ғоратгар сари мардум бало будӣ, бало будӣ.
Ба молу кори давлат бетараҳҳум, қачнамо будӣ,
Ки ҳатто рӯзи сахтияш вабо будӣ, вабо будӣ.
Бубахшову макун уммед тавсифи дигар аз мо.

Зи шаш ҷову зи шаш кӯву зи шаш сӯ мекашидӣ ту,
Чи бефикру чи бераҳму чи берӯ мекашидӣ ту.
Ки мурғон аз ҳаво, моҳӣ зи Яхсӯ мекашидӣ ту,
Зи деҳқон ғӯзаву аз гов порӯ мекашидӣ ту.
Ба ин бодавлатӣ будӣ валекин гушнатар аз мо.

Шуда рӯзи туи бадхӯ, ба дасти ҳизб афтодӣ,
Зи носерӣ чу ношукру чу масти ҳизб афтодӣ.
Чу як зоти касифеву чу пасти ҳизб афтодӣ,
Наҳанги гурсначашме ба шасти ҳизб афтодӣ,
Ки гӯши мо шунидиву бидидӣ чашми сар аз мо.

Зи хони ҳизб ҳамчун муфтхоре ранда гардидӣ,
 Миёни халқ, дузду рӯсиях, шарманда гардидӣ.
 Шуда мотамсарое хонаат, беханда гардидӣ,
 Зи ёрони забониву зи нонӣ канда гардидӣ,
 Ки худ пӯшидатар гаштӣ туро девору дар аз мо.

Туву ту вори дузду муттаҳамҳо ҳизб барҳам зад,
 Туву ту вори пасту кам зи камҳо ҳизб барҳам зад.
 Туву ту вори дур аз дарду ғамҳо ҳизб барҳам зад,
 Туву ту вори пучи сарварамҳо ҳизб барҳам зад.
 Ба майдони набарде гум шуда сайфу сипар аз мо.

Замона чун дигар гардид, аз сар сар баровардӣ,
 Ба қасду нийяту афкори дигар сар баровардӣ.
 Чу гурге чомаи меше ту дар бар сар баровардӣ,
 Қафо не, бо зинавсозон баробар сар баровардӣ,
 Ки то аз нав дурушӣ ҳар дарахту ҳар самар аз мо.

Зи нав дуздиву дуздидиву холо ҳам чу як дуздӣ,
 Агарчи мешавад ҳар рӯз молат зам, чу як дуздӣ.
 Ба дуздӣ мебарӣ фарзандҳоро ҳам, чу як дуздӣ,
 Намоӣ гарчи худ гоҳе чу як Ҳотам, чу як дуздӣ,
 Худат инро ҳамедонӣ, гумонам хубтар аз мо.

Агар дузде набудӣ, аз кучо ин Қаср пайдо шуд?!
 Чӣ сон дар ин замони қаҳтсоӣ сар ба боло шуд?!
 Зиёда аз чихил дандони Барбоси ту тилло шуд?!
 Яқин донам, ҳама аз заҳмати пайдарпайи мо шуд.
 Ҳама инро рабудӣ динаяк пеши назар аз мо...

Кунун Ҳақро чу шахси поку содиқ сачда меорӣ,
 Агарчи будай золу¹ мунофик, сачда меорӣ.
 Набудӣ зистанро балки лоиқ, сачда меорӣ,
 Ба ёдат омада фирдавси шоиқ, сачда меорӣ,
 Бигӯ, оё намеранчад Худои тори сар аз мо?!

сентябри 2009

¹ Зол – фиребгар, шайтон (аз шева).

* * *

Маъзур дор эй, ту маро нотики замон,
Чун хиштрез шеъри маро пурғалат махон.

Ҳар сатр чун ба хуни дил иншо ҳамешавад,
Аввал ту қадри хуни дили шоирон бидон.

Ин равшан аст, сӯз надорӣ ту дар дилат,
Бе сӯз дигар аз сари минбар сухан марон.

Қонам ба шир нею ба шеър омада ба тан,
Раҳме ба ҳоли ман куну бозӣ мақун ба қон.

Яъне, ки шеър ҳаст чу қон дар забони мо,
Аз шеър зиндааст, бидон, асрҳо забон.

Чун хиштрез хонӣ агар пурғалат ту шеър,
Қон аз танам бадар шавад он лаҳза бегумон.

августу 2009

* * *

Шунав ин нуктаро, бегонаи мо, –
Адаб сар мешавад аз хонаи мо.

Зи бас бонангу бономус ҳастем,
Ғами дунёст бори шонаи мо.

Зи шаб то рӯз шамъи мо бисӯзад,
Бигардад гирди он парвонаи мо.

Ту, ки худ ҳеч ғаҳ ошиқ набудӣ,
Чӣ медонӣ дили девонаи мо?!

Надорӣ ошноӣ нуктаеро
Зи садҳо қиссаву афсонаи мо.

Чихози хонаи ту симу зар бод,
Китоб астї гули кошонои мо.

Бувад чононаи ту айшу ишрат,
Дигар бошад вале чононаи мо.

Аз ин рӯ (узр мепурсем), соҳиб,
Намеарзї ба як паймонаи мо.

Намеарзї ту бо қасри баландат
Ба як каф хоку чанги хонаи мо.

сентябри 2009

* * *

Бе ту, эй мансаби чон, банда чї хор омадаам,
З-эхтирому назари гарм канор омадаам.

Бо ту аз фахр сарам дошт баландї ба само,
Бе ту имрӯз ачаб сархаму зор омадаам.

Ҳар ду будем ба ҳам чуфти сазовори замон,
Ҳамчунон ёри чудо аз бари ёр омадаам.

Оҳ, якбора маро аз ту чудо гардонданд,
Сӯи бадхоҳ кунун чашми ниқор омадаам.

Балки бо завҷаи худ бо сари ҳам ҳарф занам,
Ин қадар дур, нигар, ки зи виқор омадаам.

Андаке дар ман агар монда бувад шарм, бидон,
Пеши пою қадамат карда нисор, омадаам.

октябри 2009

РАИСИ ЛОФ

(аз забони котиба)

Эй раиси лоф, мегуфтӣ тавоноям туй,
Роҳи ман бастасту гӯё роҳбикшоям туй.

Гарчи назди кормандон духтарат хондӣ маро,
Ҳар замон гуфтӣ ба танҳой, ки барноям туй.

Бо ҳавасҳое нишонда дар сари зонуи хеш,
Гуфтиям зебояки ширини танҳоям туй.

Ваъдаҳои хел-хеле дода мегуфтӣ маро
Соҳиби ояндае бар хонаву ҷоям туй.

Боварат мекардаму дил дода будам бар ту ман,
Дар гумонам, дар ҳақиқат роҳбинмоям туй...

Бевафой аз ту буд ё аз вазифа, к-ин замон
Рафтаӣ аз курсию дур аз гузарҷоям туй?!

Рафтию аз рафтанат номи баде бар ман бимонд,
Мӯчиби номи баду тақдири расвоям туй.

Аз чӣ рӯзи истироҳат боз зангам мезанӣ?!
Дар раҳи бустонсаро гӯӣ, ки раҳпоям туй.

Бар ягон ҳарфи ту дигар боварӣ дар дил намонд,
Хуб фаҳмидам кунун, як корношоям туй.

ноябри 2009

* * *

Сардор суруде таҳи лаб замзама дорад,
Гург асту ду чашми тамаъе бар рама дорад.

Ҳарчанд Фалотуни замон хеш гуморад,
Пӯсида саре ҳамчу сари Ҷамчама дорад.

Дар тинати ӯ нест чу парҳез зи хӯрдан,
Дам кардаву ишкам варам аз дамлама дорад.

Аз давлати ӯ янғаву хеше думи хеше
Палтои гаронқадру баранги «лама» дорад.

Доро шуда сомонии моро нарисандад,
Ғункардани пули Барак Обама дорад.

Сармасти чунин давлати бе ранҷ расида,
Чун букқа ба шавқ омадаву ҳамҳама дорад.

Ҷое ки зимомаш бикашад муҳбири маддох,
Сад ҳайфи суҳанҳош, ки додан дама дорад.

Оре накунад з-он, ки қади нафси баландаш
«Ман дораму ту дориву дидан ҳама дорад».¹

Пургард чу кардаст фазои дили моро,
Зебе ба паси панҷараи маҳкама дорад.

¹ Мисраъ аз устод Турсунзода.

ГУРЕЗ

(барои худ)

Эй ки мепурсӣ: «Чаро номат Гурез аст,
Ё магар аз қисмат инъомат гурез аст?
Мегурезӣ ин қадар аз киву аз чӣ?
Вой, ки оғозу анҷомат гурез аст!»

Фахр дорам ман аз оне, ки Гурезам,
Оре, аз оғоз то охир гурезам
З-он, ки ӯ суде ба ҷамъият наорад.
То нафас бокист, бо ӯ меситезам!

* * *

Бас мекунам арақро, паймонаро шикаста,
Аз доми майкашиҳо гардам халосу раста.

Дигар зи кор оям чун тир аз камоне,
Дигар зи по наафтам дар рӯи роҳу раста.

Дигар ба хона н-оям ду даст пеши бинӣ,
Дигар бароят орам тугу мавизу pista.

Дигар салиму бардам гирам туру ба оғӯш,
Дигар маро набинӣ пур нотавону хаста.

Дигар туро нагӯям ҳарфи дурушту талхе,
Дигар зи меҳр орам гулҳои даста баста.

Дигар ба чон пазирам ҳар амру хоҳиши ту,
Дигар ба як ишорат аз ҷои хеш ҷаста.

Дигар ба сайри дунё ҳамроҳ мебароем,
Дигар ба кунҷи хона танҳо най нишаста...

Эй ёр, чони худро резам ба пеши поят,
Як дам агар бубинам ҷоғи ту сахту баста.

ноябри 2009

ШОИРИ КИТОБӢ

Бигрифта чанд унвон, гӯё ба ин ту бобӣ,
Ашъори худ шуморӣ ашъори хубу нобе.

Ҷуз хештан касеро шоир намешуморӣ, –
Моем шои тира, ту чашми моҳтобӣ.

Ҷӯй ту айби моро, гӯй ту айби моро,
Ҷуз айбҷӯии мо шуғле дигар наёбӣ.

Худ-ку наметавонӣ як сатри тоза ронӣ,
Аз зери ноҳуни мо пайваста чирк кобӣ.

Шавқи туро шиносем, завқи туро шиносем,
Фарқи вабол донем мо хуб аз савобе.

Шӯхратпараст бошӣ, аз ноз маст бошӣ,
Инак, ба кибру нозат бишнава чунин ҷавобе:

– Аз шеър бӯ надорӣ, як кадри мӯ надорӣ,
Зинҳор менадонӣ бӯи гил аз гулобе.

Дар олами маонӣ кӯриву нотавонӣ,
Пеши раҳат набинӣ дар рӯзи офтобӣ.

Ҳарфи нава надорӣ, аз нав ту дар канорӣ,
3-ин рӯ зи рӯи мо ту безорию қимобӣ.

Дунёи шеър дигар, паҳнои шеър дигар,
Аммо ба чоҳи кӯҳна афтодаиву хобӣ.

Шеъри нав аст чорӣ чун рӯди беқароре,
Бечӯшу беҳурӯше монанди мурдаобӣ.

Дар гуфтаат асар нест, аз шеъри ту хабар нест,
Дурӣ зи бас саропо аз сӯзу обутобе.

Гарчи ба рӯи минбар худ зиндаӣ, валекин
Кайҳост мурда шеърат, эй шоири китобӣ.

ноябри 2009

ҲАСРАТ

(аз забони собиқ мансабдори калон)

Бачча будам, шӯру савдо доштам,
Дар дилам садҳо таманно доштам.
Дур будам аз балои зиндагӣ,
Раҳсипар дар кӯчаҳои зиндагӣ.

Харсаворӣ доштам то бегаҳӣ,
 Беқарорӣ доштам то бегаҳӣ.
 Хандаам буд доимо андар даҳон,
 Буд сурудеам ҳамеша дар лабон.
 «Думба-думбак» месурудам рӯзу шаб,
 «Қумба-қумбак» месурудам рӯзу шаб.
 «Думба-думбак» гуфта, гардидам калон,
 «Қумба-қумбак» гуфта, гардидам калон,
 Доштам дар зиндагӣ баски тағо,
 Будар аз ҳар мушкилоти он раҳо.
 Бо навои «думба-думбак», дӯстон,
 Дар ҳавои «қумба-қумбак», дӯстон,
 Раҳсипар гаштам ба сӯи пойтахт,
 Раҳсипар гаштам барои тахту бахт.
 Гарчи будӣ каллаам ҳолӣ зи ҳарф,
 Лек чандон қуввае нокарда сарф,
 Дохил андар мактаби оӣ шудам,
 Рӯзи ҳолӣ монда хушҳоле шудам.
 Қисматамро баски ҷунбонидаанд,
 Қудратамро баски ҷунбонидаанд.
 Давлатамро баски ҷунбонидаанд,
 Суръатамро баски ҷунбонидаанд.
 Қувватамро баски ҷунбонидаанд,
 Ҳимматамро баски ҷунбонидаанд.
 «Думба-думбак» орзу дарёфтам,
 «Қумба-қумбак» обрӯ дарёфтам.
 «Думба-думбак» соҳиби матлаб шудам,
 «Қумба-қумбак» соҳиби мансаб шудам.
 Соҳиби як матлаби кори калон,
 Соҳиби як мансаби кори калон.
 Соҳиби як матлаби ороми ҷон,
 Соҳиби як мансаби ороми ҷон.
 Мансаbero ту ба умрат дидай,
 Меваи ширини боғаш чидай?!
 Дидай курсии мурватдорро,
 Дидай ту савлати сардорро?!
 Ҳеч дидӣ ишваҳои котиба,
 Ишваҳои дилрабои котиба?!

Лаззати лаббай-к гуфтанҳои ӯ,
Хандаи ширини ӯ, дунёи ӯ?!
Лаззати ҳарфи хушомад дидаӣ,
Рӯз то бегаҳ даромад дидаӣ?!
Ҳеч будӣ банди арзу илтимос?..
Аз чунин манзар нахоҳӣ шуд халос.
Маст гашта аз шароби мансабам,
Месурудам бо рубоби мансабам.
«Думба-думбак» месурудам рӯзу шаб,
«Қумба-қумбак» месурудам рӯзу шаб.
Қай ғаму парвои дунё доштам,
Қай ғами мардони сахро доштам?!
Қай ғами мардони меҳнат доштам,
Қай ғами мардони заҳмат доштам?!
Қай ғами бечораҳоро хӯрдаме,
Қай ғами аҳли гадоро хӯрдаме?!
Қай ғами аҳли хунарро хӯрдаме –
Қай ғами нури басарро хӯрдаме?!
Буд қорам ишрату базму тараб,
Дар сари хони зиёфат рӯзу шаб.
Эҳ, аҷаб қайфу сафое доштам,
Аз самак то бар самое доштам.
Базмҳои дилрабо ораста,
Базмҳои ҷонфизо ораста.
Будам андар ҳалқаи раққосаҳо,
Ҳофизони хушнавою хушҳаво.
Гарчи будӣ қомати ман як вачаб,
Маст гашта аз майи базму тараб,
Аз фараҳ сар пеши Зӯҳро мезадам,
Балки дар пои Сурайё мезадам,
Бо навои «думба-думбак» он замон,
Дар ҳавои «қумба-қумбак» он замон.
«Думба-думбак» рақс мекардем мо,
«Қумба-қумбак» рақс мекардем мо.
«Думба-думбак» роҳати дунё-м буд,
«Қумба-қумбак» соҳати дунё-м буд.
Лек ҳайфо, ки кадомин нобакор
Сабт бинмудаст моро корубор. –

«Думба-думбак» гуфтану чунбонданам,
 «Қумба-қумбак» гуфтану чунбонданам.
 «Думба-думбак» гуфтанам овоза шуд,
 «Қумба-қумбак» гуфтанам овоза шуд.
 Рафт ин овоза то гӯши калон,
 Мансабам аз даст рафт, эй дӯстон.
 Дарди манро дар ҷаҳон набвад шифо,
 Ҳеч як худкардаро набвад даво.
 Қадри худро паст кардам худ, дарег,
 Хеш бар пастӣ супурдам худ, дарег.
 3-одаму одамгарӣ бигзашта ман,
 Рӯи тахти беҳаёӣ шишта ман...
 Бозие пиндоштам худ раҳбарӣ,
 Ҳайфи ин сон раҳбарӣю сарварӣ.
 Балки бозӣ зиндагӣ пиндоштам,
 Масхарабозӣ ба сахнаш доштам.
 «Думба-думбак» зиндагонӣ кардаам,
 «Қумба-қумбак» ҳукмронӣ кардаам.
 Нописандӣ бар халоиқ карда беш,
 Ох, фанде бар халоиқ карда беш.
 Ҳар дурӯғам чил дурӯғе беш буд,
 Ҳайфи он шахсе, ки харандеш буд...
 Ман кунун беобрӯ гардидаам,
 Чун гули пажмурдарӯ гардидаам.
 Офтоби нанг сӯзонад маро,
 Сояе ку, то ки пӯшонад маро?!
 «Думба-думбак», нест бодо номи ту.
 «Қумба-қумбак», нест бодо номи ту!

мартӣ 2009

* * *

Садри кори бенизому бесадоқатро бубин,
 Бар ту гӯям, ки мазори бешафоатро бубин.

Кор нею ҳилаву найранги ӯ бошад зиёд,
 Аз дами субҳ ин ҷаноби банди шахматро бубин.

Гарчи ду гӯш аст ўро, шаш телефонро нигар,
Лақ-лақи беҳудаи масъули давлатро бубин.

Наҳс бошад, медурушад, мефурӯшад, аз риё
Панҷ вақт ин муслими банди ибодатро бубин.

Кай гапи хуш аз забони ҳамчу мораш бишнавай,
Он даҳони пур зи фаҳшу пурҳақоратро бубин.

Айбу нуқсаш гар бигӯй андаке бо ними лаб,
Он замон аз шаш чиҳат ўро ҳимоятро бубин.

сентябри 2009

АРМОН

Раҳбаре ҳастам, ки мондам дар бало,
Сарбасар ҳарфам бувад дар зери по.

Не гапам бар сармуҳосиб бигзарад,
Не ба ноиб-он, ки мечӯяд даҳо.

Балки фаррошу мудирӣ хоҷагӣ...
Рӯй гардонад зи амрам доимо.

Дардҳои ман бувад худзоди ман,
Ҳеҷ як худкардари набвад даво.

Аз хазина хӯрда пули беҳисоб,
Актҳо бинвишта бе шарму ҳаё.

Ҳар як имзо то гузорад рӯи акт,
Аз таҳи дил менамудам илтиҷо.

Сарф шуд ин пулҳои хӯрдаам
Дар раҳи кори идора гӯиё.

Гарчи ҳарфамро нагирад ҳеҷ кас,
Дасти ман гаштаст гарчи норасо,

«Чун мазори бешафоат гаштааст», –
Гарчи гӯянд аз қафоям беибо,

Аз касе зинҳор нолон нестам,
Худ ба худ кардам чунин вазъе расо.

Хуб медонам, ки ҳамчун роҳбар
Монда боқӣ чанд рӯзи раббано.

Аз Худои тори сар дорам талаб,
То бисозад мустачобам ин дуо.

Кош бар дилҳои эшон оварад
Раҳму шафқат чои ҳар рӯю риё.

Кош бигзорад ду-се бори дигар
Ҳар як имзое ба рӯи актҳо.

Баъд аз ин армон намонад бар дилам,
Алвидои мансабам гӯям бачо!

мартӣ 2009

«СИМО»-И ТОЧИКИСТОН

Дунёи дигар астӣ дунёи Тоҷикистон,
Машҳур дар баландӣ кӯҳҳои Тоҷикистон.

Чун соҳиби замин аст, дар дил ғаме надорад
Деҳқони хокбӯси саҳрои Тоҷикистон.

Мардум, ки чашмсер аст, пурзӯр ҳамчу шер аст,
Нисфи ҷаҳон хӯронад паҳнои Тоҷикистон.

Бедарду беғамастанд, ду чашм бенамастанд,
Гулдухтарони шоду зебои Тоҷикистон.

Тифлони шоду хандон машғул дар дабистон,
Афсона менамояд фардои Тоҷикистон.

Дар пеши дида гӯё ҷаннат шавад ҳувайдо,
Боре агар бубинӣ «Симо»-и Тоҷикистон.

апрели 2004

ОШНО

Нозиреро дидам андар зиндагӣ,
Бесаводе лек пуртоб аст ӯ.

Қасри ӯ чун Қасри Ваҳдат дар назар,
Балки қасри тозаву боб аст ӯ.

Ҳар чие пеш оядаш, ғун мекунад,
Дар дурушидан чӣ ноёб аст ӯ.

Рӯзу шаб беист «заҳмат» мекашад,
Меҳӯрад, аммо на дар хоб аст ӯ.

Гоҳ-гоҳе айшу ишрат мекунад,
Бо нигоре дар лаби об аст ӯ.

Як замон бо фитнабозии зиёд
Дар сучуду рӯ ба меҳроб аст ӯ.

Аз кучо, – додам суол, – ин молу чиз,
Чун на ранги ҳеч қаллоб аст ӯ?!

Бар суолам дӯш посух ёфтам,
Ошнои нашъачаллоб аст ӯ.

феврели 2002

МУАЛЛИМ РАФТ*Назира ба шеъри Лоиқ*

Кӣ мегӯяд, кӣ мегӯяд, ки даврони муаллим рафт,
Бихез аз ҷо, зиёрат қун, намедонӣ, муаллим рафт.

Қабулу имтиҳон наздик омад, дӯш медидам,
Ки сӯи хонаи тоҷир ба меҳмонӣ муаллим рафт.

Дар аввал ҷурагии ҳардушон равшан набуд он кадр,
Кунун ҳар ду шуда ду ҷураи ҷонӣ, муаллим рафт.

Зи бас моҳонааш ночиз буду бениҳоят кам,
Ҳамебигрифт долларҳои пинҳонӣ, муаллим рафт.

Ҳазорон шукр, ки кадре шуда моҳонааш афзун,
Ба ободӣ чӣ бо шодӣ зи вайронӣ муаллим рафт.

Ту чизеро намедонӣ, агар хушрӯ намехонӣ,
Занӣ як рӯз бо афсӯс пешонӣ, муаллим рафт.

*октябри 2001***ҲАЙРОНӢ**

Ба сӯзу соз кардам шеър иншо,
Ба Оқил – ҷураам бахшидам онро.
Зи меҳрам ҷӯш зад ё аз хушомад,
Намудам васфи ўро ҳамчу доно.
Варо дар рӯзнома нашр кардам,
Ба ҷурабозии бешу тавалло.
Ба дастам рӯзнома, бо умеде
Ба пешаш дар замон гардида раҳпо.
Гумон бурдам, ки Оқил-ошноям,
Ҳамоне ки бувад «воқиф зи дилҳо»,

Бувад маънирасу аз хондани шеър
Намегунчад зи шодӣ рӯи дунё.
Ҳамагӯяд, ки «рахмат, эй бародар,
Ҳамин сон меҳри ту будаст боло?!
Маро бардошти то бар само ту,
Чӣ хизмат пеш орам, гӯй, ҳоло!
Кунун ман нағз медонам, ки номам
Ба хубӣ паҳн гардад дар ҳама чо.
Дар ин олам ба чуз хубӣ намонад,
Чу шеърат, ки ниҳоят ҳаст зебо».
Дареғо, бас гумонам пуч омад,
Бизад тухми умедам бар таҳи по.
Ба нӯги чилликаш вохӯрда бо ман,
Чу мағруру тавоноеву доро.
Худамро даст бигрифтам ба ҳоле,
Намуда беш дар худ сабр пайдо.
Ба дил гуфтам, ки баъди хондани шеър
Билохир камтарак мечунбад аз чо.
Бихонду андаке андар лабонаш
«Табассум» бо азобе шуд хувайдо.
Дигар Оқил набуд он Оқили шеър,
Ки васфаш карда будам чун дилоғоҳ.
Ҳама ҳушу хаёлаш банди пул буд,
Набудааш бар мани бечора парво.
Ба як каф нос шеъраро набигрифт,
Ба нобудам Худо мегуфт ҳатто.
Аҷибаш ин ки Оқил-чӯраи «чон»
Накарда фарқ Айниро зи Сино.
Гумонаш ҳар кучое ришакӣ ҳаст,
Тамомашро бувад як ном – Бобо.
Кунун ҳайронам аз эҷоди шеъраро,
Ки гуфтам шеъри барчо ё ки ноҷо.
Бигӯям, шеърро доро нафаҳмад,
Нагӯям, дидаи ҳоли гадоро?!

августу 2001

СЕ РУБОЙ

Бо кибру ғурури бекарон омадай,
 Ё, додари чон, ту з-осмон омадай?!
 «Нодонам агарчи, он қадар медонам»:
 Як нарҳараки кори калон омадай.

Дар ханда туй, ханда туй, ханда туй,
 Пулдори калонтаре зи худ банда туй.
 Бинӣ чу зи дур шоири муфлисро,
 Якбора зи хандаҳот дилканда туй.

Як чав нахарам зиннату перояи ту,
 Бепоя шавад давлату сармояи ту.
 Писханд задӣ ба заҳмати аҳли сухан,
 Дар гӯр равад тарбияву дояи ту.

октябри 2001

ИЛТИҶОИ МАЙЗАДА

Гумон кардӣ, ки аз ту мегурезам,
 Ғалат кардӣ, ғалат кардӣ, азизам.
 Туро з-он сӯи раҳ дидам, давидам,
 Вафодорам, бамеҳрам, ботамизам.
 Салому сад салом, эй додари чон,
 Бубахшо, гарчи бо ту гоҳ тезам.
 Басо ҳарфи дурушт аз ман шунидӣ,
 Худо хоки хабаркашро бубезам.
 Ҳама айби асабҳоям, бародар,
 Зи тезӣ гоҳ бо худ меситезам.
 Ба чашмам зиндагӣ нозеб тобад,
 Хаёлан ҳар шабе худро авезам.
 Чӣ гуфтӣ? Асли максадро бигӯям?
 Бувад ҳолӣ тамоман рӯи мизам.

Ҳама бифрӯхтам аз ноилоҷӣ,
Ба хона нест дигар ҳеч чизам.
Сарам ҳозир кафад аз дарди вазнин,
Худо бидҳад ту ро, як чуръа резам.

октябри 2001

* * *

– Ишқ дигар, талаб дигар,
Тавба дигар, ҳасаб дигар.

Эй ки ба пеш меравӣ,
Гом дигар, вачаб дигар.

Фош бигӯ гапи дилат,
Тарс дигар, адаб дигар.

Тоҷики асл гар туй,
Турк дигар, араб дигар.

Гардиши рӯзгор бин,
Ҳузн дигар, тараб дигар.

Салмазанӣ агар худат,
Банд дигар, канаб дигар.

Кайфу сафо дигар бувад,
Сӯзишу тобу таб дигар.

Дон, ки баҳона дигаре,
Асл дигар, сабаб дигар.

Моҳи сафар дигар бувад,
Ҳаст маҳи рачаб дигар.

Читу сатин ба як тараф,
Ҷомаи беқасаб дигар.

Пӯшӣ агар ту бомро,
Килк дигар, ғараб дигар...

– Чанд дигар-дигар кунӣ,
Бар дили худ дигар нигар!

феврели 2009

ҲАРФИ ДИЛ

Туро, додар, ки пиндорат хато рафт,
Калому тарзи гуфторат хато рафт.
Надорӣ дар дилат як нияти хайр,
Аз ин рӯ кору рафторат хато рафт.

Намефаҳмӣ ту фарқи хуб аз бад,
Ҳама дар чашми ту якранг тобад.
Ҳисоби давлати ғункардаи ту
Намеёбад яке донои абҷад.

Намедонӣ, ки вичдон чист, вичдон,
Намедонӣ, ки имон чист, имон.
Чу аз инсонгарӣ гардидаи дур,
Намедонӣ, ки инсон кист, инсон.

Чӣ гӯям бар туи дур аз китобе,
Зи шеърӯ пандҳои мо қимобӣ.
Лабонат мепарад пир-пир паси ҳам,
Хаёлан давлататро дар ҳисобӣ.

Талоши ман ҳама бар чанги бод аст,
Зи бас пулат ҳамеша зикру ёд аст.
Дигар чизе намефаҳмӣ ба чуз пул,
Вагарна дар дилам ҳарфи зиёд аст.

марти 2009

* * *

Дар фикри мансаб ёфтан афтода рӯзу шаб шудӣ,
Аз шаш чихат якборагӣ рӯ чониби матлаб шудӣ.

Кибру ғурури мардиат гум кардаву гаштӣ чу зан,
Ҳарфи хушомад доимо андар забону лаб шудӣ.

Ҳам шеваи аҳду вафо бо дӯстон бинмуда гум,
Чун кундаи берешае беоҳу сӯзу таб шудӣ.

Имрӯз муслим дар назар, карру фаре барпо кунӣ,
Дирӯз гарчи дар амал бедину бемазҳаб шудӣ.

Бар хонаи сардорҳо ағлаб кашонда борҳо,
Боровареву боркаш чун ёбую маркаб шудӣ.

Гардид номусу ҳаё дар зери поят чун патак,
Дар чодаи беисматӣ ту соҳиби мактаб шудӣ.

Акнун ки соҳибмансабӣ, бар худ биё андак, зи бас
Чонат дарид аз ҳафт чо, то соҳиби мансаб шудӣ.

мартӣ 2009

БА ҲАМСОЯҲО

Фарёди якат зи тори сар меояд,
Доди дигари-г аз чигар меояд.
Аз магнитофони яки ту сози Гугӯш,
Аз дигарат овози Зафар меояд.
Ман садқаву ман садқаяки номи Шумо,
Монед, каме хоб равам, баҳри Худо!

Шаб нисф шудааст, додарам, шӯх машав,
Бисёр аз ин зина ба он зина мадав.
Эй янга, бигир баччаатро охир,
Бе синдаки худ дар бари шӯ хоб марав.

Ман садқаву ман садқаяки номи Шумо,
Монед, каме хоб равам, баҳри Худо!

Эй очаи Сарвиноз, чанчол макун,
Ҷони ба тани хастама беҳол макун.
Эй очаи Рустам, чӣ алав мемонӣ,
Ин золгарӣ чу беваи зол макун.
Ман садқаву ман садқаяки номи Шумо,
Монед, каме хоб равам, баҳри Худо!

Боз ой, ки хуш омадӣ, эй Субҳи Сафо,
Эй хола, ту аз кучой гаштӣ пайдо?
Бигзор, ки гӯши ман каме дам гирад,
Бисёр начак, ки: «Эй бача, ширда биё».
Ман садқаву ман садқаяки номи Шумо,
Монед, каме хоб равам, баҳри Худо!

декабри 1998

* * *

Чаҳон подор бо илму китоб аст,
На танҳо гап сари пулу ҳисоб аст.

Зи гандум гандуму рӯяд зи чав чав,
Ҳар аъмоле, ки кардӣ, дар ҳисоб аст.

Надорад гар яке як бурдаи нон,
Дигар доим сари нуқлу кабоб аст.

Яке дам кардааст аз хӯрдани пур,
Дигар аз гушнагӣ коку хароб аст.

Дили мо андаке бедор гаштаст,
Гумон бурдӣ, ки ҳоло ҳам ба хоб аст?!

Ту ранчондӣ дили бечораи мо,
«Дуои мустамандон мустачоб аст».

апрели 2004

ПУШТИ ГАП ЧӢ МЕГАРДӢ?!

Ёри мо дилозор аст,
Ҳамнишини ағёр аст.
Чайби мо, ки холияст,
Дигаре харидор аст.
Пушти гап чӢ мегардӢ?

Гаҳ гулеву гаҳ хор аст,
Рӯзу гаҳ шаби тор аст.
Гашта кам баномусон,
Кӯча пур зи беор аст.
Пушти гап чӢ мегардӢ?

Як тараф сари сол аст,
Як сӯ тӯи Айёр аст.
Даъватист ӯ ё не,
Ҳар дуру хабардор аст.
Пушти гап чӢ мегардӢ?!

Он ки ошику ёр аст,
Хор ҳасту бас зор аст.
Ҳайф, хар ва ё гове
Дар миёни гулзор аст.
Пушти гап чӢ мегардӢ?!

Ин чӢ лафзу гуфтор аст,
Ин чӢ кору кирдор аст.
Рӯзу шаб бувад маст ӯ,
Ё ки айби хаммор аст.
Пушти гап чӢ мегардӢ?!

Хоҳ дар таҳи дор аст,
Хоҳ дар дами нор аст.
Кам вале бигӯяд рост,
Ранги он ки «Ахбор» аст.
Пушти гап чӢ мегардӢ?!

Ростгӯву ғамхор аст, –
3-ин сабаб на даркор аст.
Равғанин бувад нонаш, –
Баски рӯбаҳу мор аст.
Пушти гап чӣ мегардӣ?!

Марду зан, ки бекор аст,
Қиматӣ ба бозор аст.
Кай варо бувад парво,
Баски бою пулдор аст.
Пушти гап чӣ мегардӣ?!

Як тараф валангор аст,
Як сӯ қасру девор аст.
Дарди беамонеро
Бангие гирифтор аст.
Пушти гап чӣ мегардӣ?!

Устод бас хор аст,
Гӯй дар лаби ғор аст.
Дӯш баччае гуфташ:
Давр даври дулдор аст.
Пушти гап чӣ мегардӣ?!

Точире гунаҳкор аст,
Ё ки айби ҷаббор аст.
Панҷ гаштааст акнун
Дута ду, ки он чор аст.
Пушти гап чӣ мегардӣ?!

Зиндагӣ пурасрор аст,
Сирри он чӣ бисёр аст.
Бесар аст пур ин чо,
Ё ки пур зи сардор аст.
Пушти гап чӣ мегардӣ?!

феврели 2001

БА БАНГИ

Амри эзид нею шайтонро итоат мекунӣ,
То ба кай такрор ин шуғли хатоят мекунӣ?

Мезанӣ бангу надорӣ фарқ неку бад зи ҳам,
Хира табъи чоқи мо соат ба соат мекунӣ.

Лафзи хуби модарият рафтааст аз ёди ту,
Бо забони ғайр чизеро ҳикоят мекунӣ.

Аз сахар то шом мегӯй дурӯғу бо қасам
Покии гуфтору кирдорат ҳимоят мекунӣ.

Дӯстонатро «зиёфат» медихӣ бо дуд ту,
Бо ҳамин гӯё ки эшонро риоят мекунӣ.

На диле дорӣ, на гурда, не чигар дорӣ, на шуш,
Зӯри ту чун зӯри муш асту қаноат мекунӣ.

Охирин моли падарро сарфи дудат кардай,
Боз аз муфлис буданҳояш шикоят мекунӣ.

Модари пират ба хона зор бар як коса об,
Кай ба модар ҳамчу фарзанде шафоат мекунӣ?!

Ҳафт бачча дорию яктош ҳам хушёр нест,
Хизмати хирсонае баҳри ҷамоат мекунӣ.

Ҳафт пуштатро надорам кор, нобудат, вале
Гап дар ин, ки дигаронро ту сироят мекунӣ.

апрели 2001

ДУХТУРАК

Як духтураке шинос манрост,
(Номаш чӣ будӣ? Талош ё Тош?!)
Ҳатто ба либоси духтурияш
Тобад ба назар мисоли авбош.

Нодораку камбағал будӣ ӯ,
Духтурчаи одие набуд беш.
3-ин пеш ба кӯчаҳо ҳамегашт
Дар чашм гаҳе мисоли дарвеш.

Бигзашт замона, ӯ дигар гашт, –
Якбора ҳавобаланду мағрур.
Нодораку камбағал чӣ? Тобад
Дар чашми ҳама чу одами зӯр.

Дирӯз «худой» карду рафтам,
Норафта будам агарчи се сол.
Аз дидани хонаву чиҳозаш
Якбора маро дигар шудӣ ҳол.

Он хонаву он палос бинӣ,
Ҳуш аз сари ту парад ба як дам.
Хоне, ки чунин бапо намудааст,
Дар тӯй намекунад ҳар одам.

Ангушт газидам аз таҳайюр,
Чанде ба хаёл дида худро.
Ин хонаву чизу чораву мол
Якбора чӣ хел кард пайдо?!

Бар гӯш чунинам омад овоз
(Аз ғайб будӣ ва ё зи ҳозир):
– Эӣ беҳабариву аз замон дур,
Андар ҳунари агарчи нодир.

Ин хони ваю зиёфати ӯ,
Сабзиву биринчу равғани ош,
То дивану курсиҳош бошад
Аз пули гуманитариву помош.

сентябри 2003

* * *

Яке ёре ба ёре гуфт: мардӣ?
Агар ҳа, то ба кай бекор гардӣ!
Бубояд, ки дарой бар ягон кор,
Худо ҳатто зи бекор аст безор.
Чавобаш дод он ёри «накӯрой»,
«Ки эй нодону беҳиммат саропой».
Гурусна гар тамоми умр гардам,
Агар аз гушнагӣ рӯзе бимурдам.
Аз он беҳтар, ки андар як идора
Шавам аз субҳ то бегаҳ авора.
Тарошам музди ночизе ба нохун,
Ки он гардад маро ду кулча собун.
Аз ин пас саҳт бар бозор часпам,
Паноҳат бар Худо, гӯям ба касбам.

октябри 2003

* * *

Ба умрат некие нокардаӣ, дар фикри шар бошӣ,
Агар неки дарахте ҳаст, онро ту табар бошӣ.

Надорӣ лукмаи нони ҳалоле, дузди зӯрӣ ту,
Ба дуздиву ҳаромӣ раҳнамое бар писар бошӣ.

Барой бар сари минбар худат чунбонда-чунбонда,
Равӣ раҳ неш-неши по, агарчи беҳунар бошӣ.

Ҳамеша даъвии «фазли казой» мекунӣ, аммо
Худоиро хабар дорӣ, Худоро беҳабар бошӣ.

Раху рафтори моро ту мазаммат мекунӣ ҳар чо,
Яқин донам, ки эй маҳлуки бадгӯ, бепадар бошӣ.

Фақат ғун кардию аммо накардӣ гӯшае обод,
Чунон бегонай, гӯё ки аз хоки дигар бошӣ.

Кашида сар ба афлок арчи бошад қасри зебоят,
Ҷамедонам, ки афтода пағаҳ дар хоки тар бошӣ.

ноябри 2003

РУҶӮИ ТОЦИР

Назира ба газали Лоиқ

Ало, дунёи пурғавғо маро ту зинда хоҳӣ дошт,
Ало, бозори пурсавдо, маро ту зинда хоҳӣ дошт.

Агар бешарму расвоеву беномус гӯяндам,
Ало, номуси пур расво, маро ту зинда хоҳӣ дошт.

Ало, эй он Худое, се карат хочит мебошам,
Хамеша бо фуки боло маро ту зинда хоҳӣ дошт.

Ҷама аҳли адабро пеши худ мӯҳтоҷ мебинам,
Зи эшон доимо воло маро ту зинда хоҳӣ дошт.

Ало, эй хубрӯе, ки бирезам аз сарат тилло,
Диле дорам гар аз хоро, маро ту зинда хоҳӣ дошт.

Ало, эй сефи пурзар, ҳофизам бошӣ зи ҳар дарде,
Ало, дуллори побарчо, маро ту зинда хоҳӣ дошт.

августу 1998

АНДЕ БИНЎШУ ЗИНДА БОШ!
(Шикваи зан ба шавҳари бадмаст)

Дигар намегӯям нанӯш,
Дигар либоси ғам напӯш,
Дилҳои мо овар ба чӯш,
Бо мо каме дар ханда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

Дигар машав, чонам, касал,
Дигар бихӯр қанду асал,
Бо мо макун дигар мағал,
Дилбастаи оянда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

Дигар шифохона марав,
Бечорае ҳар чо мадав,
Эй ёр, ёри ман бишав,
Аз дарду ғамҳо қанда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

Мо хоку ҳам оби туем,
Як умр дилёби туем,
Ҳам бандаву боби туем,
Ту низ моро банда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

Дар ҳозиру дар ғайби ту
Дигар начӯям айби ту,
Ҳамраҳ манам то шайби ту,
Тори сарам поянда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

3-ин илтичову зориям,
Бечорагиву хориям,
Як бор лутфе ориям,
Гӯям Худо, ки ганда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

Дигар нарав бар кӯча ту,
О сӯи ман аз чорсӯ,
Дидоратам ҳаст орзу,
На дар чаҳон шарманда бош,
Анде бинӯшу зинда бош!

ноябри 2003

* * *

Зиндагӣ гар гул чу зебое ба гесӯ мезанад,
Дасти шахшӯлаш вале чонро зи ҳар сӯ мезанад.

Пеши номардон гаҳе сар ҳам кунӣ аз эҳтиёч,
Ташнагӣ ҳар ташнаро охир лаби чӯ мезанад.

Гар равӣ бозор ҳар савдогаре чун лӯлие,
Кисаатро бо ҳазорон сеҳру чоду мезанад.

Андаке вичдон агар дорӣ, мурӣ аз гушнагӣ,
Дузду ғоратгар валекин аз тагу рӯ мезанад.

Дузд бошӣ, каттазан бошу баинсофу сахӣ,
Бадтарин дузд аст он, ки аз тарозу мезанад.

Беғуноҳӣ, фарқ не, афтӣ милисахона чун,
Ҳар милиса-т бетарахҳум ҳамчу бадхӯ мезанад.

Чун ба духтурхона афтӣ, пули бисёри туро
Духтури з-инсоф дур аз як-ду дору мезанад.

Дехқон ҳам ҳилагар гашта, калонтар харбуза
То бигардад, бин, ки дору чои пору мезанад.

Бурдборӣ карда лекин зиндагонӣ мекунам,
Бо уммеде оқибат инсофи мо рӯ мезанад.

ноябри 2003

ТАШХИС

Гоҳ мегӯй, табибо, гурдаат бошад касал,
Гоҳ гӯй хотири озурдаат бошад касал.

Ранги зардам дидаву дирӯз гуфтӣ бо алам:
Эй фалонӣ, меъдаи худхӯрдаат бошад касал.

Ҳар гаҳе ки мезанад бар сар фишори хун маро,
Ин замон гӯй дили афсурдаат бошад касал.

Кардай ташхиси ман як бор не, сад бор ту,
Боз гуфтӣ хуни нав биспурдаат бошад касал.

Панчаам, к-аз бепули бикшода не, афшурда аст,
Гӯиям, ки панҷаи афшурдаат бошад касал.

Дарди ман маълум нею мурданама маълум ҳаст,
Мемурам, аммо ту гӯй мурдаат бошад касал.

январӣ 2004

ШУЛУК

Яке махлуқи давронро шиносам,
Ки ҳар ду шонааш андак кулук аст.

Сараш ғафс асту гирдак мисли тарбуз,
На чун харбуза борику чулук аст.

Агарчи пичакаш садсола бошад,
Ба гардан доимаш як галстук аст.

Чунон кибру ғурури ӯ зиёда,
Ҳамеша рӯ ба боло, торфук аст.

Агар нашносию бинӣ ғурураш,
Ҳамегӯй, ки аз зоти мулук аст.

Вале дар асл бекор асту лаққӣ,
Қабат андар қабат беақлу пӯк аст.

Ба ҳар як ош бинӣ, ки қатиқ аст,
Ба ҳар дарбеҳ ту мегӯй, ки кӯк аст.

Ба ғур-ғурру ба қур-қур «лаҳни шевош»
Яқин монанд бар овози ғук аст.

Гурезад иштиҳо аз лақ-лақи ӯ,
Ки моҳии балаззатро чу сӯк аст.

Пачақбинӣ, сараш кал, мӯ надорад,
Ки гӯй дар назар як наррахук аст.

Ҳаметарсам зи омад-омади ӯ,
Чу тифлеам ману ӯ чун булук аст.

Худоё, аз чунин зотон ниғаҳ дор,
Ки мечаспанд ранге, ки шулук аст.

сентябри 2003

ҚИТЪА

Бар хонаи додарчаи шаҳри-ш омад
Аз деҳа бародараш ба сад арзу паём.
«Аз ду суи дар саломӣ кас мумкин нест» –
Додарча чунин гуфт ба як «фазли тамом».
Пас ҷои дарун дароварад меҳмонро,
Аз хона худаш бадар шуду қард салом.

октябри 2003

ДАЛЛОЛА

Сари ман пеши қадамҳои ту, эй хеши занак,
Садкаи чабру ситамҳои ту, эй хеши занак.
То набинӣ ба ҷаҳон дарду аламҳои зиёд,
Бикашам дарду аламҳои ту, эй хеши занак.

То ту меомадӣ, ки хонаи мо буд ором,
Аз дами субҳ фақат ханда будӣ то дили шом.
Тифлакон ранги ситора чӣ дурахшон буданд,
Худ чу хуршед будам, завҷаи ман моҳи тамом.

Омадӣ, 3-омади ту шӯру мағал барпо шуд,
Танг якбора маро пеши назар дунё шуд.
Завҷаи бохабару хуби ман аз даллагият
Гашта якбора дигар, бехабару расво шуд...

Рафтию шод дил аз рафти ту, эй даллола,
Оши серӣ хӯрам аз ҳафти ту, эй даллола.
Кош ду чашми сарам кӯр ҳамекард Худо,
Нангарам то ки дигар афти ту, эй даллола!

марти 2002

* * *

«Кор» кардӣ ин қадар, бас будагист,
Нест аз ту ҷуз зарар, бас будагист?!

Кор нею чамъ меорӣ фақат
То шабонгаҳ аз сахар, бас будагист?!

Оламе дар хонаат чо додай—
Олами тиллову зар, бас будагист?!

Дуздию ғоратгарӣ мерос ту
Мегузорӣ бар писар, бас будагист?!

Эй, фитодӣ з-аспу аз узангу не,
Мардумонро дарди сар, бас будагист?!

Мешавӣ бедаъвату таклиф ту
То кунун бологузар, бас будагист?!

Қои моро хонавайрон кардай,
Рав ягон қои дигар, бас будагист?!

ноябри 2003

ДОД АЗ ДАСТИ ХЛОПУШКА

Оромиву арзонӣ
Чун шуд ба назар пайдо –
Ду соҳили он дарё,
Он бушкаи пурпиво,
Нолидаму нолидам
Дар ҳасрати он бушка.

Аз ҷаври камондастон
Чанде набудем ором.
Биншаста ба рӯи бом,
Аз субҳи саҳар то шом
Бигристаму бигристам
Аз автомату пушка.

Аз нарху наво имрӯз
Афтида занӣ бар пушт.
Пешонӣ занӣ бо мушт,
Бигзашта зи баҳри гӯшт,
Ман хуни цигар хӯрдм
Аз киматии тушка.

Чун оштї гардидем,
Пайдо бишавад бушка.
Гум-автомату пушка,
Арзон бишавад тушка.
Имрӯз вале гириям
Аз дасти хлопушка.

декабри 1996

ЧАШМИ СИЁТА САДҚА!

(Номаи кушода ба ҳамсари қаҳрӣ)

Бигрифта ман маҳона,
Маст омадам ба хона.
Муште задам ба чашмат
Бе ҳеч як баҳона.
Чашмат сиёҳ гардид,
Чашми сиёта садқа!

Аз атласу зи кимхо,..
Аз моли ҳар ду дунё.
Савғот дорӣ аз ман
Танҳо калӯш дар по.
Бо ҷону дил шавам ман
Калӯши пота садқа!

Дида фақат чафо ту
Аз мани пурбало ту.
Аммо ҳанӯз будӣ
Он ёри бовафо ту.
Эй ёр, дар ду олам
Ахду вафота садқа!

Чандест, ки кучой?
 Дигар чаро наой?
 Ё ноз мекунӣ ту,
 Ранчида ё зи мой?
 Холист кӯрпа бе ту,
 Кӯрпаву чота садқа!

Биё, биё, гаранг-э
 Бе ҷангу бе диранге.
 Хона бувад бароям
 Бе ту чу гӯри танге,
 Эй аз самими қалбам
 Дарду балота садқа!

Аҳду вафота садқа!
 Дарду балота садқа!
 Омаданота садқа!
 Майл ба мота садқа!
 Калӯши пота садқа!
 Чашми сиёта садқа!

декабри 1996

* * *

Мурда-мурда зиндагонӣ мекунам,
 Гоҳ агарчанде ҷавонӣ мекунам.

Ҳеҷ ҳастам назди бозори замон,
 Бар сари худ худ гаронӣ мекунам.

Шаш маҳи моҳонаам як халта орд,
 Боз мебинӣ: калонӣ мекунам.

Хок шуд донову нодон сарбаланд,
 Шиквахое аз фалонӣ мекунам.

Нест чуръат то нависам сӯзу дард,
Дарду хасратро даҳонӣ мекунам.

Ёри нониву забонӣ шуд фузун,
Орзуи ёри чонӣ мекунам.

Се макотиб хондаву бекораам,
Баъд аз ин подабонӣ мекунам.

Интизори нур дар зулматсаро,
Аз сари шах дидбонӣ мекунам.

августу 1997

ГИЛА БА ШОИРИ ЧАВОН

Ҳар чо ту манро нагӯ негодный,
Як шоиреам аз бас пародный.

Донӣ худатро гаҳе ту доно,
Гаҳе тавоно, гаҳ свободный.

Мо зӯракием, бал пиракием,
Танҳо ту гӯё як природный.

Ҳаргиз ту додар, чони бародар,
Ин кадр бар ман мангар холодный.

Бар ту ако ман, ҳам муттако ман,
Чони манӣ ту, най сводный.

Бологузар ман, ҳам мӯътабар ман,
Ҳарчанд шеъри ту ҳаст модный.

Ман сер бошам, чун шер бошам,
Харгӯшакӣ ту – чашмголодный.

Шӯҳӣ ту манмо бо ман ба ҳар чо,
Дар хотират гир, манам Народный.

октябри 2003

БА ДУХТУРИ ЧАШМ¹

Аё Дилбар, ачаб ту маҳчабинӣ,
Саропо дилфиребу нозанинӣ.
Гирифтӣ муфт як сомони манро,
Ачаб маккору найрангофаринӣ.

Ду чашми тозаамро хира гуфтӣ,
Чаҳони нозанинро тира гуфтӣ.
Агарчи шиква аз чашмон накардам,
Бигуфтӣ, созтар бояд бубинӣ.

Чӣ асбобе зи мизи худ кашондӣ,
Бари рӯят бари рӯям бимондӣ.
Бидидам, бедарак часпидӣ бар ман,
Чуноне ки чабин андар чабинӣ.

Ту вори духтури пурҳилаву фан
Зарар орад ба ҳар як чону як тан.
Малолат н-ояд ар аз ман, шунав ту,
Ки қаллобе ту дар рӯи заминӣ.

Бигардон зудтар сомони манро,
Масӯзон ин қадар ту чони манро.
Бимон, ду чашми ман чизе набинад,
Худо гӯям, ҳалолиро ту бинӣ.

Касалхона, октябри 2003

* * *

Нӯшида будам, дигар нанӯшам,
Кӯшида будам, дигар нанӯшам.
Сад бор ба тан либоси тавба
Пӯшида будам, дигар нанӯшам.
Афсӯс, агарчи тавба кардам,
Май хӯрдаму хӯрдаму бихӯрдам.

¹ Дар касалхонаҳо аз дардмандон бо ҳар баҳона пул меситонанд.
Аз ҷумла бо ташхиси бардурӯғ.

Сад бор гузашта аз арақ ман,
 Сад бор гирифтаам сабақ ман.
 Сад бор зи чаҳли тезу тундам
 Бишкаста пиёлаву табақ ман.
 Афсӯс, агарчи тавба кардам,
 Май хӯрдаму хӯрдаму бихӯрдам.

Оқил агарам хабар нагирад,
 Одил агарам хабар нагирад.
 Фозил чу манам, хӯрам худамро,
 Фозил агарам хабар нагирад.
 Афсӯс, агарчи тавба кардам,
 Май хӯрдаму хӯрдаму бихӯрдам.
 ноябри 2003

ДУБАЙТИҲО

(Ба баъзе миласаҳои порахӯру беинсоф)

Милиса, байни раҳ истодай ту,
 Ба дастат хоҷача, чун хоҷай ту.
 Зи ҳар ронанда бистонӣ «ҳақ»-атро,
 Аҷаб устод дар ин ҷодай ту.

Ба зоҳир гӯиё пуркор бошӣ,
 Вале доим сари бозор бошӣ.
 Кунӣ пур халтаат ҳар чӣ хуш омад,
 Мисоли чӯғие беор бошӣ.

Намегӯям, ки як нодон туй, ту,
 Миёни рамма чун гургон туй, ту.
 Бубояд дуздохоро тоза созӣ,
 Аҷаб, ки чӯраи эшон туй, ту.

Бувад доим фуқат боло, милиса,
 Туй гӯё сари дунё, милиса.
 Бикобӣ сад намуди кисаҳоро,
 Накобӣ кисаи худро, милиса.

Надорй сар, надорй дил, милиса,
Туй бешафқати комил, милиса.
«Гунаҳкоре» ба дастат гар биафтад,
Туй монанди Азроил, милиса.

Бувад бархе ба чои ланкаи ту,
Ачаб ваҳме бувад дар папкаи ту.
Чу барги бед ларзад дасту поям,
Бубинам чун зи дурй шапкаи ту.

Ба ҳачви ту бувад бисёр қисса,
Бароят гӯям аз як қисса ҳисса:
Бигуфто дй касе, к-аз даҳ каси мо
Нӯҳ одам буду яктояш милиса.

Туро бою бадавлат ханка карда,
Савори Нексу Ципу танка карда.
Арак талбй ба ин дорой аз Бар,
Иваз ту шишаро бо банка карда.

Бувад бепул туро мурчу пиёзат,
Равад ҳар рӯз боло имтиёзат.
Ба чои захмату кори ҳалолат
Дучандон мефизояд унчу нозат.

Яқинан сард бо мой, на гармй,
Зи қаҳрат сурх мисли себи Ғармй.
Бубинй аз худат болотареро,
Ҳамоно пеши ӯ чун мум нармй.

Бақо чизе дар ин дунё надорад,
Вафову дӯстй ҳамто надорад.
Шумори ошноён беш кун, лек
Милиса ошноиҳо надорад.

Сари бечорагон ту зӯр бошӣ,
 Ба порахорият машҳур бошӣ.
 Гуноҳи бою бодавлат, милиса,
 Намебинӣ, ту гӯё кӯр бошӣ.

На фикри тозаат дар мағзи сар ҳаст,
 На аз дунёи фарҳангат хабар ҳаст.
 Зи худ шоир тарошӣ гоҳ, лекин
 Дили шоир дигар, аз ту дигар ҳаст.

Ту зӯрию тавоноӣ чу як шер,
 Напой лек бо ин хулқи худ дер.
 Ту вори гушна дар олам надидам,
 Манам зомин, агар рӯзе шавӣ сер.

январӣ 2004

ҲАСРАТИ НАҒАҚАГИР

Дарзи шимама кандагӣ,
 Войи ин шармандагӣ.
 Рӯзи худро мебарам
 Бо пули талбандагӣ.
 Сер аз ҷонам шудам,
 Марги ин сон зиндагӣ.

Карда будам бемалол
 Меҳнати поку ҳалол.
 «Рост будам чун алиф»,
 Хам шудам монанди дол.
 Ҳини пирӣ дидаам
 Ҷои хубӣ гандагӣ.

Гушнаи бенон манам,
 Сахт саргардон манам.
 Бо пули ночизи худ
 Бар худам тавон манам.
 Аз чунин ранчу азоб
 Мепазирам бандагӣ.

январӣ 2004

* * *

Бо замона нарх баски кадбақад афтодааст,
Умри мардум дар ҳисобу дар расад афтодааст,

Хайрхоҳӣ кам шуда дар рӯзгори мо зиёд,
Дар тарозу номусовӣ неку бад афтодааст.

Ҳукм нозир мебарорад то ситонад «ҳаққи» хеш,
Лек ҳукмаш бедалелу бесанад афтодааст.

«Тарбият ноахло ро чун гирдакон дар гунбад аст»,
Баски ноахло аз азал то бар абад афтодааст.

Мисраеро беғалат гарчи нахонад Калтача,
Пур зи мухлис лек Қасри Борбад афтодааст.

Бухлу кина ончунон дар қалбҳо маъво гирифт,
Дар миёни додарон рашку ҳасад афтодааст.

Бачча ё аз хонданаши безори модарзод ҳаст,
Ё муаллим пеши ӯ номӯътамад афтодааст.

Аз пайи маккор гар оқил равад, ҳайрон машав,
З-ибтидо бар рамма такка раҳбалад афтодааст.

январӣ 2004

* * *

Ваҳ чӣ хуш дилбаракон нозу адое доранд,
Сад дарего, ки ба мо чабру чафое доранд.

Саримансаббудагонро набувад айбу хато,
Таҳимансаббудагон айбу хатое доранд.

Саридавлатбудагон з-аҳду вафо ориянд,
Саруполучбудагон аҳду вафое доранд.

Сарбадарёзадагон хуни чигар ошоманд,
Сарбасоҳилбудагон кайфу сафое доранд.

Акл дар сар набувад, нест туро ғам дар дил,
Ақлдарсарбудагон рӯзи сиёе доранд.

Ҳайф, булбулсифатонро ба чаман роҳе нест,
Лек худхудсифатон созу навое доранд.

августии 1999

* * *

Тоҷикам, бе обу бе нон зиндаам,
Кофарам ё ки мусулмон, зиндаам.

Завқи ман бар зиндагӣ мурдаст, лек
Бо тақозои дилу ҷон зиндаам.

Эй бузак, ояд баҳорон, ғам маҳӯр,
Бо умеди барги торон зиндаам.

Донишомӯзӣ намудам нисфи умр,
Бо асоеву ба анбон зиндаам.

Меҳри оламтоби ман гум гаштааст,
Дар фазои барфу борон зиндаам.

Нася бошад оташу ҳам барқи мо,
Тоҷикам, дар торикистон зиндаам.

То бувад дунё, ба дил дорам умед,
Ҳамраҳи уммедворон зиндаам.

* * *

Ёди хубон аз азал гар то адам афтодааст,
Одами хуб ин замон бисёр кам афтодааст.

Чаппагардон кӯхро зӯри чавонӣ мекунад,
Аксарият лек дузду муттаҳам афтодааст.

Он яке гӯяд дурӯғ аз баҳри нафъи хештан,
Дар забонаш бин, ки сад қавлу қасам афтодааст.

Зумрае хонад китобу чӯби қоқе гаштааст,
Он дигар аз беш хӯрданҳо варам афтодааст.

Он ки ӯ пулу вазифа дорад ар, шодон бувад,
Мардуми беобунон дар чоҳи ғам афтодааст.

Даврае буд Ҳотами Тай аз карам машҳур буд,
Ҳотами ин давр лекин бекарам афтодааст.

Ҳеч не ки ҳоли мардум рӯ ба беҳбудӣ ниҳад,
Ваъдаҳо чоӣ амал азбас ғарам афтодааст.

январӣ 2004

* * *

Ба комам талх балки қанду тут аст,
Ки корам норасида бар субут аст.

Ба чашмам сард тобад зиндагонӣ,
Ки доим гӯӣ моҳи хуту чут аст.

Чи мегӯӣ арӯси нозаниро,
Ки шӯяш сип-сияҳ ранги мазут аст.

Ба деҳқоне, ки ҳосил мекунад нон,
Чӣ мушкилёр қути лоямут аст.

Валекин шири мурғу тухми анқо
Раисонро ба як тоби бурут аст.

Сараш чун харбуза хандида бошад
Ба оне ки чу тарбуз саркулут аст.

Раҳими Қанди бангиरो ба дида
Пиёзи пӯстканда чун курут аст.

Ба ҷои мо ҳалолоиро набинӣ,
Ки дузду порахор аз чор сӯ-т аст.

Маҷоле нест, бикшоям даҳонро,
Сарам дар сина аз бори сукут аст.

январӣ 2004

ШИШАНОМА

(Дар ҳавои рубоиёти халқӣ)

Бепул шудаам, арақ, туро ёд кунам,
Дар кайфи ту аз бепулӣ фарёд кунам.
«Фарёд кунам, касе ҷавобам надихад»,
Умрам ба хумори бӯ-т барбод кунам.

Эй шишаи ҷон, ту заб балое нашудӣ,
«Бегона будӣ, заб ошное нашудӣ».
Бегона будӣ, дарди сарам ҳеч набуд,
Бар дарди сарам аҷаб «давое» нашудӣ.

Аз кайфи ту, эй арақ, сарам дард кунад,
Ин дард чу қаҳ ранги маро зард кунад.
Ошиқ ба ту гаштаму кунун фаҳмидам,
Ишқи ту, арақ, мардака номард кунад.

Эй шиша, ки истодай дар пешам,
«Лабакта газам ба дандонои нешам».
Ҳар гаҳ ки зи оби ту каме нӯш кунам,
Гӯям, ки манам хеши туву ту хешам.

Гоҳе ки хумори ту биёяд ба сарам,
Љумбоқ ба ҳар маърака ман беҳабарам.
Рӯзе, ки туро муфт наёбам, чӣ кунам,
То пул ёбам, ҳамчу гадо дарбадарам.

Бо белу каланду зоғнӯлу теша
Хоҳам биканам қабри туро, эй шиша.
Лекин чӣ кунам, аз ту ҷудой натавон,
Шояд ки насиби мо бувад ин пеша.

Эй шишаи қон, ки нозанин омадай,
Пинҳон зи назар, дар остин омадай.
Пинҳон зи назар дар остинат чӣ кунам,
Бар миз фууро, ки заб ширин омадай.

Кайхост зи ту дард кунад пову сарам,
Бемораму кас нест бигирад ҳабарам.
Аз дасти ту, эй ҷувонамарги шиша,
Бо дарди азими бекаси мегузарам.

Кайфи ту, арақ, намеравад аз ёдам,
Ҳарчанд ки аз дасти ту дар фарёдам.
«Фарёд кунам, ба ман ҷавобе надиханд»,
Кулфатзадаам, ба чоҳи ғам афтодам.

Эй шиша, аҷаб ҷӯраи чонам шудай,
Зоеъ ту ба умраки ҷавонам шудай.
Дастам нарасид то гуле сабз кунам,
Сарманшаи ин фасли ҳазонам шудай.

Эй шиша, ба рӯз офтобам туй, ту,
Шабҳои дароз моҳтобам туй, ту.
Беқадрии афзуни суханро дида,
Гӯям: варақу килку китобам туй, ту.

Эй шиша, бирав, наё дигар дар назарам,
Аз дасти ту бечораву бас дарбадарам.
Беқадрии худ дидаву гӯям ба алам:
Сад ҳайф, ки беному нишон мегузарам.

Эй шиша, агар ғаме кунад дилгирам,
Меҳезаму каллаи туро мегирам.
Аз дарди замона дил қафад бе обат,
Дар пой қадамҳои ту, чоно, мирам.

Эй шишаи чон, ки ошноӣ аз дер,
Аз бӯи хушат ҳеч нагардидам сер.
То мурданама аз лаби ту нӯшидам,
Акнун, ки зи по задам, биё, дастам гир.

Эй шиша, ки аз бӯи хуши ту мастам,
Боз о, ки туро бигирам андар дастам.
Шоҳид худатӣ, гаҳе туро нӯшидам,
Бифрӯхтаам туро ману нашкастам.

Эй шишаи чон, аз ту маро мефорад,
Ҳар лаҳза ба ёди ту гулӯ меҳорад.
Хоҳам, ки ба серӣ аз лабат нӯш кунам,
Лекин ку рафике, ки маро бардорад?!

декабри 1996

ОҲ, ЧӢ КОРАТ КУНАМ*Асп надорам, ки саворат кунам.*

Соф бувад косаву дегу табақ,
 Нест маро ғайри китобу варақ.
 Гушнааму рангаки ман ҳаст зард,
 Сурх буд он гарчи ба мисли шафақ.
 Оҳ, надонам, ки чӢ корат кунам,
 Нест мадоре ба канорат кунам.

Мезаниям ҳарфи дурушту дағал,
 Гӯй, ки: пастӣ ту зи ҳар кӯру кал.
 Хонаамон ҳаст чу зиндон тикӣ,
 Нест дар он балки ягон барги пал.
 Оҳ надонам, ки чӢ корат кунам,
 Пайса надорам, ки нисорат кунам.

Буд ҳамеша ба дилам ин хатар:
 Ҳол маро бад бишавад з-ин батар.
 Тарк кунун хонаву дар кардай,
 Аз пайи хуммори туям дарбадар.
 Оҳ, надонам, ки чӢ корат кунам,
 Гӯй, чӢ сон рафъи хуморат кунам?!

Бо ту маро буд гаҳе бас азоб,
 Бе ту бувад чони ҷавонам хароб,
 Оштӣ аз нав бишавӣ ё ки не?
 Ҳеч наёбам ба саволам ҷавоб.
 Оҳ, надонам, ки чӢ корат кунам,
 Ё ки барам дохили ғорат кунам?!

Вой, ки илму ҳунарам хор шуд,
 Давраи шайтонию бозор шуд.
 Даври камар омада бошад магар,
 Килку китоб – ин ҳама бекор шуд.
 Оҳ, надонам, ки чӢ корат кунам,
 Ё ба ягон бой дучорат кунам?!

августу 1998

КОШ НАГҶҲҲ...

Дод занад он яки болои сар,
Они дигар аз таҳи по беҳабар.
Гоҳ камону гаҳе раксу суруд
Хоб кунад нисфи шабам мухтасар,
Боз бигӯй: арақа кам бихӯр.

Субҳ ба шаб гушнааму хастаам,
Ҳаст ҳама ҷой дари бастаам.
Аз пайи як қадр қути лоямут
Аз саҳарӣ қад ба қадӣ растаам,
Боз бигӯй: арақа кам бихӯр.

Лек касе, ки ҳақимардумхӯр аст,
Соз нигар, к-аз ҳама серу пур аст.
Нозираке, ки диҳад ўро ҷазо,
Гирдаки ў халқаи дар фур-фур аст,
Боз бигӯй: арақа кам бихӯр.

Он раисе, ки шавӣ дар «чақ-чақ»-аш,
Гӯши туро мебарад аз лақ-лақаш.
Оҳ, надонам ба чӣ бошад шабеҳ
Сӯҳбати ў? – Қурбақаву вақ-вақаш,
Боз бигӯй: арақа кам бихӯр.

Меҳӯрам аз он ки дилам танг ҳаст,
Хор басте шахси бафарҳанг ҳаст.
Ҳар қадаре менигарам, пеши чашм
Нур наю балки ҳама чанг ҳаст,
Боз бигӯй: арақа кам бихӯр.

Кор набошад ба касеам дигар,
Нест зи бас додрасеам дигар.
Меҳӯраму меҳӯраму меҳӯрам,
Чунки намонда ҳавасеам дигар,
Кош нагӯй: арақа кам бихӯр.

августӣ 1997

ТАБРИКИ НАВРҶЗӢ

Наврӯз ба ёрону агёр муборак бод,
Як бору ду боре не, сад бор муборак бод.

Бар кӯдаку занҳои заҳматкашу коригар,
Бар бӯзбаламардони бекор муборак бод.

Бар аҳли чафопеша чунбидани моҳона,
Қиматшавии моли бозор муборак бод.

Арзоншавии чипта тайёрасаворонро,
Нархи нави автобус бар ёр муборак бод.

Бар мардуми қашшоқи рустоиву саҳроӣ,
Бар «ҚИП» – саворони пулдор муборак бод.

Монанди ниҳолони Наврӯз шавад, эй кош,
Уммедниҳоли мо пурбор, муборак бод!

Наврӯзи 2004

* * *

Он гуле, к-андак нумӯ дорад,
Дар баҳорон рангу бӯ дорад.

Сабзиши гул, рангу бӯи гул
Боғбонаш орзӯ дорад.

Модари фарзанди ноқобил
Ашк мисли оби чӯ дорад.

Рӯзгораш баски сангин аст,
Худ ба худ ӯ гуфтугӯ дорад.

Нест қадре ришакиҳоро,
Риш дар сӯм обрӯ дорад.

Мекафад охир дилам аз дард,
Чун фишор аз чор сӯ дорад.

Шоири танҳову беҳамдам
Сӯҳбати чому сабӯ дорад.

Нашр созад то китобашро,
Сарпарасте чувстучӯ дорад.

марти 2004

* * *

Беғараз гуфтӣ манат мечаспад?!
Ё фақат гуфти занат мечаспад?!

Меҳри пул аст туро мағз ба мағз,
Ин ҳама дар баданат мечаспад?!

Заррае бар сари дамкардаи ту
Меҳри халқу Ватанат мечаспад?!

Нест як лӯқмаи нони ту ҳалол,
Хӯрдагиат ба танат мечаспад?!

Гӯрро, гӯй, ба ин порахӯрӣ
Тешаи гӯрканат мечаспад?!

ҚИТЪА

Аҷаб маскуни боғеам, азизон,
Ки танҳо хор дорад, гул надорад.
Ҳама кас қар-қари зоғон парастад,
Касе парвои як булбул надорад.
Яке пул дораду пур бесавод аст,
Дигар дорад саводу пул надорад.
Ҷавонон ҳар кучо кокулпарастанд,
Вале як духтарак кокул надорад...
Напӯхтӣ гуфтаи ман бо калоне,
Зи бас номам дар охир «кул» надорад.

АЗ ЗАБОНИ ҲУНАРМАНДИ МАЙЗАДА

Дон, ки ман аз мӯчари мӯшам,
Баччаи бофаҳму бохушам.

Ҳар гаҳе, ки мекушоям лаб,
Мекунад хурду калон гӯшам.

То бигирам дасти мӯхтоҷе,
Аз таҳи дил сахт меқӯшам.

Базмҳоро мекунам обод,
Бори санъат ҳаст бар дӯшам.

Лек вақте ки арақ нӯшам,
Мешавад олам фаромӯшам.

Шарму номусу ҳаёи хеш
Ҳайф, ки дарҳол бифрӯшам.

августии 1998

БА НОСФУРҶШ

Эй носфурӯш, носа оҳиста фурӯш,
Дар хонаву дар кӯчаву дар раста фурӯш.

Ҳар гоҳ мизочи нохалаф меояд,
Ин оламу он олама доништа фурӯш.

Ё барф биборад зи ҳаво, ё борон,
Як маслиҳат ин аст, ки пайваста фурӯш.

Ҳар қошуқаке, ки нос мебардорӣ,
Пур кардаву дониставу шоиста фурӯш.

Ҳар бeбасаре, ки мерасад бар сари ту,
Дар ҷой бишин маҳкаму нoҷаста фурӯш.

Ҳушёр бишав, ки офтобат назанад,
3-ин рӯ таҳи дӯлона, таҳи писта фурӯш.

Ҳар ҳарф, ки ин Гурези носи-т бигуфт,
Бовар бикуну ҳеч машав хаста, фурӯш!!!

феврaли 1999

МУБОРАК БОШАД

Эй занак, халтаяки орд муборак бошад,
Орди Нови якум сорт муборак бошад!

Карда пуштора варо, ҳозиракак аз зина
Мебароям чу Леопорд, муборак бошад!

Бас, дигар зик машав, зуд бикун сурфата рост,
Садқаи сурхии рухсор-т, муборак бошад!

Шод шав, шод, ки дигар саракат паст нааяст,
Сарбаландастӣ чу як Лорд, муборак бошад!

Мана элак, мана муғпар, мана ин тахтаи ош,
Гир, ма қошуқу ма корд, муборак бошад!

Як су нону қалама, кулчаи ширин як сӯ,
Мепазӣ як су гули торт, муборак бошад!

Ҳама чизат, ки пазад, бо руҳи бикшода биёр
Баҳри ман шишаяки чорт¹, муборак бошад!

Лек дон, ки ба ҳамин халтаяки орд маро
Кардаи сахт ту қамқорт,² муборак бошад!

¹ Чорт – як навъ нӯшокии спиртӣ.

² Қамқорт – хонахароб, ғорат (шева).

* * *

Ачаб нони ҳароме хӯрдаи ту,
Дили садҳо касон озурдаи ту.

Ба найранги зиёду ҳилаву фанд
Чу норе хуни халқ афшурдаи ту.

Набошад бар сарат як фикри тоза,
Чилав дар дасти зан биспурдаи ту.

Кафи поят бихоранд ар, нахандӣ,
Ба зайли он ки кайҳо мурдаи ту.

БАЙНИ БИРИНЧ САНГӢ

Дар кӯчаву ба бозор,
Дар хонаву сари кор.
Дар тӯю суру мотам,
Ҳаргиз най ту хушёр.
Эй, ошнои бангӣ,
Чашмони ту чӣ танге.

Дар ту на ору нанг аст,
Қалбат магар зи санг аст.
Фарзандхот гушна,
Ҳушат кашоли банг аст.
Эй, ошнои бангӣ,
Хушёр не, малангӣ.

Шугле дигар надорӣ,
Чуз дарди сар надорӣ.
Аз чор сӯи олам
Чизе хабар надорӣ.
Эй, ошнои бангӣ,
Шому саҳар гарангӣ.

Дар ту на рӯху чон буд,
На қуввату тавон буд.
Як вақт зӯр будӣ,
Зӯри ту дар камон буд.
Эй, ошноӣ бангӣ,
Дар асл як шлангӣ.

Аз худ хабар надорӣ,
Дигар хунар надорӣ.
Бар кишвару ҷамоа
Ғайри зарар надорӣ.
Эй, ошноӣ бангӣ,
Байни биринҷ сангӣ.
августӣ 2001

НИДОИ МОДАР

Чандест, ки ту дигар намоӣ,
Аз олами худ бадар намоӣ.
Дамдузд шудастию хаёли,
Ҳарчанд ки шери нар намоӣ.

Ҳаргиз нарасӣ ба охи оча,
Эй, баччаи ғампаноҳи оча.
Гӯё сипару сипоҳи оча!

Якбора либоси ту дигар шуд,
Ҳам хону палоси ту дигар шуд.
Бо кибр кунун савори ҚИП-ӣ,
Ёри ту, шиноси ту дигар шуд.

Ҳаргиз нарасӣ ба охи оча,
Меҳмонаки гоҳ-гоҳи оча,
Эй дур зи солу моҳи оча!

Вах, рӯм сиёҳ, наркобизнес?
 Ин шуғли касиф бошаду пес.
 Андеша бикун, бимирад оча,
 Ё ёди дами қиёматат нест.

Ҳаргиз нарасӣ ба оҳи оча,
 Монандаи подшоҳи оча,
 Мӯсичаи бегуноҳи оча!

Оби туву нони ту ҳаром аст,
 Ҳам қасру макони ту ҳаром аст.
 Зомин чу ба ҷони одамонӣ,
 Ҷононаи ҷони ту ҳаром аст.

Ҳаргиз нарасӣ ба оҳи оча,
 Аз рӯзи бадам гувоҳи оча!
 Эӣ, баччаи рӯсиёҳи оча.

июни 2001

ҲАСРАТИ ЗАНГИР

Дар кӯчаву майдонҳо,
 Дар боғу гулистонҳо,
 Дар дохили автобус,
 Дар шаҳри чунин зебо
 Семичка нахой гар,
 Мегирамат, эӣ духтар.

Камтар кунӣ гапҳота,
 Ҳам сурхии лабҳота.
 Бечою бачо ҳар дам
 Дайдугии шабҳота.
 Дудил нашавам дигар,
 Мегирамат, эӣ духтар.

Ҳарчанд ки сарлучӣ,
Мӯят задай қайчӣ.
Бепарда ба рӯи раҳ
Камтар бикунӣ мучӣ.
Бардошта пеши бар,
Мегирамат, эй духтар.

Бисёр ба ҳар мошин
Бо бузбалаҳо маншин.
Он домани кӯтоҳат
Бифрор каме поин.
Пушида ду чашми сар,
Мегирамат, эй духтар.

Диля ту нагӯ дигар,
Гуля ту нагӯ дигар.
Мавлудаи зеборо
Муля ту нагӯ дигар.
Бар ман ту бикун бовар,
Мегирамат, эй духтар.

Ширин чу сухан гӯӣ,
Бас дилбару дилчӯӣ.
Хуш он ки расад бар ман
Аз тоҷикият бӯе.
Бо фахр шавӣ модар,
Мегирамат, эй духтар.

июни 2001

* * *

Зиндагӣ дилчӯӣ бе дилбар набуд,
Осмони соф бе ахтар набуд.

Доғи рӯи мохро ту дидаӣ?
Рӯи кулча бе гули муғпар набуд.

Дар идора буд моро сарваре,
Гӯй монандаш дигар сарвар набуд.

Ноз мекард он қадар бо мансабаш,
Унҷу нозаш дар ягон духтар набуд.

Аз саҳар то шом мегуфтӣ дурӯғ,
Ҳар дурӯғе, ки сари минбар набуд.

Ё кадуе буд ҷои сар варо,
Ё давоми гарданаш буд, сар набуд.

Хайрият ки чаппа шуд аз решааш,
Варна бо ӯ ҳоли мо беҳтар набуд.

Шиква кардам ҳар гаҳе аз зиндагӣ,
Шиквабардорам ба ҷуз дафтар набуд.

Хуш наёмад хониши булбул ба зоғ,
Дар забонаш баски боре «қар» набуд.

Дӯш нӯшидам ба серӣ ман шароб,
«Лаззати» он ғайри дарди сар набуд.

Нашнавам то бад, ду гӯшам кар будӣ,
Дар шунуди хуб лекин кар набуд.

Қуллаи мақсад равам бо хомаам,
Аскари разманда бе ханчар набуд.

ноябри 2003

* * *

Ин қадар бедард бошӣ, во аҷаб?!
Ин қадар номард бошӣ, во аҷаб?!

Орзуям ҷӯраи дилгарм бод,
Ин қадар дилсард бошӣ, во аҷаб?!

Рӯи сурхатро надидам соате,
Рӯзу шаб рӯзард бошӣ, во ачаб?!

Хонаву дарро фаромуш кардаӣ,
Марди харчоғард бошӣ, во ачаб?!

Аз кучо бошиву аслат аз кучост,
Худ чӣ сон як фард бошӣ, во ачаб?!

майи 2004

* * *

Ғайри озорат ту коре дидаӣ,
Ҳоли чони хору зоре дидаӣ?!

«Чип»-саворонро ҳамегӯӣ сано,
Заҳмати як харсаворе дидаӣ?!

Эй ки ҳастӣ фосиқи машҳури давр,
Гармии ёру каноре дидаӣ?!

Миллату ваҳдат бигӯӣ, шоиро,
Дар зимистон навбаҳоре дидаӣ?!

Ҳеч будӣ ҳамнишини бангиён,
Ваҳдати онҳо ту боре дидаӣ?!

Лаҳзае бо дӯстон мисли Гурез
Бодаву чому хуморе дидаӣ?!

БА ҲУШТАККАШ

Субҳу шому рӯзу шаб ҳуштак кашӣ,
Қач намуда ҳар ду лаб, ҳуштак кашӣ.
Ҳушт-ҳуштат мекушад охир маро,
Меканад тори асаб, ҳуштак кашӣ.

Дар чавонӣ боядат зебо шавӣ,
 Бо тамизат соҳиби дунё шавӣ.
 Лек рӯзат бигзарад бо хушт-хушт,
 Садкаи даври чавониҳо шавӣ.

То ба кай хуштак кашӣ, эй беадаб,
 Хоби мардумро паронӣ нисфи шаб.
 Фарқ месозӣ биёбонро зи шаҳр?!
 Пойтахт аст ин! На саҳрои Араб.

Пойтахт аст ин! – Макони касбу фан,
 Шаҳри зебову дилорои Ватан.
 Шаҳри илму маърифат, шаҳри адаб,
 Шаҳри шеърӯ шоирӣ, шаҳри сухан.

Рав ба кӯҳу пуштаҳо, хуштак бикаш,
 Дур шав аз шаҳри мо, хуштак бикаш.
 Подабон шав, аз қафои гову хар
 Дар адиру подачо хуштак бикаш.

Хаста шуд чон аз садои хушт-хушт,
 Мондаем андар балои хушт-хушт.
 Нозиро, боре ту ҳам каш хуштакат,
 То даво ёбад вабои хушт-хушт.

августӣ 2004

ҲАСРАТИ ҲУНАРВАР

Як замон будам миёни мардумон боэътибор,
 Бар саманди ифтихору обрӯ будам савор.
 Соҳибиззат дида худро байни ғайру ошно,
 Мешукуфтам аз фараҳ чун гул ба хангоми баҳор.
 Чун ҳунарвар дар ҳама маҳфил будам бологузар,
 Баски дар дунё бувад аз хар амал боло ҳунар.

Эҳ, ачаб овози хубу дилнавозе доштам,
Панд гуфта аз бузургон, панд мебардоштам.
Бо маҳорат, бо ҳунар, бо санъатам дар ҳар диле
Тухми ишқу меҳру шавқу завқро мекоштам.
Хизмати мардум будӣ чун пешаам шому сахар,
Шод гашта з-ин амал, будам ба дунёи дигар.

Ин замон беэътибору обрӯ гардидаам,
Дур аз қору амал, номи накӯ гардидаам.
Нест қадре чун ҳасе дигар маро дар зиндагӣ,
Чун гули пажмурдаи бе рангу бӯ гардидаам.
Мешавам бологузар дар байни мардум кай дигар?!
Ҳамчунон беқадру беқимат фитодам пушти дар.

Ку ҳамон овози хубу дилнавози ман дигар?!
Сахт беморам кунун, месӯзадам чону чигар.
Яккаву танҳо ба кунчи хона рӯи бистарам,
Нест дилсӯзе зи аҳволам бигирад то хабар.
Мондааст аз зиндагиям рӯзҳои даршумар,
Кори худро қард охир шишаи оқипадар.

сентябри 2004

* * *

Эй ки дар сол маро додарақӣ,
Ту зи дунёи адаб бедарақӣ.

Ончунон нозу такаббур дорӣ,
Ки бидозӣ ба саломам карақӣ.

Роҳ аз раҳравият меларзад,
Мезанӣ чанд касеро барақӣ.

Назди ту аблаҳи пулдор бувад
Беҳ зи сад одами нодори зақӣ.

Бигузаштӣ ҳамаро «Чип»-савор,
Ман чӣ сон бар ту расонам ҳарақӣ?!

Дида беақливу ноодамият,
Чигарам об шавад камтаракӣ.

Ба чунин ақлу фаросат, эй кош,
Ба таҳи ғор биафтӣ саракӣ.

октябри 2004

ГҶЕМ Ё НАГҶЕМ

Аз беғамии ҷонон гҷем ё нагҷем,
Аз дарду сӯзи ҳичрон гҷем ё нагҷем?!

Гаштаст меҳр кимат, камчин шуда муҳаббат,
Аз ҳуққабози даврон гҷем ё нагҷем?!

Холист чайби доно, гарчи бувад тавоно,
Пур лек чайби нодон, гҷем ё нагҷем?!

Додо Россия рафта, тифлон чӣ роҳпӯянд,
Раҳпӯиҳои тифлон гҷем ё нагҷем?!

Ҳочат нааяст гуфтан аз ҳушӯри раҳрав,
Аз мастҳои ғелон гҷем ё нагҷем?!

Чандест мош-оба хӯрдан насиби мо аст,
Аз таъми гӯштбирён гҷем ё нагҷем?!

Ҳурмат надида пирон як зарра аз ҷавонон,
Аз хулқу хӯи эшон гҷем ё нагҷем?!

Аспи ҳаромкорӣ, аспӣ ҳаромхорӣ
Эй бас бувад ба ҷавлон, гҷем ё нагҷем?!

Шеър аст рӯҳи обод, шеър аст хотири шод,
Ровӣ бувад ғалатхон, гҷем ё нагҷем?!

Савдогаре ба бозор айёр хасту маккор,
Дур аст пур зи вичдон, гӯем ё нагӯем?!

Картошкаву пиёзаш аз зар бувад гарантар,
Гарчи бувад фаровон, гӯем ё нагӯем?!

Дунёи харчу марч аст, ришвадиҳӣ ба авч аст,
Не кас муқобили он, гӯем ё нагӯем?!

То ҳаст инчунин роз, созе надорад овоз,
Эй воӣи Тоҷикистон гӯем ё нагӯем?!

АНА, Ӯ МАСТИ БА МАСТ

Назира ба суруди Хайрандеиш

Нақарот:

Ана, ӯ масти ба маст,

Ана, ӯ насти ба наст.

Ана, қадди ӯ дароз,

Ана, ояд ба шикаст.

Ана, лафзи ӯ дурушт,

Ана, бардошта мушт.

Ана, гоҳе ба шикам,

Ана, гоҳест ба пушт.

Ана, тунду дағалу дурушту бошаст омад,
Ана, як шиша арақ бубин, ки бар даст омад.
Ана, эй роҳгузар, гузар зи роҳат чаккон,
Ана, девона гурез, аз пайи ту маст омад.

Нақарот.

Ана, харчанд ки ӯ аз ин чаҳон мегузарад,
Ана, пур хорфишон, на гулфишон мегузарад.
Ана, беорию бенангию беномусӣ,
Ана, бар чор сӯ дашномкунон мегузарад.

Нақарот

Ана, бингар, ки малангею гаранг омадааст,
 Ана, бо сояи худ балки ба чанг омадааст.
 Ана, нафъе нарасад ба зиндагӣ аз буданаш,
 Ана, дар байни биринҷ ҳамчу санг омадааст.

*Нақарот***ТЕЛЕФОНАТРО БИГИР**

Раиси кори калон,
 Адлу инсоф бидон.
 Дар ғами як-ду сухан
 Умракам гашт хазон.
 Телефонатро бигир,
 Ду даҳан гап дорам.

Гӯиё пуркорӣ,
 Кори беше дорӣ.
 Набувад балки туро
 Вақт бар сархорӣ.
 Телефонатро бигир,
 Ду даҳан гап дорам.

Воқидам кори туро,
 Тарзи гуфтори туро.
 Воқидам балки каме
 Феълу атвори туро.
 Телефонатро бигир,
 Ду даҳан гап дорам.

Аз ту болой саре,
 Ё зи ту бойтаре
 Агарат занг занад,
 Як қад аз чой парӣ.
 Телефонатро бигир,
 Ду даҳан гап дорам.

Ман наям бой чу ту,
Сохиби чой чу ту.
Ё чу як дастдароз
Укдабикшой чу ту.
Телефонатро бигир,
Ду даҳан гап дорам.

Шоири сода манам,
Корафтода манам.
Ба дари арзу ниёз
Рӯй бинҳода манам.
Телефонатро бигир,
Ду даҳан гап дорам.

Эй, раиси ҳамадон,
Панди дерина бидон –
Ҳам туву ҳам ману вай
Набувад дунёбон.
Телефонатро бигир,
Ду даҳан гап дорам.

Телефон хушхабар аст,
Ё ки он дарди сар аст.
Телефони ҳама аст,
На ки моли падар аст.
Телефонатро бигир,
Ду даҳан гап дорам.

августии 2005

БА БАДМАСТ

Мастии бисёр дар қонат назад?!
Нестӣ хушёр, дар қонат назад?!

Чангу чанчол аст дар хонат мудом,
Қаҳру нози ёр дар қонат назад?!

Рӯз то шаб кӯ ба кӯву дар ба дар
Гаштани бекор дар ҷонат назад?!

Мардумон «унаст-унаст»-ат кунанд,
Ҳар гапи таҳдор дар ҷонат назад?!

Бо пичинг оранд номатро ба ёд,
Бар сарат бозор, дар ҷонат назад?!

Ҳеҷ мефаҳмӣ, ки бо ин хӯи бад
Нестӣ подор, дар ҷонат назад?!

Боядат ки камтарак одам шавӣ,
Мемури бас хор, дар ҷонат назад?!

майи 2004

ҲАМСОЯЗАНАК

Ҳамсоязанак ор надорад, чӣ кунам,
Ҷуз шӯру мағал кор надорад, чӣ кунам?!

Ғайри сухану лафзи дурушту дашном
Гапхалтаи ӯ бор надорад, чӣ кунам?!

Бо сояи худ балки ба чанг аст мудом,
Ҷуз одати нофор надорад, чӣ кунам?!

Саг вори чакад аз сахари то дами шаб,
Як гуфтаи даркор надорад, чӣ кунам?!

Накши ҳамаро меканад ӯ аз девор,
Ҷуз ғайбати бисёр надорад, чӣ кунам?!

Хоҳам, ки равад тезтар аз кӯчаи мо,
Қадре сари бозор надорад, чӣ кунам?!

Аз феъли бадаш ҳар кӣ аз ӯ бигрезад,
Як шӯи харидор надорад, чӣ кунам?!

майи 2004

ХУРДИ КАЛОНКОРИ МО

Рӯзу шаби бемалол
Дар сари нӯлам кашол.
Аз бару чар медиҳӣ
Ҳар нафасе даҳ савол.
Ақлаки бисёри мо,
Хурди калонкори мо.

Гох ту пандам диҳӣ,
Гӯӣ, ки қандам диҳӣ.
То бишавам бохабар,
Фанди дучандам диҳӣ.
Рӯбаҳи маккори мо,
Хурди калонкори мо.

Кай ту гапи мо кунӣ,
Гуфтае иҷро кунӣ?!
Сарбасарӣ гар ғалат,
Кори худатро кунӣ.
Эй ту, на даркори мо,
Хурди калонкори мо.

Чашм намоӣ ало,
Менигарӣ чун бало.
Мехӯрадам чашми ту,
Раҳм намо бар ако.
Ҳолати душвори мо,
Хурди калонкори мо.

Душмани мой магар,
Гашта ба мо сарбасар?!
Ман зи ту пӯшидаам
Куртаяке пештар.
Додари нофори мо,
Хурди калонкори мо.

Гов дарояд, зи чо
 Гӯсала хезад ба по.
 Лек чу мо омадем,
 Мурда туй чо ба чо.
 Аблаҳи тайёри мо,
 Хурди калонкори мо.

Пой ба лою гилӣ,
 Ронда зи ҳар маҳфилӣ.
 Баски ба лафзи қабех
 Қотили ҳар як дилӣ.
 Дар кафи по хори мо,
 Хурди калонкори мо.

июни 2004

ТАБРИКИ АРҶСУ ДОМОД

(нимҳазлу нимҷидӣ)

1

Арҷси зебо,
 Эй шоҳ-домод!
 Ин рӯзи шодӣ
 Табрикатон бод!
 Бошед доим
 Савори «Чайка»!

2

Лайлову Мачнун
 То дер бошед,
 То охири дам
 Бомехр бошед.
 Андар муҳаббат
 Созед пайка!

3

Кам нею ғам не—
Пуркачча гардед.
Сохиб ба даҳ-то
Шаҳбачча гардед.
Баҳри дифоътон
Бошанд шайка!

4

Таншон сиҳат бод,
Бедард бошанд.
Як рӯз бинед,
Худ мард бошанд.
Анде бимонанд
Тан таҳи майка!

5

Чун мавчи дарё
Пуршӯр гарданд,
Бонангу номус,
Пурзӯр гарданд.
Ҳар як кадомаш
Пӯшад фуфайка!

6

Чашми бадон кӯр,
Бошед масрур.
Асло нагардед
Аз якдигар дур.
Маҳкам бимонед
Чун болту гайка!

майи 2004

ОЛИМ

Бадикқат кори илмии ту хондам,
 Агарчи се шабу рӯзам бишуд сарф.
 Қатор овардай гуфти дигархо,
 Чӣ гуфти худ?! Нафаҳмидам ягон ҳарф.

ДУХТУР

Чарроҳ лозим омад беморро ба ногоҳ,
 Дар як замон бибурданд ўро ба пеши чарроҳ.
 То нархи «заҳмат»-ашро чарроҳ кард маълум,
 Бемор чон супурди аз сӯзу дарди чонкоҳ.

НОЗИР

Худоё, гулӯ гумроҳам насозӣ,
 Гирифтори ғаму оҳам насозӣ.
 Ба ҳар як мушкили раҳ оварам тоб,
 Дучори нозирӣ роҳам насозӣ.

НОТИҚ

Қадду басту рӯи зеборо бубин,
 Нотиқи гӯёву барноро бубин.
 Беғалат лекин нахонад шеъраке,
 Дилфиребиҳои дунёро бубин.

МУАЛЛИМ

Як замон будӣ ту соҳибобрӯ,
 Эркаи даврон будӣ, бегуфтугӯ.
 Ин замон, ки қадри ту барбод дод,
 Садкаи як ҳарфи некӯи ту бод!

ТОЧИР

Надидам моли арзонат
Ба чуз номусу вичдонат.

ОВОЗХОН

Гахе ларзад миён, гаҳ дасту поят...
Биларзад балки ҳар узви вучудат.
Сафедӣ дорад он чоки гиребон,
Танат тарғиб сози ё сурудат?!

БОЧДОР

Боҷ гирӣ аз газету аз китоб,
З-оташу боду зи хоку ҳам зи об...
Ҳеч дар умрат ту боре кардай
Боҷи Қасри бошукӯҳеро ҳисоб?!

ҲОҶӢ

Нисфи дунёро намудӣ тай,
То занӣ бо санг шайтонро.
Дар ҳамин чо чашм бикшо, бин,
Сангу шайтон кам бувад оё?!

КОСАЛЕС

Ҳамегӯянд хулқи зишту бадро
Дар он дунё суолеву ҷавоб аст.
Гумонам, чун гуноҳи сахту вазнин,
Гуноҳи косалесон дар ҳисоб аст.

ДУРҶА

Ҳам занӣ дар наълу ҳам дар пошна,
То ба кай дурӯягиҳо мекунӣ?
Олам аз дастат ба фарёд омада,
Кай ту охир тарки дунё мекунӣ?!

ТАРДОМАН

Панд мегӯӣ ба мардум ҳар замон,
Беибову боғуруру ман-манӣ.
Пандҳо аз исмату покизагӣ,
Гӯиё яктои халку меҳанӣ.
Мо чӣ сон бар панди ту бовар кунем,
Чун ҳамедонем, худ тардоманӣ?!

САРВАР

Дӯш будам шоҳиди тӯе калон,
Косагул гуфто ба гӯши сарваре:
– Ҳазратам, чун мешавад гар ин замон
Нутқ ронӣ ду даҳан чун раҳбаре?
Таҳният гӯӣ арӯсу шоҳро,
Тӯӣ гардад пуршукӯҳу дигаре.
Гуфт сарвар: «Садқаи номат шавам,
Эй маро дар ҳар ду дунё додаре.
Қои ман худ ҳар чӣ мегӯӣ, бигӯ,
Ман ҳаметарсам зи лафзи модарӣ».

ЧОПЛУС

Гарчи бо нодонияш машхур аст,
Гарчи аз ақлу фаросат дур аст.
Зина-зина меравад боло, бубин,
Чоплусе ки ниҳоят зӯр аст.

ПЛЕФТА

Тану чонам ту хӯрдастӣ, плефта,
Ду гӯшамро ту бурдастӣ, плефта.
Зи шодӣ се шабу се рӯз нӯшам,
Шунидам чун ту мардастӣ, плефта.

САРДОР

Ба ҳукмаш як идора рост истад,
Агар андак бичунбонад лабашро.
Валекин чун бадар шуд аз идора,
Занаш ҳатто намегирад гапашро.

ТОЦИРИ ИМОН

Рӯза омад, гӯшт қимат шуд,
Рӯза рафт, арзон нашуд дигар.
Пас бигӯ, эй тоҷири имон
Муслиме бошад зи ту беҳтар?!

ТАНПАРВАР

Каҳ зи мардум, коҳдон аз мардум аст,
 Мехӯриву мехӯриву мехӯрӣ?!
 Ё худат бар гӯшт бурда биспарӣ,
 К-ин қадар фарбеҳкуну танпарварӣ?!

ГУЛ БАРИ ЁР ЗЕБАД

(аз сурудҳои худбофтаи ҳофизон)

Гул бари ёр зебад,
 Мурданивор зебад.
 Бар сари чуфти имшаб
 Гуфтугузор зебад.

Неъматӣ рӯи хон бин,
 Нуқлу каботи чон бин,
 Байни ҳазор неъмат
 Шиша қатор зебад.

Як сӯ шуда тағо маст,
 Як сӯ шуда дадо маст.
 Хешу табори моро
 Чашми хумор зебад.

Рақси варо ту бин соз,
 Карда ду чашми худ боз.
 Пул чӣ, ки чони худро
 Соз нисор, зебад.

Сард бувад зимистон –
 Жолаву барфу борон.
 Тӯйи арӯсу домод
 Фасли баҳор зебад.

Косагули зиёфат,
Хаста шуд аҳли санъат.
Шоҳу арӯси моро
Бӯсу канор зебад.

Соҳиби тӯй, дидӣ,
Базми маро шунидӣ.
Заҳмати ман мабин кам, –
Як-ду ҳазор зебад.

августу 2004

ТОЦИКИ НАВ

Субҳ шуд. Аз хона берун меравам,
Меравам не, балки кам-кам медавам.
Эй, чӣ мепурсӣ кучо дорам шитоб,
Дар ғазаб аз пурсупосат мешавам.
Худ хайронуме!

Гоҳ бинӣ, дар ба дар гардидаам,
Гоҳи дигар Бар ба Бар гардидаам.
Маст гашта аз шароби ройгон,
Хонумеро ҳамсафар гардидаам.
Саргардонуме!

Меравам бе мақсадеву сар-сарӣ,
Кардаам гум лафзи хубу дилбарӣ.
Нест рӯзе то наранҷонам диле,
Феъли ман монанд бар феъли харе.
Ё худ онуме?!

Нест аз ман бар ягон кас манфиат,
Балки беорам қабат андар қабат.
Кӯдаку зан кай ба ёдам мезанад?
Мон ту ҳолӣ як сӯ нафъи чамъият.
Бевиҷдонуме!

Гов, шаб шуд, оғилаш ояд агар,
Нисфи умри ман гузашт аз пушти дар...
Эй, махон бар гӯши ман ин кадр панд,
Бобии ман мешавӣ ё ки падар.
Худ медонуме!

Тоҷики нав гуфтӣ? Оре ин манам,
Қабри баъзе кӯҳнаҳоро меканам.
Дур шав аз пеши роҳам зудтар,
Мемурӣ дар ҷо-г, агар муште занам.
Сарвайронуме!

октябри 2004

ПАРЕШОНИЯҶО

Эй чаноб,
Хез аз хоб.
Дасту рӯ
Шӯ ба об.
Пули худ
Кун ҳисоб.
Бозор рав
Бошитоб.
«Ҳар чӣ мечӯӣ, бичӯ»,
Ҷуз китоб.

* * *

Аҳмад доим грип аст,
Тошмат савори ЧИП аст.
«Тоҷики ман, зинда бош»!

* * *

Эй аҳли бозор,
Хонед қисса:
Маҳкам ба ду даст
Доред киса.
Хушёр бошед,
Омад милиса.
«Тоҷикистони советӣ ҳамчу як гулдаста аст».

* * *

Яке ғоратгару дузд аст,
Дигар шаш моҳ бемузд аст.
«Тамошо кун, азизам, сарзамини Тоҷикистонро».

* * *

Чу он хонае, ки надорад свет,
 Дареғо, ки гум кардам авторитет.
 Надорам ба киса пули пучаке,
 Ту бошӣ бигирӣ сӯма бо пакет.
 Ман имрӯз дар раҳ пиёда равам,
 Зи дорой ҳастӣ савори ракет.
 Ривоч аст бар кору бозори ту,
 Маро кору бозор бошад клет.
 Туву айшу ишрат, туву сайругашт,
 Ману корубори газету макет...
 «Бар ҳукумати мо офарин».

* * *

Барои Тӯрахон Аҳмадхон

Як парчаро сад бор ту
 Мехонӣ бо такрор ту.
 Баъд онро рӯи сахна мебарӣ,
 Шашмоҳа ойликат
 Бо нӯги чилликат
 Нарезонда мекунӣ ғун,
 Ночаконда мекунӣ ғун.
 Баъд як рӯмоли бинӣ мехарӣ.
 «Дилакат зардоб шуд аз чак-чақи бофандагӣ».

* * *

Иттиҳоди нависандагони мо
 Дар ҷаҳон ягонаву тоқ аст.
 Лек бинӣ: ҳар узви нодораш
 Ҳамчу ҷӯбе зи гушнагӣ қоқ аст.
 «Тавоно бувад ҳар кӣ доно бувад».

* * *

Эй Боқӣ, Боқӣ,
 Сарат бе тоқӣ.
 Фарбеҳ нею
 Чаро ту қоқӣ?

Чунки зи аввал
Бошй зуқоқй.
Назук ту бисёр,
Накун чатоқй.
Бирав ба бозор,
Бишав бизнесмен.
«Субҳ дамиду рӯз шуд».

* * *

На свет асту на газ ҳасту на об,
Бел ёбу раву гӯратро бикоб.

* * *

Омад зимистон,
Попӯш надорам.
Шуд барфу борон,
Сарпӯш надорам.
Надорам ҳезум,
Балки ягон сӯм.
Дар зиндагонӣ
Моем раҳгум.
«Тоҷикистонро дигар қисмат макун».

* * *

Муаллим бо боевик сарбасар кӯфт,
«Худоё, аз балоҳоят ниғаҳ дор».

* * *

Дирӯз рафтам
Қабули вазир,
Буд баски корам
Бисёр ҷазир
Ҷои гирифта
Дасти мани пир.
Нешам бизад ӯ
Дар сина чун тир.
«Бекул суханат асар надорад».

* * *

Чошида атр
Рафтам театр.
Тори сарам
Бигрифта чатр.
Ёдам омад
Ин якта сатр:
«Буз дар ғами чон асту кассоб дар ғами чарбу».

* * *

Зани варо бин,
Чарчинфурӯш аст.
Худи варо бин,
Бензинфурӯш аст.
Додарашро бин,
Резинфурӯш аст.
Баччаашро бин,
Мошинфурӯш аст.
«Фурӯғи субҳи доноӣ китоб аст».

* * *

Мекашам нос,
Бепурсупос,
Мекунам туф
Рӯи палос.
«Ҳоки Ватанам сурмаи чашмони ман аст».

* * *

Ахир ба мақсад расид,
Хараш аз ҷӯбор парид.
Лекин худааш напарид.

* * *

Эй садафдандон,
Эй пистадаҳон.
Эй абрӯкамон,
Эй мӯрмиён.
Эй роҳати чон,
Сад сӯм маро дех!

* * *

Меравад поезд ба роҳаш,
Кабӯтар дар ҳаво пар мепаронад.
Қадаҳро аз арақ лабрез созед,
Чуноне кумрӣ аскар мепаронад.
«Эй дили ман, бо умед зинда бош!»

* * *

Ин паҳлавонро бингаред,
«Дар тан либоси сап-сафед»,
Дар сояҷои ғафси бед,
Бо сад ҳавас, бо сад умед,
Сақичфурӯшӣ мекунад.

* * *

Додарам,
Додарам.
Лоғарам,
Лоғарам.
Пур бикун
Соғарам.
Ё бикӯб
Бар сарам.
«Ачаб расмест расми одамизод».

* * *

Дунё вафо надорад,
 Як каф садо надорад.
 Бо пулпарастихояш
 Ёрам баҳо надорад.
 Биё, равем з-ин чо.

* * *

Туро бообрӯ гуфтам, хато кардам,
 Туро зан, хеш шӯ гуфтам, хато кардам.
 Туй он дилбаре, ки обрӯят нест,
 Туй он дилбаре, ки ҳеч шӯят нест.

* * *

Дӣ бо даҳ ҳазор
 Рафтам ба бозор,
 То кунам харид
 Аз баҳри он ёр.
 «Хат ғалат, маънӣ ғалат, иншо ғалат, имло ғалат».

* * *

Булбул зи боғ рафт,
 Бо сад ҳазор доғ.
 Боғ аст сад фисад
 Дар ихтиёри зоғ.
 Аз субҳи содиқам
 Паймонаро суроғ.
 Эй гулбадан, биё!

* * *

Чон, эй тағо,
 Гӯшам намо.
 Як боракак
 Чашмат кушо.
 Гир камтарак
 Дасти маро...
 «Рӯди ман, олам дигар шуд, ту ҳамон астӣ, ҳамон».

* * *

Маро як мулки афтоврез бошад,
Пиёзаш чун қаланфур тез бошад.
Дар он себ аст дар шохи дарахтон,
Вале харбуза дар полез бошад.
«Биё, то як даме як чо нишинем».

* * *

Дӯш маро ёр буд,
Дилбари Фархор буд,
Ду карат ду чор буд.
Ҳоли маро ранҷ ҳаст,
Дилбарам аз Ванҷ ҳаст,
Ду карат ду панҷ ҳаст.

* * *

Ту аз ГАИ-ӣ
Ё аз ВАИ-ӣ,
Ҳар кас, ки бошӣ,
Як сӯмтарошӣ,
Сӯм метарошӣ.

* * *

Қадаш дароз аст
Ранги сафедор,
Даҳонаш воз аст
Ба монанди ғор.
Чашмакони ӯ
Чун светофор.
Дорам тамошо
Чамоли он ёр.
«Навбати мову тамошо бигзарад».

* * *

Вақте ки дидам
 Карру фари ту,
 Аммомаро бар
 Тори сари ту,
 Бовар намудам
 Бар ҳочигият.
 Вақте ки беист
 Лаб мекушудӣ,
 Аз ҳар хусусе
 Гап мекушудӣ,
 Бовар намудам
 Бар гоцигият.

* * *

Арӯси мо арӯс аст,
 Дар ҷанг чун хурӯс аст.
 Тӯй муборак шавад!

* * *

Аҷоиб як суҳанвар Тӯрахон аст,
 Ки доим дар замини осмон аст,
 Худаш дар пойтахту пош дар Кангурт мегардад.

* * *

Моҳӣ монад дур аз об, мемирадо,
 Бо дусад ранҷу азоб мемирадо.
 Монд дар ин давраи озоди мо
 Он ки бе пулу ҳисоб, мемирадо.
 «Ёд бод он рӯзгорон, ёд бод!»

* * *

Хук барин фарбеҳ будам, монанди сағ гаштам хароб,
 «Ҳечро ҳар чиз кардӣ, зинда бош, эй Инқилоб!»

* * *

Яке зи поин,
Дигаре аз нӯҳум этаҷ,
То нисфишабӣ
Доранд ваҷ-ваҷ.
«То тавонӣ, дӯстонро гум макун».

* * *

Як чавоне хонумашро
Роҳ мепояд.
То расад он хонумаш, беист
Семичка хояд.
«Чавонон ояндаи моянд».

* * *

Мекашад банг,
Ду чашм танг.
Раҳгузарро
Мезанад санг.
«Тоҷикистон – қону чонон».

* * *

Яке аз луқмаи ҳарром,
Дигар аз одами бадном,
Яке аз занчабилу сир,
Дигар аз тӯпу танку тир,
Яке аз пиваю аз нос,
Дигар аз дуди попирос...
Буд қимоб.
Вале Аҳмад қимоб аст
Аз китоб.

* * *

Задам як санг бишкаст даҳ тиреза,
«Гумон набаред,
Ки ман хурд астам».

* * *

Гарчи чанде нодонам,
 Вале инро бидонам,
 К-аз зӯри ахлотрӯба
 Раҳ гашта наметонам.
 «Республикаи ман»!

* * *

Эй крокодил!
 Туй сангиндил.
 Гушна мондам гуфта, ту
 Охуро бурдӣ фуру.
 Ин магар одамгарист?!

* * *

Дар соли наваду нӯх
 Мебароям тори кӯх.
 Мекунам чар
 Санги маҳшар
 Бар касе, ки қарздорам з-ӯ.

* * *

Барои Қиёмиддин Чақал

Соли Харгӯш аст имсол,
 Иншооллоҳ!
 Дег дар чӯш аст имсол,
 Иншооллоҳ!
 Худо хоҳад, яки ту мешавад ду!

* * *

Менишинад чорзону дар лаби ов
 Модагов.
 Мехӯрад гӯё ки болаззат палов
 Иванов...
 «Нон бошад, суруд ҳам мешавад».

* * *

Ў асосан одами қишлоқ буд,
Бо бузу гову хару тайлоқ буд.
Ҳоло, ки ба шаҳр аст,
Гўй лаби баҳр аст,
Таги турсук мегардад.

* * *

Эй духтарак, наздам биё,
Аз аспи нози худ фаро.
Сад долларак дорам баро-т,
Боз о, ба оғўшам даро!
«Доллар бародар-рахнамо»!

* * *

Чй сап-сафед мўят,
Чй сип-сиёҳ рўят.
Мурдам дар орзўят.

* * *

Ачаб дуздист дар ин давру даврон,
Душанбе – пойтахти Тоҷикистон.

* * *

Алй шашлик фурўшад,
Дар дасти Чон китоб аст.
Алй чу хук фарбех,
Чон ранги сағ хароб аст.
«Биё, ба мактаб равем»!

* * *

Ду дўст бо ду ҚИП
Дар байни чорсў
Истода рў ба рў,
Он як зи дигаре
Аз баъди пурсупос,
Пурсидааст нос.
«Эй бародар, хоки поят тўтиё»!

* * *

Ман Гурезам, ман Гурезам, ман Гурезам,
Аз касе, ки пул надорад, мегурезам.

* * *

Ачаб хушрӯй дар тӯяш сухан гуфтам,
Намедонам, ту гуфти ё ки ман гуфтам.

* * *

Ҳавои тоза бӯи тоза дорад,
Бародар, дуздӣ ҳам андоза дорад.

* * *

Ғарқам ба баҳри водка,
Даркор нест лодка.

* * *

Ҳамчу он деве, ки чонаш дар даруни кӯза аст,
Чони садри мо бувад дар дасти сардори дигар.

* * *

Муаллим дар кучову ку саводаш,
Кӣ хонад Ҳофизу орад ба ёдаш?!
Ба омӯзиш кунад гар баччае майл,
Расед, эй «аҳли маърифат» ба додаш!!!

* * *

Ба пешат мегузарам се сабад сӯм,
Агар як бор бинмой табассум.

* * *

Ман агар дар ванна бошам, ғам надех,
Пул агар мевода бошӣ, кам надех!

* * *

Ба ҷои он ки хонӣ ту
«Агар ғам лашкар ангезад...»
Бихондӣ ту
«Агар лашкар ғам ангезад...»
Ба базмат чамъ кардӣ пули бисёре,
Илоҳӣ, пулҳои чамъкарда аз сарат монад.

* * *

Ба ҳар маҳфил туй воиз,
Агарчи нестӣ чоиз.
Туро ботин дигар, ҳарфат дигар ҳаст,
Худоё, пахш созад ҷисми ту поиз.

* * *

Доданд туро вазифа, эй дӯст,
Гарчи бувад ин латифа, эй дӯст.
Ту кор наю хумор дорӣ,
Ҳастӣ ба ғами Шарифа, эй дӯст.

* * *

Эй духтарак, эй духтарак,
Рафтем ҳар ду як ба як.

* * *

Ҷони ман, аз нафақа
Беш бошад садақа.

* * *

Эй он ки балетро ту варзиш гуфтӣ,
Войи туву аз балету войи варзиш.

* * *

Носи ту аз даҳанат пош шавад,
Хӯрдагиат ба танат ош шавад.

* * *

Мехоҳӣ бичунбонӣ,
Чунбонда наметонӣ.
Пас аз чӣ ту мечунбӣ?!
Бисёр начунбу хон!

* * *

Ҳар замон моро суханҳо ёд бод,
Бас суханҳо дар ватанҳо ёд бод,
Дар ватанҳо аз даҳанҳо ёд бод,
Лақ-лақи ҳамсоязанҳо ёд бод!

* * *

Кай манам дар ҷустани айби касон
Чун туе, эй ровии ҳардамкучо?!
Лек як айби туро мегӯям –
Худат хушрӯ,
Қадат хушрӯ.
Либос хушрӯ,
Ду абрӯи чу дос хушрӯ.
Лабат хушрӯ,
Гапат хушрӯ,
Туро ҳар як ваҷаб хушрӯ...
Пас кучо айби ту бод?!
Азбаски ту шеърро надонӣ,
Айби ту ҳамин, ки шеър хонӣ!

ҲОФИЗ¹

(Қиссаи манзум)

Оғоз

Эй қалам, эй чӯраи деринаам,
 Ҳамнишину ҳамдами бекинаам.
 Аз ғаму дарди дили ман бохабар,
 Шодио хурсандиамро ҳамсафар.
 Эй рафиқи ҳам шабу ҳам рӯзи ман,
 Эй забони чумла дарду сӯзи ман,
 Ҳар ду бо ҳам ошнои чонием,
 Номчӯ дар ин чаҳони фонием.
 Боз о, гӯем ҳар ду қиссае,
 Аз ҳадиси рӯзгорон ҳиссае.
 Қиссаи як ҳофизи «номии» халқ,
 Гӯиё бо санъаташ «ҳомии» халқ.
 «Ҳақталошу ҳақнигоҳу ҳақназар»,
 К-ӯ бувад дар ҳар кучо болоғузар.
 Қиссаи як ҳофизи бекораро,
 Рӯзу шаб аз пушти пул овораро.
 Кору бору хулку атвори варо,
 «Санъат»-у ҳам лаҳну гуфтори варо.
 Як ба як рози варо ифшо кунем,
 Аз хамираш мӯйро пайдо кунем.
 Ку бубинем, ӯ чӣ сон санъатвар аст,
 К-ин қадар машҳури ҳар кӯву дар аст.

Ҳасратӣ

Ном дорад ҳофизи мо Ҳасратӣ,
 Дур аз одобу бошад як чатӣ.
 Раҳ равад, болофуку мағрур ӯст,
 З-одамиву хоксорӣ дур ӯст.

¹ Ҳофиз – сароянда, овозхон, гӯянда.

Ҳасрати мо кашад сар то фалак,
 Гӯиё ки бошад устои «Фалак».
 Дур аммо аз китобу дафтар аст,
 Ақли ӯ аз ақли кӯдак камтар аст.
 Эй бародар, хубтар гар бинияш,
 Тоза карда бал натонад бинияш.
 Фух кашад беист ҳамчун кӯдаке,
 Лек байни «мухлисон» бошад яке.
 Дар гумонаш кори осон санъат аст,
 Ҳофиз асту халқро дар хидмат аст.
 Корчаллоне вале мохир бувад,
 Гӯлу гумраҳ гарчи дар зоҳир бувад.
 Меравад бар тӯй ҳар шаб ӯ қариб,
 Бо усулу корсозии ачиб.
 Як усулашро ҳикоят мекунем,
 Андаке гарчи шикоят мекунем.

Кайк дар пӯстин

Паҳн шуд овозае дар як дамак,
 Рафт ин овоза то гӯши фалак:
 «Тӯй дорад Отабойи номдор,
 Тӯй дар қишлоқи бобояш – Баҳор.
 Отабойе, ки ҳама бишносадаш,
 Обрӯву эътиборе бошадаш.
 Отабойе, ки ба рӯи мансаб аст,
 Халқ андар хидматаш рӯзу шаб аст.
 Оламе аз ҳиммати ӯ комёб,
 Баски пулашро намебошад ҳисоб.
 Пули ӯро бехато гар бишмарӣ,
 Бемуҳобо, ними дунёро харӣ.
 Косабардораш ба ҳар кунчу дар аст,
 Ҳам чавону пир, ҳам зан, духтар аст...»
 Чун расид овоза то санъатварон,
 Чумлагӣ гаштанд бечову макон.
 Дилфигору беқарору беҳисоб,
 К-ӯ киро ҳофиз намояд интиҳоб.

Чарх мегаштанд дар деҳи Баҳор,
Гирди хони Отабойи номдор.
То ки бошад дар нигоҳи ӯ буванд,
Ҳофизи тӯйи калони ӯ шаванд.
Ҳар кӣ худро пешакӣ ҳофиз бидид,
Дастагул аз боғи уммедаш бичид...
Ҳасратӣ ҳам з-ин хабар гардид шод,
Кайк андар пӯстини ӯ фитод.
«Дар қатори тӯйгардони дигар,
Ки буванд онҳо яқин бологузар.
Ҳамчу ҳофиз низ ман бояд равам,
То ки соҳиб пули бисёре шавам...»
Бо чунин андешаҳо хобаш набурд,
Ӯ зи беҳобӣ қарибе, ки бимурд.
Фикр карду фикр карду фикр кард,
Се шабу рӯз ӯ Худоро зикр кард.
«Ёфтам!» гӯён ба ногаҳ дод гуфт
Ончунон, ки ними дунёяш шунуфт.
Завҷааш як қад парид аз хоби ноз,
Зуд пеши шавҳараш омад ба тоз.
«– Ҳой мардак, нисфи шаб доде задӣ,
Ин қадар аз чист фарёде задӣ?
Ҳасратӣ гуфто, ки «эй чону чигар,
Эй зи қору бори дунё беҳабар.
Тӯй дорад Отабойи номдор,
Тӯй дар кишлоқи бобояш – Баҳор.
Ҳофизи ин тӯй бояд ман равам,
То ки соҳиб пули бисёре шавам».
«– Хайр, хезу рав, вале додат зи чӣ?
Нисфи шаб ин кадр фарёдот зи чӣ?
Чони манро рӯи қаф кардӣ қариб,
Кӯдакамро талхақаф кардӣ қариб».
«– Гап дар ин ки нестам ман даъватӣ,
Дар қатори ҳофизони савлатӣ.
Ёрият даркор, қурбонат шавам,
Ҳар чӣ мегӯӣ, ба фармонат шавам.

Котиба дорад ба ном ӯ Гулнамуд,
 Ҳо, ҳамоне ки туро ҳамсинф буд.
 Хезу рав пеши дугона-т ин замон,
 Беҳабар созед ҳар ду як забон.
 Нест садре котиба-шро нашнавад,
 Гирди ӯ парвона ҳатман мешавад...
 То ки ман ҳам тӯйи ӯ даъват шавам,
 То ки ман ҳам соҳиби иззат шавам.
 Ҳар чӣ гӯй, пас муҳайё мекунам,
 Чаннати афсона барпо мекунам».
 Завҷааш Оим, ки ними шӯ-ш буд,
 Хоҳишашро зуд иҷро менамуд.
 Пеши рӯ овард ин дам Отабой,
 Ин замон дигар бидидӣ қасру чой.
 Ин замон худро бидидӣ бойтар,
 Ин замон будӣ ба дунёи дигар.
 Ин замон медид худро ҚИП-савор,
 Мӯҳраҳо дар гарданаш зебо қатор.
 Зуд шуд аз пушти гуфти Ҳасратӣ,
 То биёбад пули муфте Ҳасратӣ.
 Зулфҳои хешро ӯ шона кард,
 Хешро зебогули якдона кард.
 Зебу оро дод монанди арӯс...
 Субҳидам. Ҳангоми фарёи хурӯс,
 Раҳсипар шуд чои кори Отабой,
 Чои кори бобарори Отабой.
 Аз дугона-ш пештар он чо расид,
 Отабой аввал рухи ўро бидид.
 Карда буд хуршед чашмаш гӯй кӯр,
 Даст бигрифти ҳудахро ӯ ба зӯр...
 Ҳамчунон афсонаи «Буду набуд»
 (Ончуноне ки надидӣ Гулнамуд),
 Ҳар ду бегар ворида дафтар шуданд,
 Гӯйё кайҳо шиноси ҳам буданд...
 Ҳасратӣ даъват шудӣ ҳофиз ба тӯй,
 Ҳа! Ҳамоне хеш мепиндошт шӯй.

Тўй

Тўйи зўри Отабойи номдор
Шуд бапо дар деҳи бобояш – Баҳор.
Инчунин тўйе касе нодида буд,
Гўй одам аз ҳаво борида буд.
Чой як-як ҳар шикамба мегирифт,
К-аз яки он наҳр дамба мегирифт.
Ҳавлию дар пур шуданд аз тўҳфаҳо,
Тўҳфаҳои нодире киматбаҳо.
Нисфи шаҳр омад ба кишлоқи Баҳор,
Тўйи зўри Отабойи номдор...
Мардумон чун ҳар кӣ чо бар чо шудӣ,
Тўйи шаҳрӣ байни деҳ барпо шудӣ.
Баъди андак гуфтугӯву чақ-чақе,
Баъди хеле лақ-лаки садри лақӣ,
Навбати базму суруд оғоз шуд,
Навбати савту навову соз шуд.
Аввалан як ҳофиз маҳбуби халқ,
Беҳтарину хуштарину хуби халқ.
Ҳофизе, ки аслан ӯ ҳофиз будӣ,
Базмаш аз шеъри тари Ҳофиз будӣ.
Аз таҳи дил бар сурудан сар намуд,
Дар сурудаш хешро гум карда буд...
Сад дареғо, ки касе гўшаш накард,
Лаззате дар чону дар ҳушаш накард.
Ҳар кадоме банди айшу нўш буд,
Ҳар кадоме лаққиву каргўш буд.
Дид чун он ҳофиз овозадор,
Мухлисеаш нест дар деҳи Баҳор,
Ду сурудашро ба зўр анҷом дод,
Эҳтироми хешро оварда ёд.
Ҳофизе дигар, к-аз ӯ камтар набуд,
Мисли ӯ хушлаҳну зебо месуруд.
Бар чунин ҳолат задӣ, бечора, низ,
Базмро анҷом додӣ низ тез.
Лек вақте Ҳасратӣ навбат гирифт,

Гӯиё ки «ҷони нав» санъат гирифт.
 Ҷумлаи асбобҳо барқӣ буданд,
 Созҳо ғарбиву на шарқӣ буданд.
 Шуд баланд овози ҳофиз бедарак,
 Ҷои як шаш шаш карат мегуфт як.
 Гоҳ аз бар, гоҳ аз чар месуруд,
 Гоҳ чун буз, гоҳ чун хар месуруд.
 «Шеърхояш» дар китобе бал набуд,
 Дар забонаш ҳар чӣ омад, месуруд.
 Мардум аммо гашта будӣ ширакайф,
 (Ҳайфи ин мардум, ҳазорон ҳайф, ҳайф.
 Аз кучо донист, ки «ҳофиз» чӣ гуфт,
 Пул агарчи ҷамъ меовард муфт).
 Ҷумлагӣ якборагӣ рақсон шуданд,
 Тӯда-тӯда ворида майдон шуданд.
 Дар табассум гашт балки мизбон,
 3-ин гирифт илҳами хуш Таннозхон.
 Рақс-рақсон гирди ӯ парвона шуд,
 Резиши пул дидаву девона шуд.
 Рехтӣ пул мисли барғони ҳазон
 Ё чу барфе аз фарози осмон.
 Монда буд Таннозхон дар зери пул,
 Баски будӣ байни ғулон якта гул.
 Пур ҳамегардид дастонаш зи пул,
 Балки пур чоки гиребонаш зи пул.
 Бурда пеши Ҳасратӣ мерехт, боз
 Рақс-рақсон гашта меомад ба ноз,
 Ҳасратӣ 3-ин манзара гул-гул шукуфт,
 Дар даҳонаш ҳар чӣ меомад, бигуфт.

*«Хушрӯяку хушӣ ту,
 Арӯси дилкашӣ ту.
 Мекушад охир мара
 Пашми таҳи каши ту.
 Тӯй муборак шава,
 Шӯй муборак шава!*

*Домод дилфиребай,
Қадакуш қадди себай.
Пурпулу бодавлатай,
Гарчи беҳад безебай.
Хурӯс муборак шава,
Арӯс муборак шава!*

*Отабойи номдор—
Соҳиби деҳи Баҳор.
Рақсу бозиро бимон,
Рафта зи нав пул биёр.
Замин муборак шава,
Келин муборак шава!*

*Бар ҳама хешу табор,
Бар ҳама деҳи Баҳор.
Эй кошки бимонад
Ин суҳанам ёдгор:
Талош муборак шава,
Ош муборак шава!»*

Ҳасратӣ дусоатӣ се бор хонд,
Гаштаву баргаштаву такрор хонд.
Халқи деҳ, ки гирди ҳавлӣ рост буд,
То ханӯз аз пас тамошо менамуд.
То бубинад ҳофизони номвар,
Бишнавад овозашон бори дигар. —
Бори дигар мисрае аз Мавлавӣ...
Ё суруде аз суҳангӯи наве...
Лек дигар рӯи онҳоро надид,
Як гул аз боғи умеди худ начид.
Ҳар ду кайҳо рафта буданд аз Баҳор,
Аз чунин базми харобу бебарор.
Алғараз бо ҳоюҳую айшу нӯш,
Субҳидам гардида меҳмонҳо ҳамӯш.

Масти ғелон гўшае буд мизбон,
 Тўй охир гашт бо шўру фиғон.
 Бори аввал деҳ чунин як тўй дид, –
 Чуз фаросат чумла чизаш мерасид.

Таксими даромад

Дастаи шогирдҳои Ҳасратӣ –
 Аз Алоча то Кадую Касратӣ,
 Ҳамчуни Таннозхони нозанин,
 Шавҳараш – он дафнавози бехтарин –
 Дафзана, ки номи ӯ Дармонда буд,
 Ҳасратӣ ӯро «бародар» хонда буд.
 Чой бигрифтан дандар як дара,
 Гўшае дар чои зебоманзара.
 Рӯи сабза хони нав густурда боз,
 Ранги тўй аз нав варо бинмуда соз.
 Ҳар кадом он чӣ ғанимат доштанд,
 Рӯи дастархон ҳаме бигзоштанд.
 Айшу ишратшон зи нав оғоз шуд,
 Ҳар кадоми ӯ баландовоз шуд.
 Ҳар кадомаш табли шодӣ мезадӣ,
 К-ин чунин пули пуре ғун омадӣ.
 Вақти «таксими даромад» даррасид,
 Пешакӣ ҳар як худаширо бой дид.
 Пули дандар рӯймолак бастаро
 Ночаконда яктааширо, чо ба чо
 Ҳасратӣ дар байн бояд мениход,
 Пеши чашми чумла онро мекушод.
 Баъди оне, ки ҳама кардӣ ҳисоб,
 Аз ҳақи худ ҳар кӣ мешуд комёб.
 Ҳар кадом аз рӯи кадру қиматаш,
 Қадри чоҳу кадри зўру меҳнаташ
 Ҳаққи худро мегирифт аз Ҳасратӣ,
 Аз Алоча то Кадую Касратӣ.
 Лек марди сода набвад Ҳасратӣ,
 Нағз донад хуб аз бад Ҳасратӣ.

Нисфи пул Таннозхонро дода буд,
Нисфи дигар дар камар чо дода буд.
Кисаҳояшро чапагардон намуд,
Ҳамраҳонашро бaсе ҳайрон намуд.
Монда будӣ маблағи ночизу кам,
Балки тақсимаш намеарзид ҳам.
Ҳар кадомаш дидаи хайрат кушод,
Яъне ҳаққи заҳмати мо бурд бод?!
Ҳасратӣ 3-ин чашмҳо маъно гирифт,
Дар ғазаб омад, пас онҳоро бигуфт:
« – Аз чӣ чашми хешро кардед ало,
В-аз чӣ мешӯред монанди бало?
Ҳофизи номӣ шумо не, ин манам,
Аз шумо ман бештар чон меканам.
Инчунин тӯйи калон ман кофтам,
Қалби соҳибтӯйро ман ёфтам!
Дар шумо як заррае шукрона нест,
Гарчи байни мо касе бегона нест.
Шукр карда ҳаққи худро бишмаред,
Ҳар чӣ дилтон мекашад, он гаҳ харед...»
Аз Алоча то Кадую Касратӣ
Гашта «розӣ» ногузир аз Ҳасратӣ.
Ҳар кӣ андак ҳаққи худро мегирифт,
Дар «Жигули» рафта пас чо мегирифт.
Хонда дар дил нафрате бар Ҳасратӣ,
Аз Алоча то Кадую Касратӣ.
Ҳасратӣ аммо паноҳ аз дигарон,
Якка бар якка ба зери осмон
Кард розӣ бештар Дармондаро,
Шавҳари раққоса «додархонда»-ро.
Пас равонаш кард бар Деҳи Камар,
Аз пайи тақдири як тӯйи дигар.
Гуфт уро: «Додарам, ҳозир бирав,
Нисфи шаб дар пеши соҳибтӯй шав.
Чои моро то нагирад дигаре,
Боядат ки гуфтаҳоямро барӣ.

Он чӣ ман фармудаам, ичро намо,
 Рӯзи дигар бегахӣ наздам биё».
 Рӯи Дармонда шукуфтӣ ҳамчу гул,
 Кисааш азбаски будӣ пур зи пул.
 Шоду хандон аз пайи фармон бирафт,
 Аз дилу чон аз пайи фармон бирафт.
 Шод буд, ки Ҳасратӣ чун додаре,
 Ин қадар бар ӯ намояд боварӣ...

Ду Лайливу ду Мачнун

Ҳофизу раққосаи мо он замон
 Рафта ҳар ду хонаи Таннозхон.
 Чанд ҳар ду айшу ишрат карда хуб,
 Баъд «тақсими даромад» карда хуб.
 Ошиқони кӯҳнаву дерини мо,
 Ҳофизу раққосаи «беҳини» мо,
 Ҳар ду бо ҳам Лайливу Мачнун буданд,
 Бе висоли ҳамдигар дилхун буданд.
 Он шабе, ки шод ҳардушон будӣ.
 То саҳар олам фаромушшон будӣ...
 Рӯз гашту Ҳасратӣ бедор шуд,
 Маст буду андаке хушёр шуд.
 Баъди чанде бӯсаҳои ошиқӣ
 Ё ки чанде бӯсаҳои фосиқӣ,
 Хайрухуш бо Лайлияш бинмуд ӯ,
 Роҳ сӯи хонааш паймуд ӯ...
 Баски хеле монда будӣ Ҳасратӣ,
 Аз ҳама дилмонда будӣ Ҳасратӣ.
 Рост сӯи хонаи хобаш давид,
 Дар кушоду Лайливу Мачнун бидид, —
 Завҷачони дилрабоияш хоб буд,
 Отабой аммо ба чояш хоб буд...
 Дида ин сон манзари хеле ҳазин,
 Қаҳр нею мазза кардӣ ӯ аз ин.—
 Ки кунун бою бадавлат мешавад,
 Ҳам кунун яктои санъат мешавад.

Шукрона

Аз раҳи дур – аз худи Деҳи Камар,
Бо ғурури бешумору карру фар,
Ҳасратӣ ин бор омад ҚИП-савор,
Дар ҚИП-е, ки тӯҳфа буд ўро зи ёр.
Тӯҳфае, ки карда буд онро занаш
Оими ширини ў – ними танаш.
Оиме, ки пеш-пешаш меравад,
Ҳасратӣ доим зи пушташ медавад.
Некияшро ёд доим доштӣ,
Охир ўро дар даме бардоштӣ.
Соҳиби Қасри наву ҚИП гашта буд,
Ҳар замон бисёр шодӣ менамуд,
К-ошнояш номи олий медиҳад,
Боядаш сар пеши пои зан ниҳад.
Табъи ў азбаски беҳад хуш будӣ,
Аз дилаш ногаҳ суруде сар задӣ.
Зери лаб мекард онро зам-зама,
Майда-майда, нашавад то ки ҳама.
Шеъри худ, оҳанги худ, худ месуруд,
Тақрибан мазмуни он ин тавр буд:
«Эй занак, манро ту ҳофиз кардаӣ,
Шӯҳратам то осмонҳо бурдаӣ.
Варна шеъри хуш кучову ман кучо?
Мисраеро ман нахонам беҳато.
Рост гӯяд зумрае: девонаӣ,
Шеърро як умр ту бегонаӣ.
Созҳо милли наянду барқиянд,
Ҳар сурудам ғарбию на шарқиянд.
Хайрият, ки барқ хасту микрофон,
Чони манро мехарад ин ҳар ду, чон!
Варна овозам ту ҳатто нашнави,
Гарчи бо ман барбабар раҳ мерави.
Бори дигар садкаи ту мешавам,
То қиёмат аз паси ту медавам!

Ба хонанда

Ин будӣ аз ҳофизи мо қиссае,
 Аз бисоти рӯзгораш ҳиссае.
 Дидӣ ўро, ки чӣ сон нодон будаст,
 Ҳофизи нодону бевичдон будаст.
 «Шеър»-и худ, «оҳанг»-и худро гӯяд ў,
 Ҳеҷ не, ки мисраеро чӯяд ў,
 Чизе омад бар даҳонаш, хонад ў,
 Зоминам, ки шеъракеро донад ў.
 Ҳар кӣ санъатвар бувад дар тӯйу сур,
 Боядаш соҳиб бувад одоби зӯр.
 Пеш аз оне ходими санъат шавад,
 Бар дигарҳо боядаш ибрат шавад.
 Ҳасратӣ лекин набудӣ ончунон,
 «Панд» меод арчи худ бар одамон.
 На сухандон, на ягон ошиқ будӣ,
 Ҳар қадар дидем, як фосиқ будӣ.
 Пас бигӯ, хонандаи чонии ман,
 Худ, ки аҳли шеърию аҳли сухан.
 Аз чӣ ўро ин қадар мепарварем,
 Аз чӣ андар тӯйҳомон мебарем?!
 Дар ҳавои созҳояш мепарем,
 То «Гули маҳтоб»¹ балки мебарем?!
 Ҳофизеро, ки саропояш хатост,
 Парваридан аз хатои завқи мост!

Тамом

ноябри 2003

¹ Барномаи телевизион.

МУНДАРИЧА

ЧАШМИ ДИЛ

Ман Ватандорам	4
Боғи устод Рӯдакӣ	5
Хитоби китоб	5
Наврӯзӣ	6
Хуб ё ки гандаам, чон меканам	7
Ба модар	8
Сулҳи Ватан	9
Ту ғами ман нахӯрӣ	9
Бор, борон	10
Одина Ҳошим дигар аст	11
Барои бародар	13
Модар	13
Будаам бисёрҳо дар хони Мирзо Файзалӣ	14
Сабақомӯз	15
Чому сабӯву бодаро	15
Устоди азиз	16
Поку беғаш дил туро дар сина буд	17
Сӯгворӣ	18
Дард	19
Афсонаи нек	20
Ҳунарманд	20
Соли нават муборак	21
Муборакбодӣ	22
Барои Сурайё Қосимова	23
Чонфидо	24
Аҳмадшохи мо	24
Базми Сурайё	25
Ободии Роғун.....	26

ГУЛНОЗ (Ғазалҳо)

Шом бо нури камар пухта шавад	28
Эй дӯст, ба чуз ҳарфи меҳрона нагӯ моро.....	29
Басо касон дили худро ба мол бохтаанд.....	30
Вокиф, ки наед аз ғаму аз дарди сари мо	31

Гарчи пур дар зиндагӣ чабру чафоро дидаем	32
Об аз сарчашмаи сидку сафо нӯшидаем	33
Ҳарфи талхат ба рӯзи ид мазан	34
Ин қадр дур аз хираду аз фазилатӣ	35
Падар, мондасту мемонад ҳама панди ту дар гӯшам	36
Дили мо, ки ҳамеша доварӣ хоҳад	37
Гуфтори туро ба ҷон парастам	38
Дарде намондааст, ки мо нокашидаем	39
Ба ёд оварда, хун гириям шабу рӯзи чудоиро	40
Аз захмати беҳосили ҷон метарсам	41
Дили мо, ки кабоб асту кабоб аст	42
Дар синаи бекинаи мо кина нагунҷад.....	43
Ин ҳама ободие, ки ҳамчу ганҷ овардаем	44
То ду чашми хешро ба сӯи ҷонон дӯхтем	45
Эй дӯст, бар ниёгон ин қадр носипосӣ	46
Моро нигор дидаву нодида меравӣ	47
Мо, ки аз ҳастӣ хабар дорем	48
Чун сӯхтан надорӣ, аз сохтан ҷӣ гӯӣ	49
Солхое кардай ту азми шеър	50
Эй дил, аниси хубу дилдор ҷустуҷӯ кун	51
Ё раб, ту мани ҷавон ниғаҳ дор	52
Эй ёри тунду тез	53
Дил дар қафаси сина ғамдидаву танг омад	54
То ба кай, эй дилбари ҷонӣ	55
Дасти гулпарвари ту дард набинад ҳаргиз	56
Ғазали даврон	57
Гуфтам зи паяш дидаи мастам наравад, рафт	59
Дилро ҳаваси дидани ёр омада бошад	60
Пок дорӣ ҷону дил, дилдода пайдо мешавад.....	61
То ҳусни туро ғулом моем	62
Кам ҳалолом бишмарам пур аз ҳароми дигарон.....	63
Эй воизи ҷон, бар ту ҷону дили мо банда	64
Аз он нозам суҳансанчу суҳангӯ зиндагӣ кардам	65
Ханда дар лабҳои ёрам гул кунад	66
Ҷуз пулу ҳисоб аз кучо медонӣ	67
Хешро аз ҷустуҷӯ дарёфтам	68
Девонаро ба гӯш садо мавҷ мезанад	69
Ту аз ҷаҳони дигарӣ, ман аз ҷаҳони дигарам	70
Мерасадам дам ба дам чабру чафоӣ дурӯғ	71
Бишканам ё нашканам қуфли сари ин шишаро	72
Ёрони дар садорат моро гузар надоданд	73
Қадри коно беш аз доно бувад	74
Зиндагонӣ арсаи ҷаъду ҷадалҳо будааст	75

Жолаву борону барф аз абр пайдо мешавад	76
Булбулему зиндагонӣ дар чаман дорем мо	77
Дилдорхо зиёданд ё дилбарон зиёданд	78
Чун шамъ сӯхтаман ман, парвонаро биёред	79
Мо зи худмон беҳабар афтодаем	80
Суруди ту бувад ҷаззобу шоик	81
Бандаи чеҳраи маҳвора манам	82
Бар дидаи сарам хобе намондааст.....	83
Ба хок афтод қадри «Шоҳнома»	84
Ҳачри ёрам тоқату сабру қарорам мебарад.....	85
Дил гувоҳӣ медиҳад, ҷонона меҳмон мешавад.....	86
Омадам, ки як нафас бо ман ғазалхонӣ кунӣ	87
Ошики Ҳофизаму мухлиси Соибаме	88
Умр бо шаст равон аст, равон	89
Умрам ба охир омад дар раҳгузорию ту	90
Гарчи худ як марди раҳ афтодаам	91
Зулм дориву қарибам мекушӣ	92
Ёр, гардам қавақ андохтанат	93
На ҳамеша обрӯ дар калла аст	94
Илтиҷо	95
Қалби мо пурорзӯ бошад	96
Шеър гуфтан агарчи мушкил ҳаст	97
Эй дилам, дар сӯхтаман чун машъалӣ	98
Ғазале пеш аз марг	99
Дар таҳи пой касон чун намадам	100
Войи ҷони ба танам, шод бимон	101
Умри ширини ҷавонӣ бигзарад	102
Рӯи бистар чанд рӯзеам касал	103
Дунёи бемадуро дидам, надида будам.....	104
Ба ҷуз амри дилам амре пазируфтаман намехоҳам	105
Мо аз сари симу зари дунё гузаштаем	106
Натавонам ба замон ҳеч мутобиқ бишавам	107
Ҳар чеҳра сазовори оина намебошад	108
Ҳар гуноҳи қарда бо ранҷу азобам мекушад	109
Дили ман бемаҳал аз дарди дунё пир мегардад	110
Нахоҳад дил ба ҷуз наззораи дилдор майлоро	111
Ёр аз хона бадар меояд	112
Ғазали муфлис	113
Қомат аз бори замон мешиканад	114
Дили мо аз ту як соат ҷудоиро намедонад	115
Моем, ки аз марҳамати ёр фитодем	116
Рӯи пурнурат бубинам, дил мунаввар мешавад	117
Ҷафодиди сари бозор моем	118

Бар дари ман нигор меояд	119
Дилам аз ғайбати бисёр бигрифтаст	120
САД БАРГИ ТАР (рубоиҳо).....	121
Дубайтиҳо	139

ПУШТИ ГАП ЧӢ МЕГАРДӢ (ашъори ҳачвӢ)

Замони кисагӢ	142
Кам нест касоне, ки дур аз хирад афтода	142
Ба ҳофизони туйгард	143
Ачаб раҳбар, ки ман дидам, чӣ фарёд аз чигар мезад	144
Кӣ гуфт, ки пора ту нагирӣ	144
Алҳақ ки ту носеҳи замонӣ	145
Ба Роғун рав	146
Андеша бикун, эй дӯст то ҳарфи даҳан гӯӣ	147
Мухаммаси замон	147
Маъзур дор, эй ту маро нотики замон	150
Шунав ин нуқтаро бегонаи мо	150
Бе ту, эй мансаби чон, банда чӣ хор омадаам	151
Раиси лоф	152
Сардор суруде таҳи лаб замзама дорад	153
Гурез (барои худ).....	154
Бас мекунам арақро, паймонаҳо шикаста	154
Шоири китобӣ	155
Ҳасрат	156
Садри кори бенизому бесадокатро бубин	159
Армон	160
«Симо»-и Тоҷикистон	161
Ошно	162
Муаллим рафт	163
Ҳайронӣ	163
Се рубой	165
Илтиҷои майзада	165
Ишқ дигар, талаб дигар	166
Ҳарфи дил	167
Дар фикри мансаб ёфтан афтода рӯзу шаб шудӣ	168
Ба ҳамсояҳо	168
Чаҳон подор бо илму китоб аст	169
Пушти гап чӣ мегардӣ	170
Ба бангӣ	172

Духтурак	173
Яке ёре ба ёре гуфт мардӣ	174
Ба умрат некие нокардай, дар фикри шар бошӣ	174
Ручӯи точир	175
Анде бинӯшу зинда бош	176
Зиндагӣ гар гул чу зебое ба гесӯ мезанад	177
Ташхис	178
Шулук	178
Қитъа	179
Даллола	180
Кор кардӣ ин қадар, бас будагист	180
Дод аз дасти хлопушка	181
Чашми сиёта садқа	182
Мурда-мурда зиндагонӣ мекунам	183
Гила ба шоири чавон	184
Ба духтури чашм	185
Нӯшида будам, дигар нанӯшам	185
Дубайтиҳо	186
Ҳасрати нафақагир	188
Бо замона нарх баски кадбақад афтодааст	189
Ваҳ, чӣ хуш дилбаракон нозу адое доранд	189
Тоҷикам, бе обу бе нон зиндаам	190
Ёди хубон аз ачал гар то одам афтодааст	191
Ба комам талх балки қанду тут аст	191
Шишанома	191
Оҳ, чӣ корат кунам	195
Кош нагӯй	196
Табрики наврӯзӣ	197
Он гуле, к-андак нумӯ дорад	197
Беғараз гуфти манат мечаспад	198
Қитъа	198
Аз забони хунарманди майзада	199
Ба носфурӯш	199
Муборак бошад	200
Ачаб нони ҳароме хӯрдаӣ ту	201
Байни биринҷ сангӣ	201
Нидои модар	202
Ҳасрати зангир	203
Зиндагӣ дилчӯй бе дилбар набуд	204
Ин қадар бедард бошӣ, во ачаб	205
Ғайри озорат ту коре дидаӣ	206
Ба хуштақаш	206
Ҳасрати хунарвар	207

Эй, ки дар сол маро додараки	208
Гуем ё нагуем	209
Ана, ӯ масти ба маст	210
Телефонатро бигир	211
Ба бадмаст	212
Ҳамсоязанак	213
Хурди камонкори мо	214
Табрики арӯсу домод	215
Олим	217
Духтур	217
Нозир	217
Нотик	217
Муаллим	217
Точир	218
Овозхон	218
Бочдор	218
Ҳочӣ	218
Косалес	218
Дурӯя	219
Тардоман	219
Сарвар	219
Чоплус	220
Плефта	220
Сардор	220
Тоҷири имон	220
Танпарвар	221
Гул бари ёр зебад	221
Тоҷики нав	222
Парешонияхо	224
Ҳофиз (қисса)	238

Гурез Сафар
РАВЗАНИ РОЗ

(Мунтахаби ашъор)

Муҳаррири ороиш *Ромиш Шералӣ*
Муҳаррири саҳифабандӣ *Меҳрӣ Саидова*
Ҳуруфчини компютерӣ *Раъно Атоева*

Ба матбаа 26.01.2010 супорида шуд.
Чопаш 01.02.2010 ба имзо расид. Андоза 84x108 1/32.
Ҷузъи чопӣ 8,0. Адади нашр 1000 нусха.

Муассисаи нашриявӣ «Адиб»-и
Вазорати фарҳанги Ҷумҳурии Тоҷикистон
734018, ш. Душанбе, кӯчаи Н.Қаробоев 17 а

Дар матбааи ҶДММ «Эр-граф» ба табъ расидааст.
734036, ш. Душанбе, кӯчаи Р.Набиев, 218.